

B-5377

BREVIS
GRAMMATICA

IN CRATIAM STUDIOSE
JUVENTUTIS.

CUI AD LINGUAM GRÆCAM
Ediscendam nova, ac dilucida
methodus præscribitur.

PARS PRIMA

GRÆCE COMPOSERE,

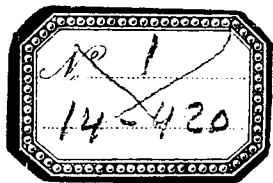
ALTERA GRÆCIS AUTORES
Explicare dabit ex facili.

Auctore R. P. G. ALARI Cong. Doct. Chr.

TOLOSAE,

Apud J. BONDZ, Regis, ^{us} Comitiorum Linguz
Occitanæ, Senatus, Cleri, & Academiæ
Tolosanæ Typographum Juratum.

2774

65857856

Biblioteca Universitaria	
GRANADA	
Sala	A
Tabla	15
Numero	420

BIBLIOTECA HOSPITAL REAL	
GRANADA	
Sala:	A
Estante:	17
Numero:	327

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA
GRANADA

B-5377

BREVIS
GRAMMATICA

IN CRATIAM STUDIOSE
JUVENTUTIS.

CUI AD LINGUAM GRÆCAM
Ediscendam nova, ac dilucida
methodus præscribitur.

PARS PRIMA

GRÆCE COMPONERE,

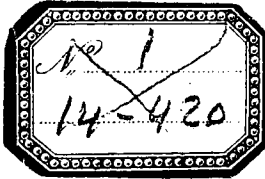
ALTERA GRÆCOS AUTORES
Explicare dabit ex facili.

Authore R. P. G. ALARI Cong. Doct. Chr.

TOLOSÆ,

Apud J. BODE, Regis, Comitorum Lingue
Occitanæ, Senatus, Cleri, & Academiæ
Tolosanæ Typographum Juratum.

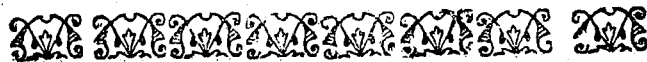
2774

11825856

Biblioteca Universitaria	
GRANADA	
Sala	A
Tabla	15
Numero	420

BIBLIOTECA HOSPITAL REAL	
- GRANADA	
Sala:	A
Estante:	17
Numero:	327

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA

A D L E C T O R E M .

PRÆMONITUM te velim, Lector benevole, idèd me interrogationibus & responsionibus hujusce libelli lenem alternasse, ut inde magis inardescant ad studium pueriles animi, præterquàm quòd hac alternatâ vicissitudine res apertior exeritur; præcipuè verò sic distributa series est, ut promptum sit eam resumere, cum aliquid fuerit intermissum, quia diffusum aut difficilè nimis: occurrunt enim ultrò interrogationes, quas etiam cum tractatur verbum, pars orationis potior, hisce notulis designavimus ¶¶. Cum verò responsio idem ferè repetit quod interrogatio præmisit, factum id esse putes, vel ne quidquam possit è puerorum memoria excidere, vel ut qui secum legere voluerit has præceptiones Grammaticas, hoc faciat citra interrogationum & responsionum moras: poterit enim omissis interrogationibus, quarum idèd diversus character est, responsiones sibi cohærentes perlegere.

Singulis quoque studiorum gradibus accommodatam adverte Grammaticam, nam teneriores discipuli initia tantum responsionum referent, usque ad hanc notam † quam identidem idèd inservimus, ut pateat quid in aliis sit agendum, nec omnes attingent responsiones;

præfertim eas, quas præcedit hæc nota

Nec rursus dicent quod diverso caractere

auditur, sed ad proximam interrogationem devenient, quam idcirco segregavimus hac linea ——— declinationibus verò nominum, formandis & conjugandis verborum temporibus diligenter incumbent: qui verò majorem progressum fecerint, & in secunda saltem, vel prima Grammatices audiunt, plura recitabunt atque secundam partem, quæ de explicatione est, prælibabunt, conati ut poterunt Græca quædam explicare, cum jam compositionem Græcam in Scholis solitam frequenter iniverint, radicibus seu primitivis dictionibus semper usi. Qui verò humanitatibus & Rhetoricæ dant operam, Græcos Oratores Sacros præfertim, & quidem divum Chrysostomum, cujus stylus nitidior & facilius est, interpretabuntur, Poëtas quoque identidem, & cum in singulis Scholarum gradibus, eadem methodus vesumatur, nullum certè latebit Scholasticum, atque is noster scopus est. Cæterum si quæ menda irreperint vel in Orthographia perperam observata, vel in notandis accentibus & spiritibus, qui toties recurrunt, in articulis maxime, regulas accentuum & spirituum notis præscriptas inspiciens, id totum, Amice Lector, assignabis Correctorum necnon Typographorum, incuriæ, & quæ tua erit Humanitas excusabis.

BREVIS

GRAMMATICÆ

PARS PRIMA.

TRACTATUS PRIMUS

De Literis & Syllabis Græcis.

CAPUT PRIMUM.

De Literis.

Quot sunt Literæ Græcæ?

Græci numerant literas viginti quatuor, α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω.

Quotuplici caractere notantur?

Duplici notantur caractere, majori, & minori † & quidem minor in quibusdam literis multiplex est, ut vides in tabulâ, quæ exhibet varias utriusque characteris figuras, nomen & sonum.

TABULA

Græcarum literarum.

char. char. nomen, sonus
ma. min-

A	α	άλφα	sonat ut a.
B	β	βήτα	ut b
Γ	γ	γάμμα	ut g
Δ	δ	δέλτα	ut d
E	ε	ἒψιλον	e depr.
Z	ζ	ζήτα	z
H	η	ήτα	e plenum
Θ	θ	θήτα	th
I	ι	ιώτα	i
K	κ	κάππα	c
Λ	λ	λάμδα	l
M	μ	μῦ	m
N	ν	νῦ	n
Ξ	ξ	ξῖ	x
O	ο	ομικρόν	o parvum

2				
Π	π α	π̄	ρ	
Ρ	ρ ρ	ρ̄	τ	
Σ	σ ε	σ̄ γ μα	ς	
Τ	τ γ	τ̄ α γ	τ	
Υ	υ	ῡ ψ λ ο υ	υ vocal.	
Φ	φ	φ̄	ph	
Χ	χ	χ̄	ch	
Ψ	ψ	ψ̄	pf	
Ω	ω	ω̄ μέ γ α	O mag.	

OBSERVATIO
in pronuntiationem.

Nihil te moveat quod de pronuntiatione quarumdam literarum prapositionimus, consule annotationem inferius positam ubi innum nihil latetur arbitrium.

Quomodo dividuntur litera?

Prima & generalis literarum divisio fit in vocales & consonantes: † nam diphtongus est duplex vocalis, ut fert nomen *αἰς* bis *εὐρύτος* vocalis.

Vocales dicuntur, quia ex se sonum faciunt & solæ sæpissimè faciunt syllabâ.

Consonantes verò, quia simul cum vocalibus aut diphtongis semper sonant,

& sic consonant.

PARAGRAPHUS
de vocalibus & diphtongis.

Vocales quot sunt?

Septem vocales numerantur *a, e, n, i, o, u, ω*.

Olim erant tantum quinque saltem in tabulâ literarum notata, scilicet *a, e, i, o, u*, nam *n* & *ω* quamvis essent in usu, carebant tamen proprio charactere, donec Simonides utrumque reliquis inseruit, quod de quibusdam consonis dicunt etiam nonnulli.

Quomodo dividuntur vocales?

Dividuntur in tres partes, in longas, breves, & ancipites.

Longæ sunt duæ *n, ω*, quæ in omnivocabulo sunt longæ pro communi regulâ.

Breves sunt duæ *e, i*, quæ in omni pariter vocabulo sunt breves.

Ancipites verò sunt tres *a, i, u*, quæ ancipites

ET SYLLABIS GRÆCIS.

euntur, non quod sint modo longæ, modo breves pro libito, sed quod in aliquibus vocabulis sint longæ, & in aliis breves; & quidem & *i*, in pluribus vocabulis corripuntur.

Vocales quot modis sonum faciunt?

Tribus modis sonant vocales, & faciunt syllabam, vel per se ipsas solas, vel cum consonantibus, vel cum aliis vocalibus, & tunc vocantur diphtongi.

Nullas autem habent Græci vocales, quæ sonent ut consonantes. Sicut apud Latinos & alios populos *i* & *u* sunt consonantes sæpissimè.

Quid est Diphtongus?

Diphtongus est compositio ex duabus vocalibus diversis, † & sic *n* & *ω* non sunt diphtongi, licet habeant vim duarum vocalium ejusdem generis, ut dicitur.

Diphtongi quot sunt apud Græcos?

Græci duodecim diph-

tongos admittunt, sex proprias, & sex communiter improprias.

Sed *Lascares* non admittit *no* nec *ov*, quia cum *n* & *o* duas contineant vocales, si alia superadderetur sonum facerent nimis durum, sed duas faciunt syllabas illa diphtongi.

Quæ sunt diphtongi proprie?

Propriæ sunt *ai, av, ei, ev, oi, ov, †* & propriæ dicuntur, quod faciliore sonum edant, inter has diphtongos quidam addunt *vi*.

Quæ sunt improprie?

Impropriæ communiter sunt *a, n, φ, av, vi, ωv, †* & dicuntur improprie, vel quia paulo duriores sonum edunt, ut tres ultimæ, vel non tam plenum, ut tres primæ.

Diphtongi quot modis sonant?

Duplici modo sonant, vel per se solas, vel cum consonantibus, sic autem semper sonant, ut vocalis

urriusque fonus retineatur.

Qua sunt vocales quae præponuntur aut subjiciuntur in diphthongis?

Vocales præpositivæ sunt sex a, e, i, u, o, ω, sub-junctivæ sunt duæ i, u etenim u modò præponitur, modò subjicitur in compositione diphthongi, ut patet in ou & in ui, quare non est cur semoveatur u à vocalibus præpositivis, quæ communiter quinque tantum tradebantur.

Quot caracteribus notantur diphthongi?

Duplicem habent etiam diphthongi caracterem, minorem & majorem † & cum tres improprie nempe α, η, ω, majusculo notantur caractere i subscriptum non eis subjicitur, sed ad latus affigitur: & tunc non subscriptum, sed adscriptum vocant. Varios diphthongorum characteres exhibet tabella subjecta.

DIPHTHONGORUM Tabella.

char. mai.	char. min.	sonus.
AI	ai	ita sonant
AY	ay	omnes, ut
EI	ei	sonus utri-
ET	et	usque vo-
OI	oi	calis reti-
OU	ou	neatur:

Impropria.

AI	α	tres primæ im-
HI	η	proprie ita so-
ΩI	ω	nant, ut medium
HT	ηυ	tantum profe-
TI	τι	ratur cum aliâ
ΩT	ωυ	vocali. Tres ul-
		timæ sonant ut
		in propriis dic-
		tum est.

PARAGRAPHUS de Consonantibus.

Consonantes quot sunt? Septem decim numerantur consonantes, † quæ rursus dividuntur in novem mutas, in tres duplices, in quatuor immutabiles, & in aliam ζνόνυμων, hoc est sine nomine appellativo quo donantur alia.

Muta à Græcis vocantur ἀσπασ, sive nullius soni, sonum tantem quendam edunt, unde consona minuta dici possunt, & quidem si vera significatio nominis ἀσπασ hic debeat observari, est enim πωνν vox elata, clamor, ἀσπασ autem proprie qui caret hac voce.

Duplices sic vocantur, quia duarum consonantium vim habent.

Liquida dicuntur, quia puriorem sonum efficiunt, vocantur etiam immutabiles quia non mutantur in alias, præsertim in temporibus primariis: sine nomine alia est græcè ζνόνυμων vel ζωνυμων sine signo, quia nullum habet appellativum nomen, ut alia.

Assigna varias illas consonantes?

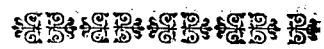
β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, ν, ξ, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ, ex quibus novem sunt mutæ vel minutæ consonæ, quæ distribuuntur in tres tenues, tres medias, & tres aspiratas; tenues sunt π, κ, τ, media, β, γ, δ,

aspiratæ, φ, χ, ψ.

Nam licet omnes mutæ sonum modicum edant, & quasi nullum, unde nomen habent: sunt tamen alia aliis minutiores π, κ, τ, tenuem sonum faciunt, β, γ, δ, medium sive mediocrem, φ, χ, ψ, aspiratum, non quod spiritu aspero notentur, tres ultimæ consonæ, sed quod earum sonus cum vocali, vel diphthongo etiam leni aliquid asperum habeat.

Da reliquas consonantes?

Duplices tres numerantur, ζ, ξ, ψ, immutabiles quatuor, λ, μ, ν, ρ, ζνόνυμων una est σ.

Quem ordinem inter se dicunt mutæ?

Minutæ consonæ sic distribuuntur, ut quælibet tenuis cuidam mediæ & aspiratæ respondeat ac facile mutantur omnes inter se invicem.

Quanam sibi hoc modò respondent?

π tenuis respondet β & φ, & vice versa, κ responde

γ & χ, τ respondet α & δ hoc modo.

π	β	φ
κ	γ	χ
τ	δ	θ

Ita fit ut π non migret in γ nec in δ, nec alia in alias quando declinanda sunt nomina, vel formanda tempora verborum, vel dictiones componende aut derivanda: licet π, β, φ & mutantur sane in μ liquidam, non tamen in aliam mutam.

Quanam est vis duplicium consonantium?

Consonæ duplices ζ, ξ, ψ, quasdam alias consonantes in se continent, † & quidem ζ valet δσ, δσ, τσ, ξ valet κσ, vel γσ, vel, χσ. ψ valet πσ, aut βσ, aut φσ. ita ut in derivatione aut compositione dictionum, in declinatione casuum, & formatione temporum in eas mutantur consonantes geminas.

Quare λ, μ, ν, ρ non mutantur?

Liquidæ non mutantur.

in alias, quia nullius habent admixtum sonum, nec ad aliam accedunt maximè λ & ρ.

ν verò migrat sæpè in γ, ut eivw appareo πικρυχες, vel in σ ut κριω iudico in paulo post. niuro habet σ loco: ut κρηπιουαι, vel demum cedit idem ν in aliam consonantem. μ non mutatur quidem cum formantur tempora: accedit tamen ad sonum π & β: quare propter in derivandis vocabulis proponitur π aut β, aut etiam κ, ut ex κελαινα nigra sit κελαινωβς niger: dicuntur tamen μ & ν immutabiles, qui nunquam in futuro activo sive primario mutantur.

Quare σ sola ponitur in distributione consonantium?

σ Litera sola est, & peculiarem ordinem tenet: quia migrat in quasdam peculiare consonantes, sed omnium vicem supplet præsertim in temporum formatione.

Nam quando consona quadam non congruit consequenti literæ, & absona

facit syllabam, tunc σ substituitur, vel etiam cum syllaba præcedens aut subsequens in suo æscit sono: ideo σ nomen appellativum ab aliis distinctum non habet quia commune est. Græcè dicitur communiter ἀσμων, hoc est non signatum. A Diomede Grammatico μωνάδικον solitariū dicitur.

CAPUT II.

De Syllabis.

Quid est syllaba?

Syllaba est una vel plures literæ, quæ proferuntur simul & sine mora ulla interposita.

Nam alia mora est quæ interponitur syllabis, alia quæ dictionibus singulis, ut in vocabulo preme, in separatur ab o, & in vocabulo promptus, in ipsum jungitur o nullâ scilicet factâ morulâ.

Quot literæ faciunt syllabam?

Una, vel duæ, vel tres literæ sæpius faciunt sylla-

bam, sæpè quatuor, imo plures.

Sed idiomata quæ plus habent suavitatis pauciores habent literas in suis syllabis, quod in græco statim advertes.

PARAGRAPHUS

De affectionibus syllabarum.

Quid denotant apices illi quibus afferuntur syllaba vel earum vocalis?

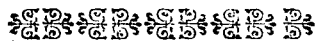
Apices illi sive notulæ, quæ imponuntur syllabis græcis, aut earum vocalibus denotant tria, pronuntiationem, moram, vel abjectionem.

Quid est pronuntiatio?

Pronuntiatio grammatica propriè est quædam affectio vocis aut varietas inflexa.

Quotuplex est pronuntiatio?

Duplex est, alia communis quæ pluribus syllabis convenit, alia peculiaris quæ unicuique literæ propria est, de qua inferius erit annotatio.

Quotuplex est pronuntiatio communis?

Septem modis Græci pronunciant varias syllabas, aut enim sonum elevant, aut deprimunt, aut medium tenent. Rursus syllabam producunt aut contrahunt, demū asperant aut lævigant syllabam initio dictionis à vocali aut diphthongo inceptæ, vel à sola consona p, quæ si in medio dictionis geminetur priore loco lævigatur, posteriore aspiratur ut *poppe* longè, sed hæc pertinent ad tractatum de spiritibus.

Quomodo vocantur illæ pronuntiationes?

Tres primæ vocantur accentus; quia qui sic pronuntiat videtur accingere attollendo, deprimendo, aut moderando vocem; quæ verò sonum attollit dicitur accentus acutus, quæ deprimunt, accentus gravis, quæ medium sonum affert accentus est circumflexus.

Duæ sequentes pronun-

tiationes quantitatis nomen habent, alia longa est, alia brevis, anceps in pronuntiatione non est.

Duæ reliquæ pronuntiationes vocantur spiritus, quæ lævigat spiritus, lenis est, quæ asperat, asper.

Quam habet notam pronuntiationis qualibet?

Quæ syllabam attollit, nempe accentus acutus, notatur apice ducto à dextra parte ad sinistram, sic quæ medium sonum tenet, sive accentus circumflexus, notatur velut v consonum inversum, sicut A vel sicut s latinum resupinatum, sic ~, quæ syllabam deprimunt, nempe accentus gravis notatur modica linea, quæ à sinistra parte ad dextram declinat sic & hæc nota censetur aut subintelligitur ubicumque nec prima nec media est.

Pronuntiationis quæ producit syllabam notatur linea modica toti syllabæ imposita, aut saltem illius vocali, sic brevis quæ contrahit sonum, notatur eadem figura quæ v græcum

sic v. Nulla nota est quæ designet ancipitem, quia nulla est anceps in oratione soluta aut stricta: at verò antequam periodus vel carmen construatur.

Pronuntiationis quæ lævigat designatur notulâ quæ c latinum inversum refert hoc modo quæ asperat, habet idem c conversum c vel ut medium H, sic F alius è conversio sic J quod fit si majusculo caractere fiat scriptio.

Quare si eadem syllaba, quod sæpè fit, notetur accentu & quantitate, vel etiam spiritu, triplex illæ pronuntiationis tenenda est: aliud enim est vocem attollere, aliud producere, aliud asperare: quid enim apud Græcos attolli non poterit brevis syllaba brevi tempore prolata? cum hoc possim fieri à quovis loquente, quod si videatur vobis difficile brevem maxime pronuntiationem cum accentu acuto conjungere, hoc provenit ex corrupta nunc prolatione latine lingue, nam olim qualibet vocales breves ali-

ter proferebantur ac longæ, sive essent prima sive penultima quod D. Augustinus in suis Confessionibus advertebat, cum temporis naturam inquit denotans a longum, & a breve in eodem vocabulo dissilabo, nempe arma, quod modo non fit, statim dignosci. Si vero abjicienda esset quantitas quando accentus notatur, quare notaretur & ipsa, cum tamen notata probetur ab authoribus antiquioribus, quos Urbanus sequitur, nempe Theodorum, Gazam & alios. Ipse quoque Urbanus initio sua Grammatica accentuum notis inserit, ut nos quantitatis utriusque signa quæ syllabis etiam adscribit lib. 2. & nusquam certè notari deberet quantitas, imo nec tractari, si accentus solius haberetur ratio, cum nulla syllaba careat accentu suo, quia gravis subintelligitur in omnibus acuto, vel circumflexo destituitis, ut diximus.

Quid est mora in syllabis

Mora in syllabis est separatio literarum, quæ pertinent ad varias syllabas ejusdem dictionis, siquidem hæc separatio fieri nequit nisi modicam interponendo moram, ut factis patet ex Urbano grammate. cap. de syllabis.

Quomodo vocatur hæc mora?

Nullum communiter nomen illi fecere Latini grammatici, Urbanus vocat distinctionem, græcè dicitur *ὑποδιασβλη*, nec est dicereſis ut patebit.

Quomodo notatur?

Quando dubium est an duæ vocales faciant syllabam, siue sit dicereſis, siue non, tunc ultimæ vocali ut plurimum imponuntur duo puncta quæ designant nomen dissyllabum, v. g. esse trissyllabum, ut *ἀυπνος* dissyllabum, *ἀυπνοσ* trissyllabum in somnis *ἀυπνοσ* audio semper trissyllabum sine dicereſi.

Rarius hoc fit in consonantibus; fieri tamen potest aliquando: dubitatur enim sæpe an duæ consonæ adhi-

beantur simul sequenti vocali, præsertim si fuerit muta cum liquida.

Quod si præcedens vocalis, aut consona sonum faciat cum sequenti, sed cum dubio, tunc subscribitur linea recurva hoc modo & hæc subunio dicta est, græcè ὕφεν.

Quid est abjectio literæ?

Abjectionem literæ nomen ipsum docet, hæc verò, seu notam illius Græci vocant *ἀπόσπορον*, averſionem.

Quanam est ejus nota?

Hujus nota est virgula supra finem alicujus dictionis ita scripta vel locuta, vocalem aut diphthongum rejectam denotet, cuius nêpe loco sic imponitur

Quandonam fit?

Cum dictio subsequens incipiat à vocali aut diphthongo, & præcedens desinit in vocalem aliquam aut diphthongum, tunc rejicitur diphthongus aut vocalis ultima dictionis, incertè quælibet, sed ali-

ut *πάντα ἔλεγον* omnia dixi, *πάντ' ἔλεγον*.

Quod si post rejectam vocalem aut diphthongum superſit consona tenuis, vel plures ultimo loco positæ, & dictio subsequens incipiat à vocali vel diphthongo notata spiritu aspero, tunc tenues illæ anteriores mutantur in aspiratas ei respondententes, ut *νότα ἄλην νότ' ἄλην* totam noctem.

Rejiciuntur - ne omnes vocales & diphthongi?

Rejiciuntur tantum vocales ancipites & breves, diphthongi duæ *αι* & *οι* reliquæ vix abjiciuntur.

Semper - ne rejiciuntur vocales aut diphthongi?

Hoc fit pro libito dicentis vel scribentis, quidum sermonem construit ad elegantioſiorem hujus structuram utitur apostropho, vel non, licet concurrant vocales aut diphthongi inter duo vocabula.

Sunt - ne alia nota ad literas vel syllabas pertinentes?

Aliæ non sunt notulæ,

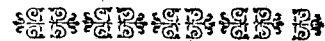
quæ per se ad literas vel syllabas spectent; virgulæ, puncta, parenteſes, & aliæ hujusmodi affectiones aut figuræ, ad periodum aut phrasim pertinent.

TRACTATUS II.

DE DITIONIBUS, siue de partibus orationis.

Quid est dictio siue pars orationis?

Dictio est vox quæ una vel pluribus syllabis constat, & significat aliquid jam mente conceptum.

Quare dictio vocatur pars orationis?

Vocatur quidem pars orationis, quia dictionibus constat oratio, siue phrasis aut locutio, quam grāmatici cōmuniter vocant orationem, idè orationis pars dictio vocatur.

Quod sunt partes orationis?

Hujusmodi orationis partes sunt octo, articulus, nomen, pronomen, ver-

bum, participium, adverbium, præpositio, conjunctio.

CAPUT I. de articulo, 1a. orationis parte.

Quid est articulus, prima orationis pars?

Articulus est particula quæ nomen subsequens aut præcedens designat, nec non illius genus, † & rem nomine significandam aut significatam magis demonstrat, & quasi præsentem indicat, quod græcis est particulare.

Quomplex est articulus?

Duplicem articulum habent Græci, præpositivum, qui communiter præponitur, & subjunctivum qui subjungitur: † duplici enim modo græci designant nomen sive rem nomine significandam aut significatam, quam sic magis demonstrare volunt.

Da articulum præpositivum?

ὁ, ἡ, τὸ, latinè hic, hæc, hoc, est articulus præpositivus, † quia semper præponitur, nisi pronomem

habeatur, aut figurato modo locetur.

Quomodo declinatur?

Declinatur per numeros, genera, & casus. Per numeros tres, † singularem, quando de uno est sermo, dualem cum de duobus, pluralem cum de pluribus. Per tria genera, masculinum, fœmininum & neutrum, quorum primum est masculinum, 2. fœmininum, 3. neutrum, per casus quinque, nominativum, g. d. a. & v. ablativus nunquam notatur apud græcos, quia vel nullus est, vel idem est cum genitivo vel dativo.

Declina articulum præpositivum?

Singularis numerus. masc. fœm. neutr.

	Singularis.		
N.	ὁ	ἡ	τὸ
G.	τοῦ	τῆς	τῆς
D.	τῷ	τῇ	τῷ
A.	τὸν	τὴν	τὸ
V.	ὃν	ὃν	ὃ

Dualis numerus. masc. fœm. neutr.

	Dualis Nominat. & Acc.		
	τὼ	τὰ	τὰ
	G. & Dat.		

Gen. & Dat.

	τοῖν	ταῖν	τοῖν
V.	ὧ	ῶ	ῶ

Pluralis numerus. masc. fœm. neutr. Pluralis.

N.	οἱ	αἱ	τὰ
G.	τῶν	τῶν	τῶν
D.	τοῖς	ταῖς	τοῖς
A.	τούς	τάς	τά
V.	ὧ	ῶ	ῶ

Da articulum subjunctivum?

ὄς, ἡ, ὄ, latinè qui, quæ, quod, articulus est subjunctivus, † quia nomini subjungitur semper, nisi figuratè sumatur. Latini verò utuntur sæpè pronomine qui, quæ, quod, nullo prætermisso nomine, idè inter pronomina locant.

Declina articulum subjunctivum?

Articulus hic declinatur per numeros, genera, & casus, ut alter.

Singularis numerus. masc. fœm. neutr.

	Singularis.		
N.	ὄς	ἡ	ὄ
G.	οῦ	ῆς	οῦ

D. ὧ ἡ ὧ

A. ὧν ἡν ὄ

Vocat. caret. Dualis numerus. masc. fœm. neutr.

Dualis Nominat. & A. ὡ ἄ ὡ

G. & Dat. ὧν ἄν ὧν

Vocat. caret. Pluralis numerus. masc. fœm. neutr.

Pluralis.

N. οἱ αἱ ὅ

G. ὧν ῶν ὧν

D. ὄς ἄς ὄς

A. ὄν ἄν ὄν

Vocat. caret.

Semperne flectuntur hæc modo articuli?

In communi lingua sic declinatur, in aliis minimè † Nam in Græcia sicut in qualibet vasta Provincia varia fuere semper idiomata, & licet omnes in regione Græca voces communis lingua usurparent, variabant tamen ipsa vocabula, declinationes & conjugationes eorum. Hæc autem idiomata vocantur dialecti, hoc est, variæ loquæ, & quatuor præ-

cipiè numerantur Attica, Ionica, Æolica, Dorica, qua scilicet apud singulos illos populos vigeant. Inter authores Græcos, plures Atticam, quidam Ionicam, alii Doricam aut Æolicam tenuerunt? nonnulli Beoticam, Siculam, & alias, ut cerè per mixta usurparunt omnes, maxime Poeta, qui per authores aliquos suam sibi fecerunt, & vocant Poeticen. Communem tantum linguam Græcorum hic docemus, alibi alias docturi, ne discipulorum studium confundatur.

CAPUT II. de Nomine, 2^a. orationis parte.

Quid est nomen?

Nomen est dictio rem aliquam significans jam mente conceptam ita spectatam in se, ut nec esse nec agere, nec agi significetur: † hoc enim præstat verbum & participium, modum verò ostendit adverbium, præpositio, ac conjunctio.

Quomodo dividitur Nomen?

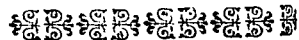
Nomen dividitur in legitimum & anomalum, utrumque verò in substantivum & adjectivum parissyllabicum & imparissyllabicum, simplex & contractum † quæ nomina explicabuntur suo quæque loco.

Quomodo declinatur nomen?

Declinatur per genera, numeros & casus, † quicquid cum res eadem modo concipiatur nomen idem variandum est.

Quâ metodo declinantur nomina?

Perfacile est nomina singula declinare, si diligenter terminatio cujusque casus observetur † præsertim nominativi, & quomodo hæc desinentia iniret aut mutetur in aliam per omnes casus; nos idcirco singulas cujusque nominativi terminationes ordine alphabetico distribuimus

Quid est terminatio nominis?

Nominis terminatio est vocalis aut diphtongus ultimæ syllabæ nominativi cum subsequenter consonis, si fuerint, tum quidquid in casibus respondet huic vocali vel diphtongo, siue remaneat eadem aut mutetur in aliam, aut aliquid adjiciatur, vel non, vel etiam detrahatur.

Da exemplum cujusque terminationis?

Hoc primum vide in nomine *ταυλος* procurator, cujus terminatio in nominativo est *as*, in gen. *us*, in dat. *a*, &c. siquidem istæ terminationes *us*, *a*, &c. respondent desinentiæ nominativi *as*.

Alia terminatio palam est in nomine *πταυ* & similibus: nam terminatio nominativi est *ay* gen. *ayos*, dat. *avi*, &c. in nomine *μυμπ* desinentia nominativi est *ip*, gen. *epos*, d. *epi*, sine sincope, &c. quia licet *n* nominativi non seruetur in gen. tamen *s* illi respondet spectato ordine syllabarum: est enim in secunda

syllaba genitivi, sicut *up* in secunda syllaba nominativi.

Quoruplex est genus terminationis?

Quintuplex est terminationis genus, nam alia non mutat vocalem, alia mutat, alia detrahit aliquid, alia superaddit, vel literam; vel syllabam, alia demum nihil detrahit, ut patet in exemplis jam allatis, & omnes incipiunt è vocali aut diphtongo in nominibus

Libuit terminationes sic expendere, ut accuratius possint observari inter componendum & explicandum; ab innumeris enim expediunt difficultatibus, eas præsertim qui suum studium explanationi græcæ adhibuerint.

Variatur ne hæc regula terminationis?

Nunquam variatur hæc terminationis certissima regula, præsertim in nominibus legitimis, nec figuratis.

Sed de figuratis agetur in secundâ parte. Cum autem grammatici authores proponunt finita in da, ba, pa, & huiusmodi incipiendo à consonante, non terminationem, sed syllabam ultimam integram assignant, ut melius discriminent ab aliis hæc nomina. Sequidem ipsi ubique terminationem ab ultima vocali desumunt, cum dicunt nomina in as, in ns, in as, &c. Quod si à consonante inciperent terminationes, profecto tot essent etiam in genere, quod modis jungi possent consona cum vocalibus, quod infiniti esset negotii, & unde lux major oboritur inter explicandum præsertim, inde confusio major emargeret, quam pro viribus nostris vitamus, quapropter huic regule maxime innitimur, atque illum jugiter tenentes omnia nomina prosequimur, quasi per tabulas distributa à nominibus legitimis: & quidem à substantivis initium esto, quorum terminationem, sive ultimam

vocalem nominativi diligenter observamus, & ordine alphabetico distribuimus, idem in aliis faciendi.

PARAGRAPHUS
de nomine substantivo.

Quid est nomen substantivum?

Nomen substantivum est dictio significans rem in se spectatam, non alteri adjectam, † quod est nominis adjectivi, hinc est quod substantivum nomen per unum articulum masculinum aut fœmininum declinetur.

Quomodo dividitur nomen substantivum?

Dividitur in parissyllabicum, & imparissyllabicum, utrumque in simplex & contractum. † Parissyllabicum pares habet syllabas in genitiv. ac in nomin. pares, inquam numero, non figurâ; ac idem vocatur non crescens, aliud habet impares syllabas, hoc est plus in genitivo quàm in nominativo & vocatur crescens. Sim-

plex nullos habet casus contractos, hoc est abbreviatos quadam syllaba ex concursu vocalium. Contractum nomen verò nomen habet casus sic contractos, saltem aliquos.

Da exemplum cuiusque nominis substantivi?

Parissyllabicum nomen, sive non crescens, hoc erit *μῦς* honor, in genitivo *μῦς*, † nam in utroque casu duæ sunt syllabæ tantùm, licet sint plures litteræ in genitivo, sic de aliis sentias.

Nomen autem crescens sive imparissyllabicum istud habet *τίτῶν* sol in genitivo *τίτῶν* ubi vides genitivum crescere, & unâ syllabâ nominativum superare.

Nomen non crescens simplex erit idem *μῦς* in genit. *μῦς* d. *μῦς*, &c. Hi enim casus nunquam abbreviantur ex concursu vocalium. Nomen non crescens & contractum erit *ῥῶς* *ῥῶς* mens in gen. *ῥῶς* *ῥῶς*, &c. Ubi vides casus contrahi & abbreviari ex

concurfu vocalium: ita ratio ut casus non contracti sint pares nominativo non contracto, & casus contracti tot habeant syllabas quot nominativus contractus, quapropter huiusmodi nomina sunt parissyllabica, sive non crescentia semper, licet contrahantur.

Contractum crescens est v. g. *τὸ τεῖχος* murus, in genit. *τεῖχος* *τεῖχος*, dativo *τεῖχῃ* *τεῖχῃ*, &c. ubi observas casus non contrahi; nunquam tamen nominativum, & casus non contractos superare nominativum unâ syllabâ.

Per quæ declinantur nomina substantiva?

Declinatur nomen substantivum per unum genus in eadem significatione, per tres numeros, singularem, dualem, & pluralem, & per quinque casus, ut diximus in articulo: † sunt verò quædam nomina substantiva quæ declinantur per duplex genus masculinum scilicet & fœmininum, quod quidē

fit quia tunc eorum significatio variatur.

Quomodo cognoscitur diversum genus nominum substantivorum?

Diversum genus cognoscitur ex articulo, † nam articulus masculinus ó præcedens nomen, denotat genus masculinum, fœmininum ñ, & neutrum τó. Vix alia regula tradi potest de generibus, quid quid contentur grammatici.

PARAGRAPHUS

de nomine substantivo non crescente & simplici.

Quot sunt terminationes nominum substantivorum non crescentium?

Octo sunt terminationes horum nominum, alia nempe desinunt in *as*, alia in *a*, multa in *ns*, & multa in *n*, plura in *os*, & plura in *on*, quædam in *os*, & quædam in *on*.

*Quomodo declinantur nomina in *as*?*

Nomina in *as*, ut *ταμίας* dispensator, masculina

sunt, & sic declinantur.

Sing. nominativus terminatur in *as*, genit. in *s*, dat. in *a*, ac. in *on*, voc. in *a*. Dualis nom. & ac. in *a*, gen. & dat. in *ain*, voc. in *a*. Plur. nom. in *ai*, gen. in *on*, dat. in *ais*, acc. in *as*, voc. in *ai*, ut Sing. nomin. *ταμίας*, gen. τῷ *ταμίᾳ*, dat. τῷ *ταμίᾳ*, acc. τὸν *ταμίην*, voc. ὦ *ταμίᾳ*. Dual. nom. ac. τὰ *ταμίᾳ* gen. & dat. τῶν *ταμίᾳιν*, voc. ὦ *ταμίᾳ*. Plur. nom. οἱ *ταμίᾳι*, gen. τῶν *ταμίᾳων*, dat. τοῖς *ταμίᾳις*, acc. τοὺς *ταμίᾳς* voc. ὦ *ταμίᾳι*.

*Hæc formula declinandi debet resumī in omnibus nominibus, ne pueris dura sit sola prolatio terminationum *as*, *s*, *a*, *on*, & sine distinctione numerorum & casuum.*

Nomina in *as* propria aut quasi propria accentu circumflexo notata, ut *θαμῖας* declinantur peculiariter in gen. qui est in *a*: cætera verò ut *ταμίας*. Sing. nomin. ὁ *θαμίας*, gen. τοῦ *θαμῖα*, dat. τῷ *θαμῖα*, &c.

Nomina in *as* propria, aut quasi propria accentu

acuto notata, ut ὁ *Πυθαγόρας* Pythagoras declinantur peculiariter in genit. qui est in *a* vel *e*, dat. in *a*, &c. ut *ταμίας*. Sing. nominat. ὁ *Πυθαγόρας*, gen. *a* vel *e*.

*Quomodo declinas nomina in *a*, ut ἡ *μῦσα* *μουσα*?*

Nomina in *a* fœmina sunt, & sic declinantur. Sing. nomin. terminatur in *a*, genit. in *ns*, dat. in *n*, acc. in *as*, voc. in *a*. Dual. nom. & acc. in *a* gen. & dat. in *ain*. Plural. in *ai*, genit. *on*, dat. *ais*, acc. *as*, voc. *ai*, ut ἡ *μῦσα*, genit. τῆς *μῦσης*, dativ. τῇ *μῦσῃ*, acc. τῶν *μῦσων*, voc. ὦ *μῦσα*. Dualis nom. & acc. τὰ *μῦσα*, gen. & dat. τῶν *μῦσων*, vocat. ὦ *μῦσα*. Plural. nomin. αἱ *μῦσαι*, gen. τῶν *μῦσων*, dat. ταῖς *μῦσαις*, acc. τὰς *μῦσας*, voc. ὦ *μῦσαι*.

Nomina in *a* purum quod scilicet præcedit vocalis aut diphthongus, ut ἡ *εὐλία* amicicia declinantur specialiter in genit. & dat. genit. est in *as*, dat. in *a*, &c. ut *μῦσα*. Sing. nom. ἡ *εὐλία*, gen. τῆς *εὐλίας*.

Nomina in *a*, quorum ultima syllaba est in *ia*, *θα*, *ρα*, ut *Λήδα* *Leda*, *ἀκκίδα* *spina*, *ἡμέρα* *dies*, declinantur specialiter in genit. & dat. genit. est in *as*, dat. in *a*, &c. ut *μῦσα* hoc modo. Sing. nom. ἡ *ἡμέρα*, gen. τῆς *ἡμέρας*, dat. τῇ *ἡμέρᾳ*.

*Declina nomina in *ns*?*

Nomina in *ns*, ut *ἀράχνης* *araneus* sic declinantur. Sing. nom. terminatur in *ns*, gen. *n*, dat. *n*, acc. *on*, voc. *n*. Dualis nom. & acc. *a*, genit. & dat. *ain*, voc. *a*. Pluralis nom. *ai*, gen. *on*, dat. *ais*, acc. *as*, voc. *ai*, ut ὁ *ἀράχνης*, genitivo *ἀράχνης*, &c.

Nomina in *ns*, quorum ultima syllaba est *ns*, ut *τοξότης* *sagittarius* faciunt vocativum in *a*, &c. ut *ἀράχνης*.

Nomina in *ns* gentilia fi-ve nationis, ut *πέριους* *perfa*.

Nomina in *ns* post *a*, ut *κυνάτης*, *impudens* & alia poetica.

Nomina quorum ultima syllaba est *της*, ut *ζέομετρης* *geometra*, & alia

à μετρώ metior.

Demum nomina in *ns*, quorum ultima syllaba est *βης* aut *λης*, ut παιδοστρέβης à τρέβω ludi-magister, βιβλιοπόλης à πολώ bibliopola, similiter declinantur, sed habent vocativum in *a*.

Vocativus autem communiter similis est nominativo, nisi aliud notetur.

Declina nomina in n.

Nomina in *n* sceminina, ut πικρή honor sic declinantur.

Sing. nom. terminatur in *n*, genit. in *ns*, dat. in *n*, acc. in *nn*, voc. in *n*.

Dualis nom. & acc. in *a*, gen. & dat. *αιν*, voc. in *a*.

Plural. nom. in *αι*, gen. in *ων*, dat. in *αις*, acc. in *αις* voc. in *αι*, ut ή τιμή, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, &c.

ος & *ον* termin.

Quomodo declinas nomina in os & in on?

Nomina in *os*, ut λόγος sermo, & alia masculina & sceminina in *os*, & communia sic declinantur.

Sing. nom. terminatur in *os*, genit. in *ου*, dat. in *ω*, acc. in *ον*, vocativus in *e*.

Dualis nom. & acc. in *ω*.

genit. & dat. in *ων*, voc. in *ω*. Plural. nom. in *οι*, gen. in *ων*, dat. in *οις*; acc. in *ους*, voc. in *οι*, ut Singul. nom. ο λόγος, gen. τῷ λόγῳ, dat. τῷ λόγῳ, acc. τὸν λόγον, ᾧ λόγῳ. D. nom. & acc. τῶ λόγῳ, gen. & dat. τοῖς λόγοις, voc. ὁ λόγοι. Plural. nom. οἱ λόγοι, genit. τῶν λόγων, dat. τοῖς λόγοις, acc. τοὺς λόγους, voc. ὁ λόγοι.

Nomina in *on* neutra, ut μήλον pomum sic declinantur & habent tres casus similes ut apud latinos, sicut omnia neutra.

Sing. nom. *ον*, genit. dat. *ω*, acc. *ον*, voc. *ω*.

Dual. nom. & acc. *ω*, gen. & dat. *ων*, voc. *ω*. Plural. nom. *α*, gen. *ων*, dat. *αις*, acc. *α*, voc. *α*.

Nomina communia in *os*, ut φιλόσοφος philosophus, & alia quædam similia sic declinantur.

Singul. nomin. ο χηρὸς φιλόσοφος, πῦ χηρῆς φιλοσοφίας, &c. ut λόγος

ὁ χηρὸς ἢ ἀγῆρας χηρὸς τὸ ἀγῆρων, ἢ ἀγῆρων, τῷ ἀγῆρῳ τὸν ἀγῆρα.

Declina nomina in os & in on.

Nomina

Nomina in *os*, ut ἄλλος area, substantiva propria masculina vel sceminina sic declinantur.

Sing. nom. terminatur in *os*, genit. in *ω*, dat. in *ω*, acc. in *ον*, voc. in *ος*.

Dualis nom. & acc. in *ω*, genit. & dat. in *ων*. Plural. nom. in *ω*, genit. in *ων*, dat. in *ους*, acc. in *ους*, voc. in *ω*, ut ἄλλος, g. τῷ ἄλλῳ, dat. τῷ ἄλλῳ, acc. τὸν ἄλλον, voc. ὁ ἄλλος. Dual. nom. & acc. τῶ ἄλλῳ, gen. & dat. τοῖς ἄλλοις, voc. ὁ ἄλλοι. Plural. nom. οἱ ἄλλοι, gen. τῶν ἄλλων, dat. τοῖς ἄλλοις, acc. τοὺς ἄλλους, voc. ὁ ἄλλοι.

Nomina in *on*, ut ἐγγεγονότος fertile, & alia neutra in *on* vel *os* ut χρέος debitum, quod est solum, habent tres casus, plur. in *ω*, non in *a*.

Nomina quædam in *os*, ut ἄσος mons formant acc. & ea scemininis, ut ex ἀθηνά atheniensis, ἀργυρέα argentea, sic ἀθηνά, ἀργυρά sic declinantur.

Sing. nom. terminatur in *α*, genit. in *ας*, dat. in *α*, acc. in *αν*, voc. in *α*, Dualis nom. & acc. in *α*,

de nomine substantivorum non crescente & contracto.

Quot sunt terminationes nominum substantivorum non crescentium cum contractione?

Desinentiæ nominum contractorum non crescentium: vel soluta sunt; vel contracta, † quædam sunt in *a* vel *as*, quædam in *n* vel *ns*, aliæ sunt in *us* vel in *ων*, contracta ex precedente vocali, quæ vel erit *a*, vel *s*, vel *o*, in his omnibus.

¶

Quomodo declinas nomina in α & in ας contracta & circumflexa?

Nomina in *α* quæ circumflexantur & contractantur ex nominibus in *αα* & *εα* scemininis, ut ex ἀθηνά atheniensis, ἀργυρέα argentea, sic ἀθηνά, ἀργυρά sic declinantur.

Sing. nom. terminatur in *α*, genit. in *ας*, dat. in *α*, acc. in *αν*, voc. in *α*,

Dualis nom. & acc. in *α*,

D

gen. & dat. in *ᾧ*, voc. in *ᾧ*. Pluralis nom. in *αῖ*, genit. in *ᾧ*, dat. in *αῖς*, acc. in *ᾧς* voc. in *αῖ*, ut *ἄδωνᾶς* *ἄδωνᾶς*.

Quomodo declinat nominum in ἦς?

Nomina in *ἦς*, facta ex nominibus in *as* purum, vel *us* purum, præcedente *ε* vel *α*, ut *ἑρμῆας* *ἑρμῆς* Mercurius *Ἀπαλλῆας* *Ἀπαλλῆς* Apelles sic declinantur.

Sing. nom. *ἦς*, gen. *ῆ*, dat. *ῆ*, acc. *ῆν*, vocat. *ῆ*. Dualis nom. & acc. *ᾗ*, genit. & dat. *ᾗν*, voc. *ᾗ*. Pluralis nom. *αῖ*, gen. *ᾧν*, dat. *αῖς*, ac. *αῖς*, voc. *αῖ*, ut *ἑρμῆς*, gen. *ἑρμῆ*, dat. *ἑρμῆ*.

Quomodo flectis nomina in ἦ contracta & circumflexa?

Nomina in *ἦ*, ut *χρυσῆ* aurea, quæ contrahuntur ex nominibus adjectivis femin. in *eu*, vel *ou*, sic declinantur cum accentu circumflexo semper in aliis, ut Sing. nom. terminatur in *ῆ*, genit. in *ῆς*, dat. in *ῆ*, acc. *ῆν*, voc. *ῆ*. Dualis nom. & acc. *ᾗ*, gen. & dat. *ᾗν* voc. in *ᾗ*. Plural.

nom. in *ᾗ*, genit. in *ᾧν*, ut *ἡ χρυσῆ*, *ῆ χρυσοῦς*, *τῆ χρυσοῦ*.

Quomodo flectis nomina in οὖς & οῦν contracta & circumflexa?

Nomina in *οὖς* contracta in *οος*, ut *ροὺς* ex *ροος* mens sic declinantur.

Sing. nom. *οὖς*, genit. *οῦ*, dat. *οῦ*, acc. *οὖν*, voc. *οῦ*. Dualis nom. & acc. *οῦ*, gen. & dat. *οῦν*, voc. *οῦ*. Plur. nom. *οῖ*, gen. *οῖν*, dat. *οῖς*, acc. *οῖς*, voc. *οῖ*, ut *ροὺς*, g. *ροῦ*, dat. *ροῦ*, &c.

Nomina in *οῦν* neutra contracta ex *εον*, ut *τὸ ὄσον* os ossis ex *ὄσεον* sic declinantur. Sing. nom. *οῦν*, genit. *οῦ*, dat. *οῦ*, acc. *οῦν*, voc. *οῦ*. Dualis nom. & acc. *οῦ*, genit. & dat. *οῦν*, voc. *οῦ*. Pluralis nom. *οῖ*, genit. *οῖν*, dat. *οῖς*, acc. *οῖ*, voc. *οῖ*, soluta verò nomina declinantur, ut simplicia jam dicta, nec omnia contrahuntur, sed quæ docet usus.

PARAGRAPHUS de nomine substantivo crescente & simplici.

Quot sunt terminationes nominum substantivorum crescentium sine contractione?

Nominum crescentium terminationes permultæ sunt, † numerari tamen possunt, præsertim cum ordo vocalium à nobis iugiter teneatur: ita ut omnes terminationes ab *a* incipientes ad eandem vocalem revocentur: quæ verò ab *ε*, ad eipsum, & sic de reliquis.

Sunt ergo nomina in *a*, in *ep*, in *aξ*, in *as*, in *as*, in *abs*, in *ais*, in *aus*, in *ep*, in *eis*; sunt quæ lam per *ny*, aut *np*, aut *ns*, aut *nξ*; alia in *i*, vel *ny*, vel *iξ*, vel *is*, *iφ*; alia sunt in *op*, in *os*, in *ous*; alia sunt in *ow*, in *op*, in *os*, & in *opte*.

Declina nomina quorum terminatio habet a?

Nomina in *a* neutra, ut *βῆμα* altare sic declinantur. Sing. nom. in *a*, genit. *ατος*, dat. *ατι*, acc. *a*, voc.

a. Dualis nom. & accus, *ατε*, gen. & dat. *ατων*, voc. *ατε*. Pluralis nomin. *ατα*, gen. *ατων*, d. *ατι*, vel *ατιν*, acc. *ατα*, voc. *ατα*, ut *βῆμα*, *βῆματος*, *τὸ βῆματι*, *τὸ βῆμα*, *ὃ βῆμα*. D. *τὸ βῆματι*, *τὸν βῆματιν*, *ὃ βῆματι*. Plural. *τα βῆματα*, *τῶν βῆματων*, *τοῖς βῆμασι*, *τὰ βῆματα*, *ὃ βῆματα*.

Hæc nomina duas habent vocales in terminatione casuum, & ultima vocalis in omnibus ferè similis est, nempe *os*, *i*, *ε*, &c. dat. plural. habet semper *i* in fine, & ante illud habet *σ*, aut *ξ*, aut *φ*, sæpius verò *σ* numquam *δ*, *θ*, *ν*, *τ*.

Nomina in *av*, ut *πῆλον* pœcan, & alia substantiva in *av*, nam adjectiva neutra sequuntur flexum mascul. sic declinantur.

Sing. nom. *αυ*, genit. *αυος*, dat. *αυι*, acc. *αυα*, voc. *αυ*. Dualis nom. & acc. *αυε*, genit. & dat. *αυοιν*, voc. *αυε*. Plural. nom. *αυες*, genit. *αυων*, dat. *αυι*, acc. *αυας*, voc. *αυες*.

Nomina in *ap*, ut *δῆμαρ*

uxor, & quædam in *αρ* declinantur alia per *αρτες*, alia per *αρος*.

Sing. nomen *αρ*, genit. *αρος*, dat. *αρι*, acc. *αρα*, voc. *αρ*. Dualis nom. & acc. *αρε*, gen. & dat. *αριν*, voc. *αρε*. Plural nom. *αρες*, gen. *αρων*, dat. *αροι*, acc. *αρας*, voc. *αρες*, vel *αρτες*, *αρη*, &c.

Nomina in *αξ*, ut *δώραξ* pectus, & quædam in *αξ* sic declinantur.

Sing. nom. *αξ*, genit. *ακος*, dat. *ακι*, acc. *ακα*, voc. *αξ*. Dualis nom. & acc. *ακε*, genit. & dativ. *ακοιν*, voc. *ακε*. Pluralis nom. *ακες*, genit. *ακων*, dat. *αξι*, voc. *ακες*, voc. *ακες*, ut *δώραξ* τὸ δώρακος, &c.

Nomina in *αξ*, ut *δρπαξ* rapax, & quædam in *αξ*, sic declinantur per *αχος*.

Sing. nom. *αξ*, *αχος*, *αχι*, *αχα*, *αξ*.

Dualis *αχε*, *αχοιν*, *αχε*. Pluralis *αχες*, *αχων*, *αξι*, *αχας*, *αχες*.

Nomina in *αι*, ut *Αίας* Ajax, & alia quædam in *αι* maxime propria masculina sic declinantur.

Sing. nom. *αι*, *απος*, *απι*, *απη*, *αι*.

Dualis *αυτε*, *αυτοι*, *αι*. τε.

Pluralis *αυτες*, *αυτων*, *ασι*, *αυτας*, *αυτες*.

Nomina in *ας*, ut *μόνας* unitas, & alia quædam in *ας*, maxime fœminina sic declinantur per *αδος*.

Sing. nom. *ας*, *αδος*, *αδι*, *αδα*, *ας*.

Dualis *αδε*, *αδοιν*, *αδε*. Pluralis *αδες*, *αδων*, *ασι*, *αδα*, *αδες*.

Nomina in *ας*, ut *γῆρας* senectus, & alia quædam sic declinantur per *ατος*.

Cum contractione aliquando.

Sing. *ας*, *ατος* vel per contract. *αος* *ως* rarius, *απ*, *ας*.

Dualis *ατε*, *ατιν*, *ατε*. Pluralis *ατα*, *ατων*, *ασι*, *ατα*, *ατα*.

Nomina in *αλς*, ut *ἄλς* sal, vel *ἡ ἄλς* mare sic declinantur per *αλος*.

Sing. *αλς*, *αλος*, *αλι*, *αλα*, *αλς*.

Dualis *αλε*, *αλοιν*, *αλε*. Pluralis *αλες*, *αλων*, *ασι*, *αλας*, *αλες*.

Nomina in *αψ*, ut *ἀραψ* Arabs, & alia quædam sic declinantur per *αβος*.

Sing. nom. *αψ*, *αβος*, *αβι*, *αβα*, *αψ*.

Dualis *αβε*, *αβοιν*, *αβε*. Pluralis *αβες*, *αβων*, *αψι*, *αβας*, *αβες*.

Nomina in *αψ*, ut *σκιραψ* nomen proprium & alia quædam sic declinantur per *αρος*.

Sing. *αψ* *αρος*, *αρι*, *αφα*, *αψ*. Dualis *αρε*, *αροιν*, *αρε*. Pluralis *αρες*, *αρων*, *αψι*, *αρας*, *αρας*.

Nomina in *αις*, ut *δαις* convivium, & quædam alia in *αις* sic declinantur per *αιτος*.

Sing. nom. *αις*, *αιτες*, *αιπ*, *αιτα*, *αις*.

Dualis *αιτε*, *αιτιν*, *αιτε*. Pluralis *αιτες*, *αιτων*, *αισι*, *αιτας*, *αιτες*.

Nomina in *αις*, ut *παίς* puer, vel puella, & composita *ἀπαίς* sine liberis sic declinantur per *αιδος*.

Sing. *αις*, *αιδος*, *αιδι*, *αιδα*, *αις*.

Dual. *αιδε*, *αιδοιν*, *αιδε*. Plural. *αιδες*, *αιδων*, *αισι*, *αιδας*, *αιδες*.

Nomina in *αυς* *ναύς* navis, *γρᾶς* anus, vetula, & alia in *αυς* sic declinantur per *αος*.

Sing. *αυς*, *αος*, *αι*, *αυν*, *αυ*.

Dualis *αε*, *αϊν*, *αε*. Plural. *αες*, *αων*, *αυσι*, *αυς*, *αες*.

Declina nomina, quorum terminatio habet e?

Nomina in *εψ* sic declinantur, ut *ἡ φλέψ* vena.

Sing. nom. *εψ*, genit. *εβθ*, *εβι*, *εβα*.

Dualis *εβε*, *εβοιν*, *εβε*. Pluralis *εβες*, *εβων*, *εψι*, *εβας*, *εβες*.

Nomina in *ειρ*, ut *φθειρ* pediculus: & alia in *ειρ* sic declinantur.

Sing. *ειρ*, *ειρθ*, *ειρι*, *ειρα*, *ειρ*.

Dualis *ειρε*, *ειροιν*, *ειρε*. Pluralis *ειρες*, *ειρων*, *ειρσι*, *ειρας*, *ειρες*.

Nomina in *εις*, ut *κλεις* pecten, & alia sic declinantur.

Sing. *εις*, *ενος*, *ενι*, *ενα*, *εις*.

Dualis *ενε*, *ενοιν*, *ενε*. Pluralis *ενες*, *ενων*, *εσι*, *ενας*, *ενες*.

Nomina in *εις*, ut *κλεις* clavis sic declinantur per *ειδος*.

Sing. *εις*, *ειδος*, *ειδι*, *ειδα*.

vel εν, εις.

Dualis εις, ειδιν. εις.

Pluralis ειδες, vel εις, ει-
δωθ, εισι, ειδας, vel ειδας,
ειδες.

*Declina nomina quorum
terminatio habet n.*

Nomina in ην, ut ελλην,
græcus & alia in ην sic de-
clinantur.

Sing. ην, ηνος, ηνι, ηνα,
ην.

Dualis ηνε, ηνοι, ηνε.
Pluralis ηνες, ηνων, ησι,
ηνας, ηνες.

Nomina in ην, ut ποιμην
pastor, & alia in ην sic de-
clinantur per ενος.

Sing. ην, ενθ, ενι, ενα ην,
Dualis ενε, ενοι, ενε.
Pluralis ενες, ενων, εσι,
ενας, ενες.

Nomina in ηρ, ut αιθηρ
æther, cælum: & alia in
ηρ sic declinantur.

Sing. ηρ, ερθ, ερι, ερα,
ηρ, vel ερ.
Dualis ερε, εροι, ερε.
Pluralis ερες, ερων, ερσι,
ερας, ερας.

Nomina in ηρ, ut χιρ
cor, & alia neutra in ηρ
sic declinantur per ηρθ.

Sing. ηρ, ηρθ, ηρι, ηρ, ηρ.

Dualis ηρε, ηροι, ηρε.
Pluralis ηρες, ηρων, ηρσι,
ηρας, ηρας.

Nomina in ηρ post
αυτηρ mater, & alia
ηρ sic declinantur per
ευντας, ευντες.

Sing. ηρ ερθ, per
pen. ηρ ερθ, ερι, ερε, ερ
ερθ, ηρ.

Dualis ερε, εροι, ερε.
Pluralis ερες, ερων, ερσι,
ερας, ερες.

quasi per sinecopen.
αυτηρ vir habet sinecopen
aliam, & fecit in genit.
αυτηρθ, vel αυτηρς, in
plurali αυτηρσι.

Nomina in ης, ut
λεβες, cactibus, olla,
quædam in ης sic de-
clinantur.

Sing. ης, ηρθ, ηρι, ηρ
Dualis ηρε, ηροι, ηρε.
Pluralis ηρες, ηρων,
ηρσι, ηρας, ηρες.

Nomina in ας, ut
λαυρεαυτος ramus, alia
pauca sic declinantur
per ηρθ.

Sing. ης, ηρθ, ηρι, ηρ
Dualis ηρτες, ηρτοι, ηρτι.
Pluralis ηρτες, ηρτων,
ηρσι, ηρτες.

Nomina in ης, ut

Clemens nomen proprium
sic declinatur per ενθ.

Sing. ης, ενθ, εντι, εντα,
ης.

Dualis εντε, εντοι, εντε.
Pluralis εντες, εντων, ενσι,
εντας, εντες.

Nomina in ης, ut
αλωη, vinum: sic declin.

Sing. ης, ερθ, ερι, ερε,
ης.

Dualis εκε, εκοι, εκε.
Pluralis εκες, εκων, εκσι,
εκας, εκες.

*Flects nomina quorum
terminatio habet i.*

Nomina in ι, ut μέλι
mel sic declin.

Sing. ι, ιρθ, ιρι, ι, ι.
Dualis ιρε, ιροι, ιρε.

Plurali ιρα, ιρων, ισι,
ιτα, ιτα. † sic declinatur
cum contractione aliqua
τὸ σίγησι, σιγησιρθ, &c.

Nomina in ιν, ut δελφιν
delphin, ακτιν radius, &
alia in ιν, quæ habent etiam
genitivum non crescentem
in ις, ut δελφισ, sic decli-
nantur.

Sing. ιν, ινρθ, ινρι, ινρα, ιν,
Dualis ινε, ινοι, ινε.
Pluralis ινες, ινων, ισι,
ινας, ινες.

Nomina in ιξ, ut κολιξ
calix, & quædam in ιξ sic
declinantur.

Sing. ιξ, ικρθ, ικρε, ικα, ιξ.
Dualis ικε, ικοι, ικε.
Pluralis ικες, ικων, ιξι,
ικας, ικες.

Nomina in ιξ, ut θριξ
capillus, sic declinantur
per ικρθ.

Singul. ιξ, ικρθ, ιξι,
ικρε, ιξ.
Dualis ικρε, ικοι, ικρε.
Pluralis ικρες, ικων, ιξι,
ικας, ικες.

sed θριξ in aliis casibus,
excepto dat. plur. assumit
τ initio.

Nomina in ις, ut κίς
vermis in ligno, ερις ser-
pens quidam & quædam
alia in ις sic declin.

Sing. ις, ιρθ vel εως, ιι
vel ια, ι, sæpius contra-
huntur.

Dualis ιε, ιοι, ιε.
Pluralis ιες, ιων, ισι,
ιως, ιες.

Alia nomina in ις ut θρις,
declinan. per ιρθ, ιθι, &c.

Nomina in ις, ut Παρις
Paris sic declinantur.

Sing. ις, ιρθ, ιθι, ιθια,
vel ιν, ε vel ις.

Dualis ἰδέ, ἰδοῖν, ἰδέ.
Pluralis ἰδες, ἰδμν, ἰσι,
ἰδας, ἰδες.

Alia nomina in ἰς, ut χάρῖς
declinatur per ἰτ⊕.

Alia nomina in ἰς decli-
nantur per ἰς⊕ & ἰδ⊕;
ut θεμῖς θεμῖς⊕.

Nomina in ἰψ, ut ἡ κα-
τῆλιψ scala sic declinantur.
Sing. ἰψ, ἰψ⊕, ἰψι, ἰφα,
ἰψ.

Dualis ἰρε, ἰροῖν, ἰρε.
Pluralis ἰρες, ἰρων, ἰψι,
ἰρας, ἰρες.

*Declina nomina quorum
terminatio habet o.*

Nomina in op, ut ἦτορ
cor, animus, & alia in op
sic declinantur.

Sing. op op⊕, opi, opa, op.

Dualis ope, opoῖν, ope.

Pluralis opa, opων, opσι,
opa, opa.

Nomina in es, ut βοῖς
bos, & quædam in es sic
declinantur.

Sing. ὁ εἴ ἢ βὲς, εἴ ἢ εἶ
οὐς, οἶ, ουν, voc. εἶ, dat.
plur. εσι.

πλατὲς placenta, ὀποῦς no-
men urbis, & alia quædam
in es sic declinantur.

ὁ πλατὲς, εἶ πλατῶν⊕,

τῶ πλακουῖτι, &c. νο-
πλακοῦ, dat. plur. επ.

τὸ οὖς auris sic declinat
οὖς, ὠτὸς, ὠτὶ, οὖς, ὠτῶ
ἠτῆ, ἠτῶν, ἠτῶτα, ὠτων, ἠ-
τῶδες, εἶεν τῶ ὠτῶν⊕, ἠ-
τῶντι, ἠδοντα, ὠδες com-
posita habent etiam ac-
in εν ποῦς pes, ἀπους sic
pedibus. & alia similia sic
declinantur ὁ ποῦς, ποῦ-
σις, τῶ ποδὶ, voc. ποῦς
dat. plur. ποσὶ.

Ἰησοῦς, genit. Ἰησοῦ, dat.
Ἰησοῦ, acc. Ἰησοῦν, vocat.
Ἰησοῦ

*Declina nomina quorum
terminatio habet u.*

Nomina in un & us, ut
μόσυν turtis vel domus lig-
nea, & alia in un & us in-
differenter declinantur pe-
un⊕, unι, una, vel un†

Nomina in ur, ut εἰδῶς
sufurro, πῦρ ignis, & alia
in ur declinantur per ur⊕,
uri, ura, &c.

Nomina in us, ut τῶ-
χυς celer, & quædam in
u declinantur per ε⊕, εἰ-
εα.

Nomina in us, ut κλα-
μῶς chlamys, & quædam
in us sic declinantur.

Singul

Singul. us, υδῶς, υδῖ,
υδα, us.

Dualis υδε, υδοῖν, υδε.

Pluralis υδες, υδων, υσι,
υδας, υδες.

Nomina in uis, ut Τίρους,
Tiruns urbs, & alia si quæ
sint sic declinantur.

Sing. uis, uis⊕, uisι,
uisα, uis.

Dualis uisε, uisοῖν, uisε,
Pluralis uisες, uisων, uisι,
uisας, uisες.

*Da nomina quorum ter-
minatio habet o.*

Nomina in on, ut κλών
ramus, Πλάτων Plato, &
alia plura in on sic decli-
nantur.

Sing. on, on⊕, oni, ona,
on vel on.

Dualis onε, onοῖν, onε.

Pluralis ona, onων, ωσι,
ωνας, ωες. †

Nomina in on, ut πρίων
ferra, χελιδών hirundo, &
alia quædam in on decli-
nantur per onos in genitivo,
oni, ona, on vel on.

Nomina in on περιφών
Xenophon, & quædam
alia in on circumflexa sic
declinantur.

Sing on, on⊕, onι,

ωντα, on.

Dualis onτε, onτοῖν, onτε,
Pluralis onτες, onτων, ωσι,
ωντας, onτες.

Nomina in on, ut δράκων
draco, & alia quædam in
on, sic declinantur per onτος
in genitivo, dat. plur. ωσι.

Nomina in or, ut εὖρ
fur, ἰχώρ humor, & alia
quædam in or sic declin.

Sing. or, orως, ori, ωρα,
or.

Dualis ore, oroῖν, ore.
Pluralis ores, ωρων, ωροσι,
ωρας, ωρες.

Nomina in or, ut ἀπάτωρ
sine patre & alia quædam
etiam propria sic declinan-
tur per or⊕, in genitivo;
dat. ori, ora, or, &c.

Nomina in or neutra;
ut τὸ σκαρτερκus sic decli.

Singul. or, or⊕, orι,
or, or.

Dualis orε, orοῖν, orε.
Pluralis orα, orων, orσι,
orα, orα.

Nomina in or, ut ὕδωρ
aqua similiter declinantur
per or⊕, quasi à nomine
ὕδως, ὕδατ⊕.

Nomina in os, ut γέλωρ
risus, & quædam in os sic

declinantur.

Singularis *ως, ωλθ, ωλι,*

ωπα, ως.

Dualis *ωπε, ωποιν, ωπε.*

Pluralis *ωπτε, ωπων, ωπι,*

ωπαι, ωπαι.

Nomina in *ως*, ut *ήρωσ* heros, *θρώσ*, *μινωσ* declinantur per *ωωσ, ωι, ωα, &c.*

Nomina in *ωψ*, ut *αψ* visus, *Κέκλωψ* Cyclops, & alia quædam sic declin.

Singularis *ψαψ, απθ,*

ωπι, ωπα, ωψ.

Dualis *ωπε, ωποιν, ωπε.*

Pluralis *ωπτε, ωπων, ωπι.*

ωπαι, ωπαι.

Sunt - ne alia nomina crescentia non contracta?

Sunt alia quæ formè sola sunt, aut certè pauca ejusdem flexus †

Pauca in *αξ* habent *ακθ, ακλι,* &c. ut *αναξ* rex, *ανακθ*, &c. dat. plur. *αναξι*, quædam in *αγξ* habent *αγγθ*, ut *ή σράγξ* gutta *σραγγθ*, dat. plur. *σράξι*: quædam in *αφ* habent *αθθ*, ut *τέκμαθ* finis *τέκμαθ*, quasi à nominativo *τέκμασ*, quædam *απωσ*, *απ*, ut *ή δάμαρ*, *δόμαρθ*.

Pauca in *ηξ* habent *ηωσ,*

ηκθ, ηλα, &c. ut *μύρμη* formica *μύρμηκθ*, &c.

Pauca in *ηξ* habent *ηγσ* *ηγι, ηγα*, ut *μάσιξ* flagrum *μάσιγθ*, &c. alia in *ηξ* *ηγγθ*, ut *φόρμιγγξ* cithara *cithara, φορμιγγθ*, &c.

Pauca in *οξ* habent *ογθ* ut *φελδξ* *φολοξδσ* flamma nonnulla in *ου* habent *ουπ* ut *τέκλον*, *τέκλοιθ* faber quædam in *οψ* habent *οπι* ut *σκόλοψ*, *σκέλεσπθ*.

Pauca in *υξ* habent *υξθ* ut *ό αξυξ* qui sine jugo est *αξυθ*. Quædam *υξωσ*, ut *ή πλιξ* ruga *πλιχθ*, quædam *υκθ*, ut *ή υξ* nos *υκθ*, quædam in *υξσ* habent *υγγθ*, ut *φάρυξ* guttur, *φάρυγγθ*, quædam in *υσ* dant *ωωσ*, ut *πυξ* cubitus *πυξέωσ*, alia uero sed contracta. Quædam demum in *υψ* dant *υπθ* ut *γυψ* vultur *γυπθ*.

Pauca in *ωξ* habent *ωκθ*, ut *πλιξ* timidus *πλικθ*, *πλικθ*, dat. plur. *πλιξι*, &c.

PARAGRAPHUS
de nomine substantivo
crescente & contracto.

Quot sunt terminationes nominum crescentium cum contractione?

Contracta nomina crescentia duas habent terminationes, vel in omnibus casibus, vel in quibusdam tantum † sed solius nominativi singularis terminationem assignamus, reliquæ inter declinandum traduntur.

Ex nominibus contractis quædam desinunt in *ας*, & in *αρ*, quædam in *εις*, in *εξ*, in *ευσ* purum, quædam in *ησ*, in *ηρ*, quædam in *ι*, vel *ισ*, quædam in *οσ* purum, quædam in *οσ* non purum, alia in *υ* & in *υσ*, alia in *ω*, in *ων* & in *ωσ*.

Quæ verò hic contractantur in nominativo crescent tamen, quia contractus nominativus superatur unâ syllabâ à contracto etiam genitivo, ut *Σιμόεις*, *σιμόυσ*, *σιμόντοσ*, *σιμόντοσ*.

Da nomina quorum ter-

minatio habet a.

Nomina in *ας* purum, ut *κρέας* caro, & similia neutra declinantur cum contractione. †

Sing. *ας*, gen. *αθθ*, vel *αθ*, vel *ωσ*, *απ*, vel *αι*, vel *α*, *α*, *α*.

Dualis *απε* vel *αε*, vel *α*, *απιν* vel *αοιν*, vel *ων*, *απε*, vel *αε*, vel *α*.

Pluralis *απα*, vel *αα*, vel *α*, *απων*, vel *αων*, vel *ων*, *ασ*, *απα* vel *αα*, vel *αα*, *απα*, vel *αα*, vel *αα*.

Da nomina quorum terminatio habet ε.

Nomina in *ευσ*, ut *βασιλεύσ* rex sic declinantur. N. *ευσ*, g. *εωσ*. ei vel *ει*, *εα*, *ευ*. D. *εε* vel *η*, *εοιν*. Pl. *εωσ* *εισ*, *εων*, *εῖσι*, *εασ* *εισ*, *εεσ* *εισ*, ut *ό βασιλεύσ*, *βασιλέωσ*, &c.

Nomina in *εσ* neutra sic declinantur, ut *τό αληθέσ* verum. Nom. *εσ* gen. *εθθ*, *εσ*, dat. *εῖ* *εῖ*, acc. *εσ*, voc. *εσ* Dualis *εε* ἢ, *εοιν* *οῖν*. Plur. *εα* ἢ, gen. *εων* *ων*, dat. *εσι*, acc. *εα* ἢ, voc. *εα* ἢ.

Nomina in *εις*, ut *Σιμόεις* Simois fluvius, & quædam similia sic decli-

nantur per ενλος. Nom. sing. εις, εν/ϙ οδν/ϙ, ενπ οδνπ, εντα οδντα, Voc. εν, dat. plur. εισι.

Da illa quorum terminatio habet η.

Nomina in ης non purum, ut ὁ Δημόσθενης Demosthenes sic declin. Sing. Nominativo ης, gen. εος ης, εἰ εἰ, εα η, ες. Dual εε η, εοιυ οιυ. Plur. εες εις, εων ὄν, εσι, εας εις.

Nomina in ης purum sic declin. ὁ Ηρακλῆς Hercules Ηρακλῆς, Ηρακλέος Ηρακλεοῦς, qui contrahitur adhuc.

ζ Nomina in ηρ ex εαρ, ut jam dictum est sic declinantur, ut κῆρ κῆρος, ex κῆαρ, εαρ. Sing. nom ηρ, genit. ἥρος, ἥρι, ἥρ, ἥρ. Dual. ἥρε, ἥροιυ, ἥρε. Plural. ἥρα, ἥρων, ἥρασι, ἥρα, ἥρα.

Da illa quorum terminatio habet ις.

Nomina in ις sic declinantur, ut ὄφις serpens qui dicitur. Nom. ις, genit. ιϙ, vel εως, dat. ιι ι, acc. ιυ, Voc. ι. Dualis ιε, ιοιυ. Pl. ιες.

Nomina in ις adhuc de-

clinantur per εως, εἰ εἰ, ιυ. ut ὁ ῥότρυς racemus υϙ, υι, ι. Dualis, εε η, &c. ut Δη-υυ, υ. Dual. υε, υοιυ. Plur. μος ἐν ης. υες υς, υων, υσι, υας υς, υες

Nomina in ι ut σῖνηπι, ιυς. Tres plur. casus confic declin. ι, ιϙ, ιι ι, ι, ι, tracti sunt per υς, alia in D. ιε, ιοιυ. Plur. ια ι, ιων, υς declin. per εως, εἰ, &c. ισι, ια ι, ια, ι, vel per εως.

Da nomina quorum terminatio habet ω.

Nomina in ω, ut ἡ λητώα Nomina in ος, ut τῆχος latona sic declin. Sing. murus, & reliqua neutra nom. ω, gen. οϙ ὄς, dat. in ος sic declinantur. ἦ οἶ, acc. οα ω, Voc. οῖ.

Sing. ος, gen. εος vel υς, Dual. ω, οιυ. Plur. οι, ων, εἰ vel εἰ, ος. Dualis εμς, ους, οἰ, nec est contravel η, εοιυ vel οιυ, εε vel η, ιο in dual. aut plur. ut ἡ Pluralis εα vel η, εων vel ων, λητώα, gen. ληθόϙ ληθοῦς. † εσι, εα vel η, εα vel η.

Nomina in ως, ut ἄδως pudor, ἠώς aurora, & quædam in ως sic declinantur.

Quædam nomina in υ Sing. ως, οϙ, οἰ, οα, ως. neutra, ut γόνυ, genu, Nomina in ων comparageniculum, declinantur iva tantum, ut ὁ μείζων sic per υϙ. Sing. υ, υϙ υι υς, declinantur in aliquibus Dualis υε, υοιυ, υε. Plur. asibus. Sing. nom. μέυα υ, υων, υσι, υα υ, υα υ, ων, ονϙ, ονι, accus. μέυα ωνα, μείζω. Plur. μείζωνες, λείζοτες μείζοῦς, μείζονας οας, υς.

Alia nomina in υ, ut τῆς, τῆ μείζονα, μείζονα, μείζονα υς urbs sic declinantur υ, & sic alia comparati-per εϙ. Sing. υ, εϙ εἰ εἰ, α in ων, ονϙ, & quæ-υ, υ. Dualis εε η, εοιυ, εε η. am positiva.

Plur. εα η, εων, εσι, εα η, Quæ sunt observanda in declinationibus nominum

Nomina in υς sic declin. rescentium?

1°. Hic observabis multiplicem flexum nominum, qui cum ignoretur, multum retardat ab explanatione.

2°. Tres esse casus qui variantur, accusativum sing. Voc. sing. & dat. plur. Accusativus sing. sæpissimè habet α in fine, aliquando tamen υ, ut in quibusdam nominibus in ις, υς αυς & ους, quos lectio sola docet potius quam accentus ratio; quod in sequentibus etiam observas.

Vocativus communiter similis est nom. sed in nominibus in ις, in υς, in αυς & in ους sæpius deponit σ. Nomina quæ habent genitivum in ανϙ, in ορϙ, & ονϙ formant vocat. ablativo ϙ, quædam nil mutant. Quæ habent gen. in ον/ϙ habent ον in vocat. exceptis participiis. Quæ habent αν/ϙ faciunt Voc. per ω, exceptis etiam participiis. Quæ verò desinunt in ηρ, ut πατήρ dant ἐρ ὄ πατέρ, pauca servant ηρ. Quædam adjectiva in εις & υν, quorum neutrum est in

en habent voc. per en, & quæ sunt in eis habent etiam ei. Quæ desinunt in es, in eus, is, us rarius retinent o. *οἷς* habet *οἶ*.

Dativus plur. nunquam contrahitur, ex se & communiter fit à singulari, posito σ ante ultimum, sed literæ δ, θ, ν, τ sunt rejiciendæ. Quæ faciunt gen. in οσ, εσ, quæ verò εν, εσ dant εσι, vel εσι unde fit εσι usitatum in Poëcis. Quæ habent ultimam litteram ξ aut ψ, vel quæ desinunt in eus aut in es, formant dat. plur. à nomin. sing. addendo i, sed πῶς habet ποσῖ. Nomina in τηρ habent τρασ quasi per sincopen, πατήρ πατράσι, quam tamen non patiuntur in cunctis casibus. Hæc licet jam dicta in singulis casuum terminationibus libuit repetere, ut nominum declinatio etiam per formationes teneretur.

3°. Casus contracti sunt usitatiores quam soluti; idcirco contracta desinentia diligenter est observanda. Nomen verò quod in

nominativo contrahitur fit proprium vel quasi proprium, debet quæri in lexico quasi contractum, alioquin ut solutum est

PARAGRAPHUS de nomine adjectivo.

Quid est nomen adjectivum?

Nomen adjectivum est dictio quæ nomini subditivo adjicitur: † idem dicitur nomen adjectivum & rem significat adjectivæ quæ per se spectatur, & nomine substantivo significatur.

Per quæ declinantur nomina adjectiva?

Hæc nomina declinantur per tria genera, casus & numeros, quos dicitur in articulo.

Quomodo dividuntur nomina adjectiva?

Dividuntur sicut nomina substantiva, atque in super in ea quæ triplicem habent terminationem per triplici genere, & in ea quæ duplicem tantum, sed prima respondet duplici generi, masculinò

fœminino, secunda neutri: ut ὁ κάλλος ἢ κάλλι τὸ κάλον, & ὁ κῆρ ἢ ἀλήθης κῆρ τὸ ἀλήθης.

Quomodo declinantur nomina adjectiva?

Eorum declinatio pertinet ad nomina substantiva: † aliquod enim nomen substantivum sequuntur, vel crescens, vel non crescens, vel simplex vel contractum, aliud quidem in masculino genere, aliud in fœminino, aliud in neutro, si tamen tres habeant terminationes.

Da exemplum declinationis nominum adjectivorum?

κάλλος, κάλλι, κάλον; pulcher, pulchra, pulchrum, in terminatione masculina declinantur ut λόγος, in fœminina ut πηλὴ, in neutra ut μῆλον, † ἀνθηρός, ἀνθηρα, ἀνθηρον, floridus, a, um, in terminatione masculina declinatur ut λόγος, in fœm. ut ἡμέρα, in neut. ut μῆλον. ἅγιος, ἅγια, ἅγιον, sanctus, a, um, in terminatione masc. ut λόγος, in fœm. ut φίλια; in neut. ut μῆλον, ὁ κῆρ ἢ ἀλήθης

κῆρ τὸ ἀλήθης verus, a, um, in masc. & fœm. terminatione declin. ut Διωδότης, in neut. ut ἐσπῆρες, εσ & sic de reliquis in as, in pos, in εσ, in aut pa, &c.

Quot sunt terminationes nominum adjectivorum?

Tot non inveniuntur terminationes in istis nominibus, quot in aliis, † alia sunt nomina in as, in as, in eis, ut infra patebit.

Da nomina adjectiva eo ordine quo substantiva & 1°. quæ habent a in terminatione.

Nomina in as, ut μάκαρ beatus, & similia sic declinantur in masculino, ὁ μάκαρ τῷ μάκαρι, &c. in fœm. ἡ μακάρις ut ἡμέρα, in neut. τὸ μάκαρ ut masc. exceptis casibus tribus. †

Nomina in ars, ut μακάρις beatus, & alia sic declin. Sing. ὁ μακάρις, μακάριος, ut τίταν, fœm. & neut. sumit à μακαρ.

Nomina in as, ut μέλας niger sic declin. ὁ μέλας, αν, μέλαινα ut μεδσα μέλων ut masc.

Nomina in as, ut πῶς

omnis, πῆλας verberans sic
eclin. in masc., ὁ πᾶς,
αἰ/θ, fœm. ἡ πᾶσα, ut
μουσα, τὸ πᾶν ut masc.

Da que habent e in ter-
minatione.

Nomina in eis, ut χάρ-
ιεις gratiofus & alia hu-
jusmodi sic declin. in masc.
ὁ χάριεις, τῷ χάριει/θ, &c.
ci. pl. χარიεῖσι vel εσσι, fœm.
χάριεσσα ut μοῦσα, neut.
τὸ χάρειν ut masc.

Da que habent n in ter-
minatione.

Nomina in n, ut ἀρσν
virilis & alia quædam in
n sic declin. ὁ κῆ ἢ ἀρσν, κῆ
τὸ ἀρσν, τῷ τῆς τοῦ ἀρσέν/θ,
ut πόμπν, V. en. Nomina
in n, ut τέρην tener, a,
um sic declin. in masc.
ὁ τέρην, τοῦ τέρην/θ, in
fœm, ἡ τέρεινα ut μοῦσα,
in neut. τὸ τέρην ut masc.
præter tres casus solitos,
voc. τέρην.

Nomina in us, ut ἐπήρης
paratus sic declin. in masc.
& fœm. ὁ καὶ ἡ ἐπήρης, ε/θ,
neut. es, ὁ ἀλήθης habet fœ-
mininum ἀληθεία, τὸ ἀλη-
θές, ut supra dictum est.

Nomina in us, ut πρῆξις

honoratus, & alia sic de-
clinantur, ὁ πρῆξις, τῷ
πρῆξιν/θ, &c. ut πᾶν; ὁ
μῆεσσα ut μοῦσα, τὸ πρῆξις
ut masc. sine contract.

Da que habent i in ter-

Nomina in is, ut ευχαρί-
gratiofus, φιλόπατρις ama-
patriæ, & hujusmodi sic
decl. ὁ κῆ ἢ ευχαρίσι, ι/θ
ιδ/θ neut. ευχαρί. &c.

Da que habent o in ter-

Nomina in os, ut κάλλος
pulcher, κάκ/θ malus sic
declin. in omni genere,
κάλλ/θ τῷ κάλλυ &c. ἡ κάλυ
τῆς κάλλυς, τὸ κάλλον ut μῆξις

Nomina in os purum, ut
ἀγιος sanctus sic declin.
ἀγι/θ, ἡ ἀγια, τὸ ἀγιον
fœm per a non n.

Nomina quorum ult-
ima syllaba est ρ/θ sic declin.
ut ἀνδρ/θ, ἀδνηρα, ἀνδρ/θ
floridus, a, um, fœm, p
a non n.

Nomina quædam in u
vel eos, ut ὄγδο/θ octavus
ἀπλο/θ simplex χρῦσε/θ aureus,
& alia similia habent
fœm. in n.

Nomina in us, ut πολὺς
multiples, & alia hujus-
modi sic declin. ὁ καὶ ἡ

λύσις πολὺποδ/θ, neut. τὸ
πολύπεν, ut masc. excēptis
semper tribus casibus.

Da que habent u in ter-
minatione.

Nomina in us, ut γλύκυσ
dulcis & alia sic declin.
ὁ γλύκυσ τῷ γλύκιν/θ, fœm.
γλυκεία, ut φιλία, neut. τὸ
γλυκν.

ἀδάκρυς non lacrymans
& quædam in us sic declin.
ὁ καὶ ἡ ἀδάκρυς τὸ ἀδάκρυ,
υ/θ, vi.

Da que habent o.

Nomina in on, u εὐδαί-
μων fœlix, βελτίον melior,
& alia sic declin. ὁ καὶ ἡ εὐ-
δαίμων καὶ τὸ εὐδαίμων per o,
gen. on/θ, &c. voc. on.

PARAGRAPHUS
de comparativis.

Quid est gradus compa-
rationis in nominibus ad-
jectivis?

Gradus comparationis
est augmentum significa-
tionis.

Quot sunt gradus com-
parationis?

Duo sunt gradus, non
quidem comparationis,

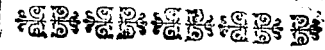
quia uterque non compa-
rat, sed potius augmenti, f
sive augendæ significatio-
nis. Primus gradus dici-
tur comparativus, quia
comparat quædam invi-
cem, alius dicitur super-
lativus quia supra extollit.

Quomodo formantur hi
gradus apud Græcos?

Formantur hi gradus;
mutatâ terminatione possi-
tivi, † & sic terminatio-
nem cujusque gradus res-
pondentem terminationi
positivi tradimus, ut sta-
tim quisque formet gra-
dus utrosque.

Quæ sunt terminationes
gradus cujusque?

posit. compar. superl.
αφ, υπερρος, αρταπυς.
ες, υπερ/θ, αρτα/θ.
εις, εσερ/θ, εσα/θ.
ιν, εινοτερ/θ, εινοτα/θ.
ις, εσεφ/θ, εσα/θ.
ις, ισερ/θ, ισα/θ.
ος, οτερ/θ, οτα/θ.
ως, ωτερ/θ, ωτα/θ.
ες, υσερ/θ, υσα/θ.
υς, υτερ/θ, υτα/θ.
ων, ονεσερ/θ, ονεσα/θ.

Quare tot assignantur terminationes, cum pauciores esse possint?

Pauciores aliæ terminationes non designarent nomen positivum, quod in dictionario querendum est: vel non sufficerent ad formandos illos gradus ex omnibus nominibus legitimè comparatis, ut si addas *v. g.* πρῶτον aut πᾶσι nominibus in *ον* vel *ος* non est gradus: at terminationes assignatæ statim utrumquæ suppeditant: nam ορεισεσθῶ *v. g.* designant nomen in *ον*, & in formatione ponitur loco hujus terminationis, quod non datur terminatio ῶ nec πῶ, nec σπῶ.

Quomodo nam formas gradus illos?

Solito more formantur, mutando scilicet desinentias positivæ in terminationem traditam comparativæ, ut μακάριον mutat εφ in ἀριστερῶ, quod habes consequenter, tenendo semper alphabeticum ordinem terminationum.

Quomodo comparas nomina adjectiva quæ terminationem ducunt ab α?

μάκαρ beatus, & hujusmodi sic comparantur, ut & μόκαρ, μακάριον, μέλας niger, & aliâ in αs adjectiva sic comparantur μέλας, μέλαντες, μελάντα.

Quomodo comparas adjectiva quæ ab ε ducunt terminationem?

χαρίεις gratiofus, & aliâ in ειs adjectiva sic comparantur, χαρίεις, χαρίεστερῶ, χαρίεστα.

Quomodo comparas ea quæ ab η ducunt termin.

τήρην tener, & hujusmodi adjectiva sic comparantur, τήρην, τερεινότερῶ, τερεινῶτα, ἀλήθης verus, & hujusmodi adject. sic comparantur, ἀλήθης, ἀληθέστερῶ, ἀληθέστα.

Quæ ab ι quomodo comparantur?

Εὐχαρίς, gratiofus εὐχαρίστερῶ, εὐχαρίστα.

Quæ ab ο ducunt terminationem quomodo formantur gradus?

Ἐνδοξος gloriosus, πρᾶος mitis, & aliâ habentia longam vel ancipitem in penultima ante os comparantur sic ἔνδοξος, ἔνδοξοτερος, ἔνδοξοτατος per ο.

Σόφως sapiens moderatus, & aliâ habentia brevem in penultima sic comparantur per ω, σοφός, σοφώτερος, σοφώτατος.

ἄπλος simplex, & aliâ in υs contracta vel non, sic comparantur ἀπλως, ἀπλότερος, ἀπλωέτατος.

Quæ ab υ quomodo formantur?

Εὐρυς latus, & aliâ sic comparantur εὐρύς, εὐρυτέρος, εὐρύτατος.

Quæ ab ω quomodo formantur gradus?

σώφρων modestus, & aliâ in ωn communiter sic comparantur per ο, σώφρων, σωφρονέστερος, σωφρονέστατος.

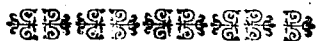
Quomodo declinantur comparativi & superlativi?

Declinantur sicut in adjectivis dictum est: sunt enim & ipsa adjectiva nomina: & quæ desinunt in os aut tos declin. ut κάλος, quæ in pos. ut ἀνδρως.

PARAGRAPHUS de nom. & heteroclitico & anomalo.

Quid est nomen & heteroclitico & anomalum?

Nomen heteroclitico docet ipsa nominis significatio: sonat enim idem ac aliter declinatum, † & anomalum idem est ac sine lege aut præter legem græcè ἀνόμιμον illegitimum: hæc enim nomina nullam communem regulam sequuntur, sed quodlibet habet propriam.

Quomodo dividuntur hæc nomina?

Dividi possunt in substantiva & adjectiva; in integra & defectiva; in ea quæ duplicem habent declinationem, aut varium genus; aut variam terminationem sub eadem significatione: quæ mox omnia sic apponemus, ut nominibus legitimis singulis respondeant, substantiva substantivis, adjectiva adjectivis, &c.

Da substantivaheteroclitia?
ἡ γυνή mulier ἡ γυναικός,
γυναίκε, &c. ἡ γυναιξ. voc.
ἡ γυναιξ sine ξ, dat. plur.
αἷ.

τὸ γάλα, τῶ γαλακτός, ἃ
nomin. γαλαξiac.

Τῖδες filius, τῶ υἱοῦ, &c.
ut λόγος, vel in gen. sing.
υἱός, d. υἱοῦ, acc. υἱά. nom.
plur. υἱές, acc. υἱάς tan-
quam ab υἱοῦ, υἱός vel in
d. pl. υἱάσι tanquam ab
υἱάς, υἱάδος.

ἄρνος agnus in genit. τῶ
ἄρνος nom. plur. ἄρνες tan-
quam ab ἄρνος, ἄρνος, &c.
in dat. pl. ἄρνας tanquam
ab ἄρνας, ἄρναδος.

τὸ ἔγκερ cerebrum τῶ ἐγ-
καρος, &c. in nom. plur.
τὰ ἐγκάτω, τῶν ἐγκάτων,
ποῖς ἐγκάτω tanquam ἃ nom.
ἐγκάτω, ἐγκάτω.

τὸ ὄνειρον somnium, ut
μήλον, sed gen. plural. τῶν
ὄνειράτων, dat. ποῖς ὄνειράτω
tanquam ab ὄνειρας, ὄνειρά-
τος, &c.

*Sunt-ne alia nomina he-
teroclitia?*

Plura non assignabo no-
mina heteroclitia huiusmo-
di: sunt enim potius defe-

ctiva, quæ accipiunt suos
casus ab aliis nominibus
inufitatis † & ut facilius
se expediant studiosi lin-
guæ græcæ ab omnibus
difficultatibus quæ in no-
minibus aut etiam in ver-
bis occurrunt, debent de-
clinare nomina quæquæ
sicut & verba, secundum
communes regulas; casus
quoque nominum ac tem-
pora verborum secundum
easdem regulas ad nomi-
nativum vel ad præsens re-
vocare: ac dein quærent
in indice, an sint defecti-
va vel non, usitata vel no-
ibi verò reperient quos ca-
sus accipiant nomina de-
fectiva ab aliis nominibus
& plura nomina cognos-
cent. Hunc autem indi-
cem in secunda parte loca-
vimus: magis enim ser-
vile explicationi, cui præse-
ntim studemus. Nunc veni-
t quædam nomina defectiva
obiter trademus, ut cla-
rius pateat quod jam dic-
tum est. Addentur quæ-
dam figurata & quæ va-
riam fortiuntur declinatio-
nem, genus, &c.

*Da quadam nomina de-
fectiva?*

Ζεύς Jupiter habet tan-
tùm voc. Ζεύ, alios casus
sumit à δῖς, δίδς, δῖι, δῖά,
vel à ζῆν, ζηνός, ζηνι, ζηνα,
ζην.

Γυνή uxor, quod jam
dictum est, caret se: è om-
ni casu; sed sumit à γυναιξ,
αικ, αικί, αικα, vocat.
γυναιξ absque ξ per apoco-
pen, quod in aliis fit, dat.
plur. γυνάξει uxoribus.

Ἡπαρ hepar, ἡμάρ dies,
& alia in αρ sumunt casus
in ατος, απ, &c. à nom-
in ας, ut τὸ ἡπας, αἱ, ἡμας,
αἱ, &c.

Υδωρ aqua defectivum
etiam est, & sumit casus
in αἱ, απ, &c. ab ὕδας,
αἱ, ut τὸ ὕδωρ, ὕδαἱ,
dicitur & ὕδ, ὕδα.

Ἀλλήλων invicem, mu-
tuo, caret singulari pror-
sus & nominativo plur. est
autem genit. plur. cuius
dualis præmittitur sic.
Dual. ἀλλήλω, ἀλλήλα, ἀλ-
λήλω, gen. & dat. ἀλλή-
λων, ἀλλήλων, ἀλλήλων.
Plur. ἀλλήλων omni gene-
re, dat. ἀλλήλοις, αἰς,

ois, acc. αἰς, αἰς, αἰς.

*Da quadam nomina qua
pariuntur figuram?*

τὸ γόνυ genu habet gen.
τῶ γονυ, & per figuram
metathesim γον, transla-
to υ post γ. γόνα verò ha-
bet γνα, pleonasmō, id
est, addito υ post γο quod
in alijs fit.

τὸ δόρυ hasta gen. δό-
ρυ & δερ per metathe-
sim, ut supra, sic in alijs
casibus.

Δίπυς bipes habet gen.
δίπυ vel δίπυ, ubi tres
sunt figuræ vel in una dic-
tiuncula: nam ex δίπυ
tollitur δ & fit δίπυ, ex
quo fit contractio δίπυς,
dein apocopo sive abjectio
s in fine & fit δίπυ, quod
exemplū multis inserviat.

*Sunt-ne alia huiusmodi
nomina?*

Occurrent innumera va-
riata hoc modo nomina:
& hinc fit ut de quibusdam
declinationibus nominum
nil certum constet: † con-
tendunt enim alii figuram
esse, quam alii negant:
ut cum dicunt δῖς, Θάας
& similia habere voc. αἰς,

θόα vel αἰα, θόας vel αἰας θόαν; alii dicunt esse parogogen literæ s, alii apocopen, alii demum hunc vocat. formari à genit. in αἰ 7 & sublato τ. Unde collige quid æstimare debeas cum occurrunt similes casus: tenendæ tibi sunt terminationes omnes, & prout nominibus convenient non est quod dubites hæc usurpare, donec lectio frequens instruxerit. Rursus adverte quomodo eadem figura variis modis fiat: dicunt enim ἦρος in acc. ἦρωα, & per apocopen ἦρω: tum ἀπολλών in acc. ἀπολλωνα, & per apocopen ἀπολλω ubi tollitur να & antea solum α. Nisi dicant per eclipsim tolli ν & dein α per apocopen, atque ita geminari figuras. Nec eadem figura valet in similibus aut compositis nominibus: dicimus enim ὄπαι in vocat. & composita non abiciunt σ, nullo saltem id probat exemplum & grammatici communiter solum παῖς dicunt habere vocat. παῖ. Sic in

dat. plur. multa est controversia: nam in nominibus quæ desinunt in εις vel ης & habent gen. εν 7 & formant dativum plur. alii dativo ενη tollendo ν & 7 & inferendo σ fiet εσι, atque advocando subjunctivam ι fiet εσι: alii verò nominis adsciscendo illud ι, sed aliud σ & fiet εσι unde et poetice usitatum. De his legatur Lascaris & Urbanus qui citat Gregorium Scolarium.

De nomina quæ sortiantur duplicem declinationem sub eadem terminatione nominativum.

Nomina quædam in ης ut επτάτης septennis & alia similiter composita vel propria habent genit. in εος ut nomina crescentia & contracta vel in σ ut simplicia.

Nomina quædam item in ης ut δάρης dares declinantur per genit. η 7 & α δρης mars præter genit. η 7o habet etiam ε 7, voc. ἀρης.

Nomina quædam in ης ut γαστήρ venter declinantur per ε 7 vel per η 7, unde dat. plur. γαστήροι, alii

in η 7 declinantur per ε 7 aut ε 7 ut αστήρ astrum & à genit. in α 7 fit dat. ασι, & dativus pluralis αροι unde translato ρ fit ασράσι sic facta à genitivo dorico in ε 7.

Nomina quædam in αν ut δράκων draco declinantur per ον 7 vel αν 7 & hunc ultimum genitivum latini recipiunt: dicunt enim draco draconis.

Nomina in ως ut ἦρος heros & alia quædam habent genitivum ωος ut crescentia nomina vel ω ut non crescentia γέλωτ risus & alia pauca habent genitivum in ω 7 & in ω ut propria.

Nomina quædam in ως ut νῆς mens habent genitivum crescentem in ο 7 vel non crescentem in οῦ, sed contractum. Ex his plura collige.

De nomina quæ variant terminationem nominativum & simul declinationem?

Nomina quædam in ως ut ἡπτάπυς septipes quæ habent genit. in οδ 7 habent

etiam aut formant nominativum in ης ut επτάπυδης & declinatur per σ non crescens.

Quædam in υρ ut μάρτυρ martyr testis & alia quorum genitivus est in υρ 7 formant ex hoc genitivo nominativum, v. g. μάρτυρ 7, ut λόγ 7, ita ψιδυρ futurum, non ειδυρ, ut alibi legitur, nisi dorice vel æolicè ponatur δ pro θ sed malè rejicitur aspirata, habet autem genitivum υρ 7, unde ψιδυρ 7, & magis usitatus.

Quædam in ως vel αν crescentia per ω 7 vel αν 7 æolicè mutant terminationem ως in ος & declinantur per σ, ut λόγ 7: sic έρας, ωτες amor format ερ 7, & τεκτων faber dat. τεκτων, & ut τεκτων neutrum licet filium significet & tunc genitivus τεκτων 7 debet potius tribui nominativo τεκτων quam alteri.

Sic τὸ δάκρυ, υ 7 lacryma, vel δάκρυον, & τὸ γένυ, υ 7 genu, vel γόνα, α 7 idem. τὸ δέρυ, υ 7 ha-

sta, vel δόρας, ἀΐθ, vel
δυσάθ, vel δόρθ, δόρεος,
δόρας, τὸ ὕδωρ, ὑδάθ aqua,
vel τὸ ὕδωρ, ὑδάθ. Μωϋσῆς
Moyſes, gen. τῷ Μωϋσῆ vel
Μωϋσῆς, τῷ Μωϋσει, vel
Μωϋσει, Μωϋσε, vel Μω-
σεύς, τοῦ Μωϋσέως. λέως, u
vel λέως ω, populus νάεος
templum, vel νέως, νέω.

*Da nomina que in va-
riis casibus & numeris va-
rii sunt generis?*

ὁ δέσμιος vinculum, ὁ ζύ-
ζθ jugum, κύκλθ circulus,
λύχνθ lucerna, & alia in
singulari masc. declinantur
ut λέξθ in plur. neut. declinantur
ut μήλον nisi malis utramque
terminationem os & on, ut in
pluribus, sicut vs & vn.

κέλευθθ via, ὁ κή ή τέρ-
περθ tartarus, & quedam
alia in sing. form. vel com.
ut λέξθ in plur. neut. ut
μήλων, γέννη vel γέννηθ mul-
lier, ή δδθθ via. ή πόλις ci-
uitas, ή χείρ manus, cuius
dat. χέρσι pro χείρσι, &
alia pauca in nominat. &
acc. duali raro in gen. &
dat. masculina sunt, ut
τῷ γέννηαι, τῷ δδω, πόλει,

χείρ, quanquam attri-
(ut volunt aliqui) omni-
nominativos duales fecim
ninos habeant etiam ma-
culinos.

*Da nomina adjectiva
heteroclitica?*

Nomen ἀλλθ alius, si
composita abiciunt ut
neutro genere, ut quædam
prænomina ὁ ἄλλος ή ἄλλη
τὸ ἄλλο, &c. in casibus
neut. nisi forte sequatur
vocali addatur v.

μέγας magnus, μεγάλθ, ή
μεγάλη, μεγάληθ, μεγί-
μεγάλο, μεγίθη, μεγί-
μεγαν, μεγίθηθ, μεγί-
μέγας, μεγίθη, μέγα-

Reliqua tanquam ἀ-
γαθθ, η, ον, & hoc nomen
invenitur ὁ μέγας
Ζεὺς ὁ magne Jupiter.

πέλυς multus, πέλληθ, ή
πέλληθ, πέλλης, πέλληθ,
πέλλοθ, πέλληθ, πέλληθ,
πέλλων, πέλληθ, πέ-
πέλλω, πέλληθ, πέλλω.

Reliqua tanquam ἀ-
γαθθ, η, ον ποëtico, &
λυς penitus declinatur
γλίγυς, sed poëtice.

Da gradus irregulares?
Hæc nomina gradus

bent magis irregulari-
facilis, ράων, ράσος,
poët. ρήσιος, ρηέπρος, ράτε-
ρθ, ράοτερθ.

Μέγας magnus, μείζων,
μέγισθ, vel μεγαλώτερθ,
μεγαλωτάτος ab antiquo με-
γαλθ.

Πολύς multus, πλείος
quasi à πλειων. vel πλεων
plenus, vel πλεων plus.

*Da nomina qua carent
aliquo gradu?*

ἀγαθός bonus caret com-
parat., habet in superlati-
vo, ἀγατάταθ, † pro
comparativo sumit ἀμει-
κων & κρείττων, & alia quæ
carent positivo, sed con-
veniunt significatione.

Ἀμείνων melior caret po-
sitivo & superlativo, poët.
ἀμεινωτερθθ ἀΐθ, pro quo
oratores ἀγαθωτάταθ. κρείτ-
των melior caret positivo,
superlativus poëticus κρά-
πτος, qui à κράτος robur
feri potest. μείζων minor
c caret positivo & superla-
tivo ήττων minor vel infe-
rior item. ἐλάττων minor
vel inferior item.

Θάσσων celerior caret

utroque similiter, dicitur
& θάσσων, & in neut. θάτ-
των ή ταχύς celer, γλίγυς
dulcior à γλίγυς caret su-
perlativo, βελτίων melior,
βέλτεθθ optimus caret po-
sitivo ἀρείων idem ἀρισθ,
poët. ἀρειότερθ, sine posi-
tivo.

Λάων sive λαιων idem su-
perl. λάσος, poëtice λαιτε-
ρθθ sine dieresi, χείρων pe-
ior poët. χερειών, compar.
poët. χερειότερθθ, χερειωτε-
ρθθ, βράσσων tardior, βρά-
δυσθθ, vel βράδυσθθ meta-
thesi, sic enim figuræ sunt
semper observandæ à βρα-
δύς tardus, πολύς multus
c caret comparativo, sed
sumit ab aliis, ut dictum
est.

*Sunt ne alii gradus irre-
gulares?*

Alia plura sunt nomina,
quæ præter communem
regulam formant suos gra-
dus, ad eam tamen magis
accedunt: non mutant
terminationem positivi, si-
cut regula communis do-
cet, v. g. λάλος, loquax
non mutat os in οστρος,
sed in ισερθθ & ισάθθ, si-

guram etiam aliquando patiuntur, ut φίλος amicus, φίλιος, φίλιος, &c. nunquam tamen excedunt has terminationes ἰων, ἰσος, πέρος, πίτος, ἕτερος, ἑπίτος, ἑσπίτος, ἑσπίτος, ἑσπίτος, ἑσπίτος.

Pauca formant hos gradus à genitivo, ut ἀρπαξ rapax, ἄρπαξος, ubi os mutatur in ἰσος & ἰσπίτος, ut ἀρπαξίσος rapacior, ἀρπαξίσος rapacissimus.

Plura formant à nominativo, sed ejus terminationem alio modo mutant ac fert communis regula, ut ψευδής fallax mutat ns in ἰων & ἰσος, ψευδῆσιον, ψευδῆσιος, & sic alia in oo, ut κακός malus, κακῶν, ἰσος, &c.

Quædam in os illud mutant in ἑσπίτος, ἑσπίτος, ut δίκαιος, δικάιστος, &c. justior.

Quædam in ns mutant illud in ἰσος, ἰσπίτος, ut λαγνός, vel etiam λαγνός laicivus, λαγνίστος, &c.

Quædam mutant os in

πέρος & τatos, ut παλαιός, παλαιότερος, &c. antiquior.

Quædam in us illud mutant in ἰων, ἰσος, ut πρεσβύς, πρεσβύτων, &c. senior, format etiam more communi πρεσβύτερος, απίς, unde presbyter quasi senior.

Plura duplici aut triplici modo formant, atque terminationes hic datas excedunt. vel alias magis communes ab illo positivo sumunt, vel figuram patiuntur.

Comparantur - ne alii dictiones præter nomina adjectiva?

Nomina substantiva quædam, participia nonnulla, verba etiam pauca, præpositiones, adverbia & particulae aliæ comparantur & sortiuntur unam ex terminationibus jam dictis comparat. aut superlativi gradus, quædam utrumque gradum obtinent vel potius quasi nomina adjectiva habentur, aut ex eis nomen adjectivum formant, cujus comparativum aut superlativum gradus solent

usurpatur ut patet in μύχος penetrabile, μύχοιτατος, vel μύχοιτατος, vel μύχων τatos, quasi à μύχοις vel μύχαιος, vel μύχος penultima brevi.

Participia quædam passivæ terminationis comparantur sic ἐρράμενος valens, ἄνεστος, ἑσπίτος.

Nomina substantiva quædam sic comp. ἄλγος molestia ἄλγιον molestior, ἄλγιστος. κῦδος gloria, κῦδιον, κῦδιστος, & κῦδιστάτος.

Verba quædam, vel eorum participia sic compar. βάλω jacio, vel βάλων, βέλτερος melior, melius jacens, superlativus βέλτατος, βέλτιστα optime, unde βέλτιστα, βέλτιστα.

Φερω fero, φερτερος præstantior, quasi elatior, φερπίτος, vel φερπίτος, superlativus φερπίτατος.

Adverbia quædam sic comparantur ἑσπίτος intra, ἐσπίτερος interior, ἐσπίτατος intimus.

πρῶτον ante, προπώτερος anterior, προπώτατος.

ὀπίσω retro, ὀπιστερος, ὀπιστάτος posterior, ὀπιστάτος postre-

mus. ὑψίστερος, ὑψίστος, vel ὑψίστερος, superlativus ὑψίστος.

Præpositiones quædam sic compar. ὑπέρ super, ὑπερτερος superior, ὑπερτάτος supremus.

Πρὸ ante, προτερος prior, προτάτος, ἐπί τ. προπώτος, & facta crasi πρῶτος primus, hinc est quod circumflectatur.

Demum comparationis gradus adhuc comparant aliquando, ut πρῶτος primus à positivo πρῶ, habet adhuc superlativum gradum, πρῶτιστος maximè primus, χειρίστος pessimus, χειρίσπερος magis pessimus.

PARAGRAPHUS de numeralibus.

De nomina numeralia & cardinalia?

εἷς unus, μία una, εν unum, ἐνός, μίας, ἐνός, ἐνί, μία, ἐνί, ἐνα, μίαν, ἐν.

Nom. & acc. dualis. δύο δύο, atticè δῦω, gen. & dat. δύοῖν vel δύειν, in plur. δῦων, δύσσι, poeticè.

δύο item indeclinabile in omni casu & genere.

οι & αι τρεις tres, η τα τρία tria, genit. τριών trium, dativus τρισι tribus, acc. τρεις tres, η τα τρία tria.

οι & αι τέσσαρες, η τα τέσσαρα quatuor, genit. τῶν τεσσάρων in omni genere, dat. τοῖς η ταῖς η τοῖς τεσσαρῶν in omni genere, acc. τοὺς η τὰς τέσσαρες, η τα τέσσαρα. Attici dicunt πέτταρες, unde dat. plur. πετταρῶν. †

Πέντε quinque, ἕξ sex, ἑπτα septem, ὀκτώ octo, ἐννέα novem, δέκα decem, ἑνδεκά undecim, δωδεκά, vel δυοδεκά duodecim, δεκάττεις tredecim ex τρεις & δεκά, sic in aliis hujusmodi, quæ non declinantur usque ad composita ex ἑκατος centum.

οι διακοσοι ducenti, αι διακοσαι, τα διακοσα, &c. ut λογοι, ut φιλοι, ut μηλα. οι χιλιοι mille, αι χιλιαι, τα χιλια, ut λογοι, ut φιλοι, ut μηλα.

Μύριοι decies mille, μυρια, μυρια & reliqua utroque composita pariter

declin. sicut & ea quæ sibi carent singulari.

Numeralia ordinalia sunt πρῶτος primus, δεύτερος secundus, τρίτος tertius, τέταρτος quartus, πέμπτος quintus, ἕκτος sextus, ἑβδομος septimus, ὀγδοος octavus, ἔννατος nonus, δεκάτος decimus, ἑκατάτος undecimus, sic declinantur communiter ut λογοι, μοῦσα, ἡμέρα, φιλια, μήλον. De verbalibus alibi.

CAPUT III.

De Pronomine, 3a. orationis parte.

Quid est pronomien?

Pronomen est dictio sine pars orationis, quæ ponitur loco nominis, & ideo vocatur pronomien.

Quomodo dividuntur pronomina?

Pronomina dividuntur in demonstrativa, possessiva, & relativa, rursus in primitiva, derivativa, simplicia, & composita, demonstrativa alia sunt primæ personæ, ut ego,

alia secundæ, ut εὐ tu, alia tertiæ, ut εκείνος ille, alia sunt omnis personæ, ut αὐτός ipse. Possessiva sunt ea quæ possessionem significant, ut ἔμος meus, primitiva sunt quæ formant alia quædam, & derivata sunt quæ formantur ab aliis, relativa quæ ad aliud referuntur & sunt omnis personæ, composita ex simplicibus fiunt.

Quomodo declinantur pronomina apud Græcos?

Quodlibet pronomen primitivum & demonstrativum peculiarem fortitur declinationem, alia pronomina declinantur sicut nomina adjectiva.

Declina pronomina singula?

Sing.	Dual.	Plur.
ἐγὼ ego	γὼ	ἡμεῖς nos
ἐμοῦ meo	ἡμῶν nostrorum	
ἐμοί meo	ἡμῖν nobis	
ἐμέ me	ἡμᾶς nos	
Sing.	Dual.	Plur.
σύ tu	σὺ	ὑμεῖς vos
σοῦ tui	ὑμῶν nostrorum	
σοῖ tibi vel	ὑμῖν nobis	
σε te	ὑμῶς	

Singularis nominat. rarè est ὅς Dual. Pl. nom.

σφε	σφεις.
G. ὅ sui	σφῶν.
ἑῖ sibi	σφῖν
ἑ se	σφῖσ
	σφᾶς

Da possessiva ex eis derivata?

ἐμός, ἐμή, ἐμόν, meus, ἡμεᾶ, ἡμεῦν. ut λογοι, πηλ, μήλον. σός, σή, σόν, tuus, tua, tuum. ὅς, ἡ, ἐν, suus, sua, suum. ut λογοι : πηλ, μήλον.

νοῖτερος noster duorum, νοῖτερα, νοῖτερον, σουῖτερος, vester duorum, σφωῖτερα, σφωῖτερον. ἡμέτερος, noster plurium, ἡμέτερα, ἡμέτεροο. ὑμέτερος vester plurium σφετέρος, suus duorum, ut λογοι, ut ἡμέρα, ut μήλον.

Da demonstrativa reliqua?

ὁτός, αὐτή	τῆτο sine v.	
hic, hæc, hoc.		
ἐτέυ, τῆυης, τῆυι,		
τῆτω, τῆυη, τῆυα		
τῆτον, τῆυην, τῆτο,		
οὔτος, αὐτή, τῆτο,		
Dual.	Dual.	Dual.
τῆτω,	τᾶντα,	τῆτω,
τῆτοιγ,	τᾶνται,	τῆτοιγ.

DE PRONOMINE.

50

Plur. Plur. Plur.
 οὔτοι, αὐται, ταῦτα,
 τούτων, τούτων, τούτων,
 τούτοις, τούταις, τούτοις,
 τούτες, ταύτας, ταῦτα,
 οὔτοι, αὐται, ταῦτα.

Vel attico more οὔτοι
 hic, αὐτή, hæc, ταῦτα hoc,
 τεταῖ, ταυτησί, τεταί, & sic
 in omnibus casibus addi-
 tur i, aliquando fit contra-
 ctio vel crasis, sic τεταί,
 τετι: ταυτηί, ταυτι in neu-
 tro genere plur. & sing.

Ἐκεῖν⊗ ille, ἐκεινή illa,
 ἐκεῖνο sine v, ut λόγ⊗, ut
 πμῆ, ut μῆλον. Vel attico
 more ἐκενοσι, ἐκενησί, ἐκενοι,
 in omnibus casibus addi-
 tur i ut in οὔτος.

αὐτός ipse, αὐτή ipsa, αὐτὸ
 ipsum sine v, ut λόγ⊗, ut
 πμῆ, μῆλον.

Da pronomina demon-
 strativa carentia nominat.
 & composita.

ἐμαυτοῦ mei ipsius, ἐμαυ-
 τῆς scem. ἐμαυτοῦ, ut λόγ⊗,
 πμῆς, μῆλα,

Σεαυτῆ sui ipsius, σεαυτῆς
 scem. σεαυτῶ, vel per crasim
 σεαυτῆ, σεαυτῆς, σεαυτῶ, ut
 λόγ⊗, φ, πμῆς, η, μῆλα, φ.
 ἐαυτῆ, cui ipsius, ἐαυτῆς,

ἑαυτοῦ, ut λόγ⊗, φ, τιμῆς
 η, μῆλα, φ, vel declin. pe-
 aphæresim, hoc est subli-
 to ε, sic αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτῶ
 vel item in plurali decli-
 natur quasi non esset con-
 positum, sic σφῶν, αὐτῶν
 sui ipsorum pro ἑαυτῶν,
 αὐτῶν, dat. σφῶσιν αὐτοῖς,
 bi ipsis utramque ver-
 significat personam h
 pronomen, acc. σφῶς αὐ-
 nos, vos, seiplos, α
 pro ἑαυτοῦς vel αὐτοῦς,
 citur in scem. σφῶς αὐ-

Da pronomina relati-
 infinita vel interrogati-
 ὅς, ἦ, ὃ, qui, quæ, quo

relativum quoque prop-
 men est, & componit
 ex τίς, τίν⊗, ut ὅσις, αἱ
 declinantur simul hoc m-
 do, ὅσις, οὐτιν⊗, ὅτινις, &
 ὃ δέινα quidam, ἦ δέιν
 τὸ δέινα, πῶ δέιν⊗, τίς
 ν⊗, τοῦ δέιν⊗, ut τίλιν
 In duali & plurali est
 declinabile, πῶ δέινα ὅ
 να, πῶ δέινα, πῶν δέινα,
 declinatur sic, ὃ ἦ ἢ ἢ
 δέινα, πῶ καὶ τῶς καὶ πῶ δέ
 λ⊗, ut τίταν, sine duali
 plur. vel poet. δέις,
 ν⊗, ut τίταν, vel indecl-

nabile δέινα in quolibet
 numero ὃ δέινα, πῶ δέινα.

ὃ καὶ ἢ τίς quidam καὶ τὸ
 πῶ τίν⊗, τίμι, ut πταν, &
 caret vocat. ὅι⊗ qualis,
 &c. ut nomina adjectiva.

CAPUT IV. de Ver-
 bo, 4^a. & præcipua
 orationis parte.

¶ Quid est Verbum?

Verbum est dictio sig-
 nificans aliquid prout est,
 agit vel agitur in tempore.

¶ Quomodo dividitur
 verbum?

Verbum dividitur in
 Barytonum, Circumfle-
 xum & desinens in μι: u-
 trumque verò in legiti-
 mum & anomalum, de Ba-
 ritionis primùm agitur.

¶ Quodnam est verbum
 Baritonum?

Barytonum verbum est
 illud quod in ultima syl-
 laba thematis sive præsen-
 tis in ω nullum præfert ac-
 centum notatum; sed ha-
 bet accentum gravem qui
 minimè notatur; at verò
 solus acutus in penultima,
 ut τρέπω verito, inde dic-

tum Barytonum, id est
 gravi tono prolatum in ul-
 tima syllaba-

¶ Quomodo dividitur
 verbum Barytonum?

Dividitur in illud quod
 habet figurativam β, aut γ
 aut δ, aut θ, aut aliam
 Consonam; vel desinit in
 ω purum.

¶ Per que conjugatur
 verbum Barytonum?

Conjugatur per modos,
 tempora, numeros & per-
 sonas, sed græci pluribus
 utuntur temporibus & nu-
 meris, quàm latini: aori-
 stis scilicet primo & secun-
 do, futuro secundo, paulo
 post futuro & mediâ voce,
 numero autem duali.

¶ Quare variatur adeo
 verbum idem?

Sic variatur idem ver-
 bum, quia multi sunt mo-
 di multaque tempora qui-
 bus res eadem est, agit,
 vel agitur, sive patitur.

¶ Quid est conjugatio?

Conjugatio est quædam
 conjugandi forma, quam
 plura verba retinent, non
 penitus, sed quadam ex
 parte similem.

¶ *Quot sunt conjugationes?*

Communiter sex numerantur?

Prima est verborum in *ω*, *π*, *φ*, *π*ω, quæ habent futurum in *ψ*ω, præteritum in *φα*, ut *λήψω* capio, fut. *λήψω*, præteritum *λήψα*.

Secunda est verborum in *δ*ω, *χ*ω, *κ*ω, *π*ω, quæ habent fut. in *ξ*ω, præteritum in *χα*, ut *λεγω* dico, *λεξω*, *λελεκα*.

Tertia est verborum in *δ*ω, *θ*ω, *π*ω, quæ habent fut. in *σω*, præteritum in *κα*, ut *ἀνύτω* perficio *ἀνύσω*, *ἵνυκα*.

Quarta est verborum in *ζ*ω, & in *σω*, vel *τ*ω, quorum alia habent fut. in *ξ*ω, præteritum in *κα* ut *ἀπάξω* rapio. *ἀπάξω*, *ἤρακα*, *ἤρῃσω*, vel *ἤρῃτω* fodio, fut. *ἤρῃξω*, præteritum *ἤρακα*. Alia habent fut. in *σω*, præteritum in *κα* ut *φράζω* loquor, *φράσω* *φράκα*, *πλάσσω*, vel *πλάττω* fingo seu formo, fut. *πλάσσω*, præteritum *πέπλακα*. Alia demum habent utrumque fut. & præteritum ut *παίζω* ludo, *παίζω* *πέπαικα*, vel *παίω*, *πέπεικα*.

Quinta est verborum in

λω, *μ*ω, *ν*ω, *ρ*ω, quorum fut. est etiam in *λω*, *μ*ω, *ν*ω, *ρ*ω, præteritum in *κα*, ut *ψάλλω*, *ψάλλω*, *ἔψαλκα*. *ν*ω distribuo, *νέμω*, *νέμικα*, &c.

Sexta est verborum deficientium in *ω* purum, quod scilicet vocalis antediphthongus præcedit, & habent futurum in *ω*, præteritum in *κα* ut *τίω* honoro, *τίω*, *τέπικα*.

¶ *Quot sunt præcipua verborum tempora?*

Tria sunt tempora unè communiter reliqua formantur, scilicet præteritum, futurum & præteritum, ideo in qualibet conjugatione hæc tria tempora tantum notantur. Aoristus secundus à quibusdam ponitur inter præcipua tempora sed à pluribus formatur à præteritum imperfecto sive à præteritum, nec conjugationibus jam altis de illo fit mentio.

¶ *Quomodo formantur reliqua tempora ex his tribus?*

Quodlibet horum temporum format quædam

alia servando ut plurimum figurativam, penultimam vel initium; non tamen semper, & hæc tempora vocantur cognata.

Præteritum quidem habet sua cognata tempora, scilicet præteritum aliud quoddamque, imperfectum aoristi secundum, futurum secundum & præteritum medium quodcumque.

Præteritum habet præterita reliqua activa nec non passiva aoristos primos passiva futura prima passiva & paulo post futurum quodlibet.

Futurum verò reliqua sibi vendicat tempora futura quidem prima activa & media, aoristos activos & medios.

¶ *Da exemplum & verbum aliquod ubi videamus sic formata tempora?*

Assumo verbum *κλέπτω* furor furaris, unde fit imperfectum *ἔκλεπτον* hinc aoristus secundus *ἔκλεπον*, futurum secundum *κλεπῶ* & sic in modis aliis similia tempora sunt hinc etiam fit præteritum in diu *κίχλωτα* *ἔκ*

κλωπειν & similia hujus vocis tempora. Præteritum verò activum est *ἔκλεψα* unde plurimum perfectum *ἔκλεψεῖν* & præteritum passivum *κεκλεμμαι*, *ἐκέκλεμην*, aoristus primus passivus *ἐκνήθην*, &c. demum futurum activum est *κλεψῶ* unde aoristus primus activus *ἔκλεψα* & reliqui aoristi activi & medii nec non futura. Sed hic observa, quam variè in eodem verbo penultimæ & figurativæ mutantur, nec non terminationes & initia.

¶ *Tenent-ne eundem modum omnia verba saltem ejusdem conjugationis?*

Nullatenus modum hunc tenent singula verba, nec etiam conjugatione; sed multum variant, prout scilicet variant habent penultimam, figurativam & initium: non enim mutant e penultimam v. g. in *α* vel in *ω* ut in verbo *κλέπτω* nec repetunt singula hoc modo initium: ac certè diversissima est mutatio.

Et licet regula tradantur

itur qua docent has mutationes, semper tamen incumbit gravissima difficultas conantibus hæc formare tempora; sunt enim permulta in ipsis regulis statim mutanda & quamvis exempla subscribantur, quia tamen in reliquis verbis ad eandem regulam spectantibus, alia semper inveniuntur ab exemplo diversa: idè nec conjugari possunt accurate à peritioribus discipulis; qui perperam volunt semper exemplis omnia aptare verba, repetere, v. g. initium, ubi non est repetendum, & sicut dicunt $\epsilon\tau\epsilon\upsilon\ \kappa\alpha\iota$, sic in verbo $\alpha\upsilon\tau\omicron\varsigma$ confingant $\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\tau\epsilon\iota\varsigma$ & similia absone: imò quidem hæc verba in exemplum allata vix conjugabunt, non saltem per omnia tempora.

¶ Est ne alia methodus quæ formationem quamlibet faciliorem perhibeat?
Est expeditior methodus ad quamlibet formationem † hanc sequimur

& regulas ab aliis optimè traditas observamus quidem; sed in alium ordinem per tabulas redigimus: unde cujusque temporis formatio ex quolibet etiam verbo, deduci potest: ita ut hæc methodus det breviter omnium singulatim verba conjugate per omnes modos & tempora.

PARAGRAPHUS
de conjugatione omnium finial verborum

¶ Da methodum illam quâ possunt singula verba facile conjugari?

U: hæc methodus observetur, annotanda sunt quatuor, quæ in quolibet verbo possunt immutari: terminatio figurativa, penultima, & initium. †

¶ Etenim si teneas quomodo mutetur qualibet figurativa: qualibet penultima & qualibet initium usque verbi in quolibet tempore, & quæ sit eadem terminatio in omnibus, † promptu tibi erit singula verba conjugare per omnia

sua tempora hæc vero quatuor mox exponet tabula planissima.

¶ Quid est terminatio in verbis barytonis?

Terminatio in his verbis est ultima vocalis præsentis activi indicativi sive thematis, ut vocant, tum quidquid literæ respondet in reliquis temporibus omnium verborum & ponitur post figurativam sive sint plures syllabæ sive non.

¶ Da exemplum terminationis?

Hoc vides in verbo $\tau\upsilon\tau\omega$, ubi ω est terminatio præsentis, imperfectum $\epsilon\tau\omega\pi\lambda\omicron\nu$ habet terminationem $\omicron\nu$, perfectum $\tau\epsilon\tau\omega\alpha$ habet α , quia $\omicron\nu$ & α respondent ω præsentis in ordine syllabarum incipiendo à prima syllaba thematis. †

Similiter idem verbum habet præteritum passivum $\tau\epsilon\tau\omega\mu\alpha\iota$ aoristum passivum $\epsilon\tau\omega\pi\omega\mu\alpha\iota$ in primo tempore terminatio est $\mu\alpha\iota$, in alio $\theta\eta\upsilon$ quia respondent

hæc terminationes ultimæ litteræ præsentis nempe ω : nam terminationes verborum non semper incipiunt à vocali. Dices fortè non sic esse & litteram θ verbi gratia respondere τ præsentis $\pi\acute{\alpha}\pi\tau\omega$, falleris certè: nam in aliis verbis quæ non habent τ in themate invenitur tamen θ in aoristo primo passivo ut in verbo $\beta\lambda\epsilon\pi\omega$ video & aliis: habet enim $\epsilon\beta\lambda\epsilon\phi\epsilon\tau\eta\nu$ ubi vides ϕ respondere π thematis & $\theta\eta\nu$ vocali ω , sic in fut. $\epsilon\lambda\epsilon\phi\theta\iota\sigma\omicron\mu\alpha\iota$, $\theta\eta\sigma\omicron\mu\alpha\iota$ erit terminatio.

Quapropter ut venias in accuratum omnium terminationum notitiam, debes diligenter querere an pariter in aliis verbis reperiantur, & quod in omnibus respondet ω præsentis sit desinentia semper & in omnibus eadem: quod sit à nobis diligentissimè observatum est, omnes terminationes in tabula posuimus ut te hoc labore levarem: hæc autem tabula mox apponetur.

¶ *Quid est figurativa?*

Figurativa dicitur communiter illa consona quæ cum ultima vocali thematis profertur & illa quæ in ejus loco ponitur aut ei respondet ante terminationem aliorum temporum † ut patet in eodem verbo βλεπω in quo π est figurativa, & in ejus præterito βεβλεφα, figurativa erit φ in aoristo primo ἐβλεφα erit † quod ponitur loco π præsentis ante terminationem quæ est α in aoristo primo & præter. activo.

Nec vocali est proprie figurativa, ut patebit paulo inferius, ubi de hoc fusiùs, quia verò κλ, πλ, & μν sonant cum desinentia, quod probat vocalis anceps ante κλ, πλ & μν, idè sunt figurativa consonantes. Singulas demum figurativas tabula docebit, & in singulis perhibebitur quæ ratione sonant cum terminatione, duplex etiam κλ, φσ, τλ.

¶ *Quid est penultima?*

Penultima est vocalis aut diphtongus penultimæ syllabæ, ut ex ipso nomine proditur, tum quælibet alia vocalis aut diphtongus illi respondens in quolibet tempore, quod patet in verbo ερεπω verito, in quo ε est penultima, & in ejus præterito ἐσερεπα, sed in ejus aoristo secundo ἐσεραρον α erit penultima, quia respondet ε thematis, & in eadem syllaba reperitur.

¶ *Quid est initium?*

Primæ consonantes aut vocales, aut diphtongus verborum sunt ipsorum initium ut in βλεπω βλ muta & liquida initium est.

¶ *Variantur ne illa quatuor in singulis verbis?*

Variantur in omnibus verbis vel hæc quatuor si mul inter conjugandum unum aut alterum illorum saltem terminatio.

¶ *Quomodo nam potest cognosci tam multiplex variatio?*

Hoc totum tabula quadruplex nec proluxa multum expediet. †

Prima tabula continet terminationes quæ mutandæ sunt, & loco alterius ponendæ. Eâ verò ratione notantur, ut nunquam sint aliæ, in quibuslibet verborum temporibus.

Secunda perhibet ordine alphabetico figurativas singulas omnium verborum, & quomodo mutantur, vel non mutantur in quolibet verbo, & in quolibet tempore.

Tertia eodem facillimo ordine demonstrat penultimas singulas omnium verborum, docetque an mutantur, vel non mutantur in verbo quolibet, & in ejus tempore quocumque.

Quarta initium verbi singulique profequitur, & ostendit quomodo mutantur, vel non mutantur in singulis temporibus.

¶ *Quomodo utendum est tabulis ad formationes temporum?*

Harum tabularum usus multiplex esse potest, triplex quidem & quadruplex: qui primus assignabitur potior & facilius erit.

¶ *Da primum & potiorum tabularum usum & formationis modum?*

Primus sic erit si velis formare tempora alicujus verbi, assumendum est præsens sive thema & pro terminatione præsentis pones terminationem temporis formandi, hanc autem desinentiam si nondum differis tabula terminationum suppeditat.

Dein observa figurativam thematis ejusdem & quare in tabula figurativarum, quomodo mutantur hæc figurativa in hoc tempore & verbo & hanc mutabis vel non, pro ut illa tabula te docebit.

Postea sumes penultimam ejusdem thematis quam apud tabulam penultimarum requires, & hanc mutabis pro ut erit mutanda.

Tandem initium in sua quoque tabula quæres &

hoc comperies similiter mutandum vel non, citra difficultatem.

¶ *Da exemplum hujus expeditæ formationis?*

Vis formare tempus aliquod verbi ἀμειβω muto, plusquam perfectum v. g. igitur pro terminatione thematis quæ est ω pone terminationem plusquamperfecti, hæc est, ει: dices ergo ἀμειβειν mox assumes figurativam verbi ejusdem ἀμειβω, hæc figurativa est β, hanc quæres in tabula figuratarum ordine suo ac reperies β mutari in φ in perfecto & plusquamperfecto, dices igitur ἀμειβεiv. Dein venies ad penultimam thematis quæ est ει & hanc quæres in tabula penultimarū & reperies ει in hoc verbo & in hoc tempore non mutari, restabit itaque ἀμειβειν, tandem ad initium ejusdem thematis devenies, hoc autem est vocalis α & hoc similiter repetes à tabula initiorum quæ te docebit α mutari in hoc tempore in η fiet igitur ἡμειβεiv tempus op-

tatum quod flectes ἡμειβεiv εις εις cum autem quæris penultimam aut figurativam alicujus temporis, pluralia omnia simul potest formare

¶ *Da exemplum alium*

Si vis adhuc formare præteritum passivum verbi πω verito, idem peragescut & in omnibus verbis legitimis nec ulla hinc exceptio manat. Mutabis ergo terminationem, πτω quæ ω in πται, hæc enim terminatio præteritipassivæ ut te docet prima tabula & fit πτωπται, mox assumes figurativam thematis νεπε π quod quæres in tabula & reperies mutari π fit ergo πτωπται. Jam observas penultimam ε quæ ris & vides mutari in η hoc tempore hujus verbi quod habet π ante penultimam, & fit πτωπηται, tum observas initium quod repetis à sua tabula quæ te docet verbum π conceptum à muta & liquo repetere mutam, si sit nvis vel media, non item si aspirata, inferes π, quapropter fit πτωπ

πται tempus quæsitum.

Cum semper eadem formati modus repetatur in omnibus verbis perfacillima non potest non fieri & cum ediditæ fuerint memoriter tabulæ præsto aderunt hæc quatuor todes resumpta scilicet terminatio, figurativa, penultima & initium.

¶ *Quare incipis formationes à terminatione?*

Retrogradus ordo commodior hic est & sic facilius devenitur ad figurativam, mox ad penultimam & initium.

† *is presertim ordo maxime juvat ad explicationem Græcæ & terminatione scilicet cognita sepiissime vel ad thema verbi vel ad nominatum nominis statim devenitur quod certe non præstaret initium prius observatum.*

¶ *Da secundum usum seu praxim alteram?*

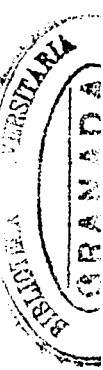
Utius alter eorum est qui calluerint ad ungem ut aiunt, singulas tabulas etc.

nim quatuor hæc potissimum notabunt in quolibet verbo & similiter retinebunt eorum varias mutationes; ita ut secum dicant tale verbum hanc habens figurativam, hanc penultimam, hoc initium sic format sua tempora, & ad primam quæstionem, petitum tempus continuo referent totum hoc mente revolventes quod superius explicatur; caveant insuper an verba sint dissyllaba: de his enim plures & peculiare sunt regulæ.

¶ *Da tertium usum?*

Tertius quidem facilis est verum non tam accuratus aut certus.

† *Vis ergo formare verborum tempora nec tamen ediscere memoriter quod tabulis inest; annota diligenter verba que adducuntur in exemplum, hæc saltem memoria complectere, quod facies si eorum tempora flectas: juvat enim inflexio memoriam. Cum deinde occurrent alia verba conjuganda tu statim hæc revocabis ad quoddam illorum*

verborum quæ jam tenes & quidem quæ habent figurativam s. v. g. ad verbum quod in tabulis habet eandem figurativam revocabis quæ γ ad illud quod habet γ & sic de aliis hæc igitur conjugabis quoad figurativam addita jam terminatione ut docuimus satis; dein conjugabis quoad penultimam & revocabis idem verbum ad aliud quod eandem penultimam sortitum fuerit, sic de initio dicendum.

¶ Da exemplum hujus tertiæ formationis?

Vis formare tempora verbi στυβω, vides hoc verbum habere figurativam s. hoc ergo flectes quoad figurativam, ut λύσω, quod in tabulis est, dein cernis e penultimam & flectes quoad penultimam ut κλεπτω furor, prospicis tandem initium duplicis consonantis hoc mutabis sicut mutat illud in tabulis στερω verro, vel στερω coronæ. Cum verò in ea-

dem tabulæ parte duplici aut triplex verbum allinitur in exemplum, sumes illud quod tuonilius erit.

¶ Da quartum usum

Quartus datur usus gratiam eorum qui peragunt tempora malantire formationes commu-

ter cum aliis grammaticis. Si vis formare hoc modo futurum primum passivum; hoc autem formatum ab aoristo primo passivo aoristus verò à tertiâ persona perfecti & hæc à primæ ejusdem temporis: perfecti autem passivum ab aoristo perfecto quod teneri dicitur semper, est enim primam nata tempora ut antea diximus: sunt ergo hæc tempora formanda ut niantur ad futurum primum passivum & nunquid formationes in his beneficiæ tabularum mutando denuntias figurativam, penultimam, nec certè oportet percurrere tempora futurum unum habere cum ipsi futurum stat-

formari possit mutando semel terminationem thematicis in terminationem futuri passivi & figurativam similiter.

¶ Da exemplum?

Volo formare futurum primum verbi στέπω tege, cum dico istud tempus formatum ab aoristo primo passivo & à secunda persona addendo ομῆν: aoristus autem à tertiâ perfecti mutatis tenuibus ante aspiratas, &c. & perfectum passivum ab activo. Quærendum igitur est præteritum verbi στέπω erit quidem ἐστέπων passivum ἐστέμεμαι ἐστέμεται ἐστέμεται ab hac tertiâ persona sit aoristus primus passivus ἐστέμεθην ἐστέμεσθε unde futurum primum passivum στεθήσομαι sublato e: hæc autem omnia tempora formata tabulæ planius formabunt, ut diximus & ostendimus ac multò brevius: nam mutando terminationem thematicis nempe ω in θησῶται terminationem futuri, sta-

tum fiet στεθήσομαι & mutato in φ fiet στεθήσομαι.

¶ Omnia verba habentne figurativam?

Non omnia verba figurativam saltem consonam habent: sunt enim plura quorum ultima syllaba sine consona profertur. †

Et hæc sunt verba desinentia in ω purum quod scilicet præcedit diphthongus de quibus in tabulis specialiter agitur ac eorum facilius conjugatio tradetur.

¶ Omnia verba habentne penultimam?

Penultimam habent verba cuncta: nullum est enim monosyllabum propriè; sed per contractionem tantum.

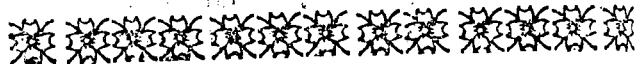
PARAGRAPHUS
de tabulis quatuor.

¶ Da tabulam illam quadruplicem quæ formatur omnia verba eodem modo?

Primum dabo tabulam terminationum quæ ut

melius in omnibus obser-
vetur verbum integrum
appono. †

*Omnia verba qua ad ter-
minationem similiter pro-
sus conjugantur.*

ACTIVI INDICATIVI

præsens.

τρέπω, τρέπεις, τρέπει,

[verto, is, it.

τρέπτον, τρέπτον,

τρέπμεν, τρέπετε, τρέπεισι,

vel τρέπασιν, additur enim
in tertiis personis: vel s de-
clinentibus.

Imperfectum.

ετρέπεν, ετρέπεις, ετρέπει,

ετρέπτον, ετρέπτην.

ετρέπμεν, ετρέπετε, ετρέπιν.

Perfectum.

πέπερα, πέπερας, πέπερα,

πέπερατι, πέπερατον,

πέπεραμεν, πέπερατε, πέπε-

[ρασι.

Plusq. perfectum.

επέπεραμεν, επέπερατε, επέπε-

[ρασι,

επέπεραμεν, επέπερατε, επέ-

πέπεραμεν, επέπερατε, επέ-

[πέρασα.

Aoristus primus.

ετρέφα, ετρέφας, ετρέφε,

TABULA TERMINATIONUM

Indicativi præsens.

ω, εις, ει.

ετον, ετην,

ομεν, ετε, υσι, vel υσι,

nam tertiis personis in i u

ε additur in sequente voca

vel non sicut & dat. plu

Imperfectum.

ον, ες, ε vel εν,

ετην, ετην,

ομεν, ετε, ου.

Perfectum.

α, ας, ε, vel εν,

ατην, ατην,

ομεν, ατε, ασι, vel ασι.

Plusq. perfectum.

ειν, εις, ει,

ειτον, ειτην,

ειομεν, ειτε, εισα.

Aoristus primus.

α, ας, ε, vel εν,

ετρέφατον, ετρέφατην,
ατρέφαμεν, ετρέφατε, ετρέφασιν.

Aoristus secundus.

ετραπον, ετραπες, ετραπε.

ετραπητον, ετραπητην,

ατραπομεν, ατραπητε, ετραπον.

Fut. primum.

τρέψω, τρέψεις, τρέψει,

τρέψατον, τρέψατην,

τρέψομεν, τρέψετε, τρέψασιν.

Fut. secundum

τραπήω, τραπήεις, τραπήει,

τραπήατον, τραπήατην,

τραπήομεν, τραπήετε, τραπήασιν.

IMPERATIVI

præsens & imperf.

τρέπε, τρέπετω,

τρέπατον, τρέπατον,

τρέπετε, τρέπεσασιν.

Perf. & plusq. perf.

πέπερε, πέπερατω,

πέπερατον, πέπερατον,

πέπερετε, πέπερασασιν.

Aoristus primus.

τρέφον, τρέφατω,

τρέφατον, τρέφατον,

τρέφατε, τρέφασασιν.

Aoristus secundus.

τράπε, τραπέτω,

τραπέατον, τραπέατον,

τραπέετε, τραπέασασιν.

OPTATIVI

præs. & imperf.

τρέποιμι, τρέποις, τρέποι,

ατον, ατην,

ομεν, ατε, ασι.

Aoristus secundus.

ον, ες, ε, υβεν,

ετον, ειτην,

ομεν, ετε, εσι.

Fut. primum.

ω, εις, ει,

ετον, ετον,

ομεν, ετε, ετι, vel ετινα

Fut. secundum.

ω, εις, ει,

ειτον, ειτον.

εμεν, ειτε, εσι, vel εσινα.

IMPERATIVI

præs. & imperf.

ε, ετω,

ετον, ετων,

ετε, ετωσασιν.

perf. & plusq. perf.

ε, ετω,

ετον, ετων,

ετε, ετωσασιν.

Aoristus primus.

ον, ατω,

ατον, ατον,

ατε, ατωσασιν.

Aoristus secundus.

ε, ετω,

ετον, ετων,

ετε, ετωσασιν.

OPTATIVI

præs. & imperf.

ομι, οις, οι,

I. ij.

τρέποιτον, τρέποιτην,
τρέποιμεν, τρέποιτε, τρέποιεν.

Perf. & plusq. perf.

τῶτρεφοίμι, τῶτρεφοίσι, τῶτρεφοί,
τῶτρεφοίμεν, τῶτρεφοίτε, τῶτρεφοίεν.

[τρεφοίεν.

Aoristus primus.

τρέψαιμι, τρέψαισι, τρέψαι,
τρέψαιτον, τρέψαιτην,

τρέψαιμεν, τρέψαιτε, τρέψαιεν.

[ψαιεν.

Aorist. secundus.

τράποιμι, τράποισι, τράποι,
τράποιτον, τράποιτην,
τράποιμεν, τράποιτε, τράποιεν.

[ποιεν.

Fut. primum.

τρέψοιμι, τρέψοισι, τρέψοι,
τρέψοιτον, τρέψοιτην,
τρέψοιμεν, τρέψοιτε, τρέψοιεν.

[ψοιεν.

Futurum secundum.

τραπῶμι, τραπῶσι, τραπῶι,
τραπῶτον, τραπῶτην,
τραπῶμεν, τραπῶτε, τραπῶεν.

[πῶεν.

SUBJUNCTIVI

præs. & imperf.

τρέπω, τρέπῃς, τρέπῃ,
τρέπῃλον, τρέπῃτην,
τρέπωμεν, τρέπῃτε, τρέπωσι.

Aorist. primus.

τρέψω, τρέψῃς, τρέψῃ,

οίλον, οίτην,

οίμεν, οίτε, οίεν,

Perf. & plusq. perf.

οίμι, οίσι, οίσι,

οίλοι, οίτην,

οίμεν, οίτε, οίεν.

Aorist. primus.

οίμι, οίσι, οίσι,

οίλον, οίτην,

οίμεν, οίτε, οίεν

Aorist. secundus.

οίμι, οίσι, οίσι,

οίλον, οίτην,

οίμεν, οίτε, οίεν.

Fut. primum.

οίμι, οίσι, οίσι,

οίλον, οίτην,

οίμεν, οίτε, οίεν.

Fut. secundum.

οίμι, οίσι, οίσι,

οίλον, οίτην,

οίμεν, οίτε, οίεν.

SUBJUNCTIVI

præs. & imperf.

ω, ἦς, ἦ,

ἦλον, ἦλον,

ωμεν, ἦτε, ὦσι.

Aoristus primus.

ω, ἦς, ἦ,

τρέψῃλον, τρέψῃτην,
τρέψῃμεν, τρέψῃτε, τρέψῃσι,

Aorist. secundus.

τράπτω, τράπτῃς, τράπτῃ,

τράπτῃτον, τράπτῃτην,

τράπτωμεν, τράπτῃτε, τράπτῃσι.

INFINITIVUS

præsens & imperf.

τρέπειν.

Perf. & plusq. perf.

τήρεθέναι.

Aorist. primus.

τρέψαι.

Aorist. secundus.

τράπτειν.

Fut. primum.

τρέψειν.

Fut. secundum.

τραπέειν.

PARTICIPII

præs. & imperf.

ὁ τρέπων, τὸ τρέπωντος,

ἡ τρέπουσα, τῆς τρέπουσας,

τὸ τρέπον, τὸ τρέποντος.

Perf. & plusq. perf.

ὁ τήρεθώς, τὸ τήρεθώτος.

ἡ τήρεθῶσα, τῆς τήρεθῶσας,

τὸ τήρεθός, τὸ τήρεθώτος.

Aorist. primus.

ὁ τρέψας, τὸ τρέψαντος,

ἡ τρέψασα, τῆς τρέψασας,

τὸ τρέψαν, τὸ τρέψαντος.

Aorist. secundus.

ὁ τράπων, τὸ τράπωντος,

ἦλον, ἦλον,

ωμεν, ἦτε, ὦσι.

Aorist. primus.

ω, ἦς, ἦ,

ἦλον, ἦλον,

ωμεν ἦτε, ὦσι.

INFINITIVUS

præsens & imperf.

εἶν.

Perf. & plusq. perf.

εἶναι.

Aorist primus.

ας.

Aorist. secundus.

εἶν.

Fut. primum.

εἶν.

Fut. secundum.

εἶν.

PARTICIPII

præs. & imperf.

ὢν, ὢτος, ὢτι, ὢτα,

ῶσα, ῶσας, ῶσι, ῶσαν,

ὢν, ὢτος, ὢτι, ὢν.

Perf. & plusq. perf.

ὢς, ὢτος, ὢσι, ὢτα,

ῶσα, ῶσας, ῶσι, ῶσαν,

ὢς, ὢτος, ὢτι, ὢσι.

Aorist. primus.

ας, ἄτος, ἄτι, ἄτα,

ἄσα, ἄσας, ἄσι, ἄσαν,

ἄν, ἄτος, ἄσι, ἄν.

Aorist. secundus.

ων, ὢτος, ὢτι, ὢτα, ὢν,

ἢ τράπτει, τῆς τραπεύσης, τὸ τράπτον, τῷ τράπτοντος.

Fut. primum.

ὄ τρέψαν, τῷ τρέψοντος, ὄ τρέψουσα, τῆς τρέψουσης, τὸ τρέψον, τῷ τρέψοντος.

Fut. secundum.

ὄ τραπεῦν, τῷ τραπεύοντος, ἢ τράπτουσα, τῆς τραπεύουσης, τὸ τραπεῦν, τῷ τραπεύοντος.

στα, ὕψους, ἕστη, ἕσαν, ὄρ, ὄρτος, ὄρην, ὄν, ὄν.

Fut. primum.

ἄν, ὄντος, ὄντε, ὄντα, ἔσα, ἕψης, ἕψη, ἕσαν. ἀκ, ὄντος, ὄντε, ὄντα, ὄν.

Fut. secundum.

ᾄν ὄντος, ὄντε, ὄντα, ᾄν ὄουσα, ὄουσης, ὄουση, ὄουσαν, ὄον, ὄοντος, ὄοντε, ὄον, ὄον.

Sic omnia participia declinantur, vel ut τίταν, vel ut μουσα, vel ἔτα, ἕψης, ἕψη, ἕσαν, ὄρ, ὄρτος, ὄρην, ὄν, ὄν.

PASSIVI.

Indicativi præs.

τρέπομαι, τρεπι, τρεπιαι, τρέπουμελον, τρεπεδον, τρεπεδον, [πεδον, τρεπόμεθα, τρεπεθε, τρεπον. [ται.

Imperfectum.

ἐτρέπομην, ἐτρέπεκ, ἐτρεπελο, ἐτρεπέμεθον, ἐτρεπεδον, ἐτρεπεδον, [πεδω, ἐτρεπόμεθα, ἐτρεπεθε, ἐτρεποντο. [ποντο.

Præter. perfectum.

τέτραμμαι, τέτραμαι, τέτραπται, [ται, τέτραμμεθον, τέτραπθον, τέ-

PASSIVI

Indicativi præs.

ομαι, η, εται, ομελον, ἐδον, ἐδον, ομετα, εδε, ὄνται.

Imperfectum.

ομην κ, ελο, ομεδον, ἐδον, ἐδην, ομεθα, εδε, ὄνο.

Præter. perfectum.

μαι, αι, [ται, μεθον, δον, δον.

[τρεψον, τρέπμεθα, τέτραπται, [τέτραπται.

Hæc tertia persona pluralis non est in hoc verbo, ut in aliis quæ non habent tertiam singularem in [ται purum, sed effertur per participium & verbum εἰμι sum.

Plusq. perfectum.

τέτραμμαι, ἐτέτραπα, ἐτέτραπον, [τραπο, ἐτέτραμμεθον, τέτραπθον, ἐτέτραπον, [τραπην, ἐτέτραμμεθα, ἐτέτραπθε, ἐτέτραπον. [τραπον.

Hæc tertia persona non est ut supra.

Aorist. primus.

ἔτρεψον, ἐτρέψης, ἐτρέψθην, ἐτρέψθην, ἐτρέψθην, ἐτρέψθην, ἐτρέψθην, ἐτρέψθην, [δυσαν.

Aorist. secundus.

ἐράπην, ἐράπηκ, ἐράπηκ, ἐράπηθον, ἐτραπήθην, ἐράπημεν, ἐράπηθε, ἐράπησαν. [πυσαν.

Fut. primum.

τρεψήσομαι, τρεψήσῃ, τρεψήσεται, [θήσεται, τρεψήσόμεθα, τρεψήσεσθε, τρεψήσονται. [τρεψήσονται.

μεθα, δε, νται.

Hæc ultima terminatio tertiæ personæ pluralis invenitur tantum in verbis quorum tertia singularis definit in [ται purum, alia verba caerent hæc personâ.

Plusq. perfectum.

μην, ο, [το, μεθον, δον, δην, μεθα, δε, [το, μεθον, δον, δην, μεθα, δε, [το.

Hæc tertia persona reperitur ut supra dictum est.

Aorist. primus.

θην, θης, θη, θηλον, θηλην, θήμεν, θήθε, θησαν.

Aorist. secundus.

αν, ης, η, ηδον, ηδην, ημεν, ηθε, ησαν.

Fut. primum.

θισομαι, θισῃ, θισεται, θισόμεθα, θισεσθε, θισονται.

τρεφθῆσομεθα, τρεφθήσθε, [τρεφθῆσονται.]

Fut. secundum.

τραπήσομαι, τραπήσῃ, τρα- [πήσῃαι,

τραπήσομεθον, τραπήσεθον, [τραπήσεθον,

τραπήσομεθα, τραπήσεθε, [τραπήσονται,

Paulò post fut.

τετραφόμεαι, τετραφῆ, τετρά- [φῆαι,

τετραφόμεθον, τετράφεθον, [τετράφεθον,

τετράφόμεθα, τετράφεθε, τε- [τράφονται,

IMPERATIVI præsens & imperf.

τρέψου, Τρεψέω,

τρέψου, Τρεψέω, [τρέψου,

τρέψου, Τρεψέωσαν, vel [τρέψουσαν.

Pr. perf. & plusq. perf.

τετραφῆ, Τετράφην,

τετραφῆσθαι, Τετράφηνται, sync. [τετράφηνται.

Aorist. primus.

τρέφθη, Τρεφθήτω,

τρέφθητων, Τρεφθήτων,

τρέφθητε, Τρεφθήτασαν. Aorist. secundus.

θισομεθα, θισοθε, θισοθη- [σομαι, θισοθησῃ, θισοθησῃαι,

Fut. secundum.

θισομεθον, θισοθεθον, θισοθη- [σομεθον, θισοθησεθον, θισοθη- [σομεθα, θισοθησεθε, θισοθη- [σοθησονται,

Paulò post fut.

ομαι, η, ελαι,

ομεθον, εθον, εθον,

ομεθα, εθε, οηαι.

IMPERATIVI præf. & imperf.

θισο, εθω,

θισο, εθον, εθον,

θισο, εθωσαν, sync. εθω- [σαν.

Pr. perf. & plusq. perf.

ο, ου,

ου, ου,

ο, ου, ου, ου,

ο, ου, ου, ου,

ο, ου, ου, ου,

ο, ου, ου, ου,

τραπῆσαι, τραπήσων.

OPTATIVI præf. & imperf.

τρέποιμην, τρέποιτο, τρέποιτο,

τρέποιμεθον, τρέποιθον, τρέ- [ποιθον,

τρέποιμεθα, τρέποιθε, τρέ- [ποιθησονται,

Præteritum perfect. & plusq. perfect. vix usurpantur ab authoribus in ullis verbis nulla certè exempla citantur.

Aorist. primus.

τρέψην, Τρεψέην, Τρεψέην,

τρέψηντων, Τρεψέηντων, Τρεψέηντων,

τρέψηνται, Τρεψέηνται, Τρεψέηνται, [Τρεψέηνται,

Aorist. secundus.

τραπέην, Τραπέην, Τραπέην,

τραπέηντων, Τραπέηντων, Τραπέηντων,

τραπέηνται, Τραπέηνται, Τραπέηνται, [Τραπέηνται,

Fut. primum.

τρεφθῆσοιμην, τρεφθῆσοιτο, τρεφ- [θῆσοιτο,

τρεφθῆσοιμεθον, τρεφθῆσοιθον, τρεφθῆσοιθον,

τρεφθῆσοιμεθα, τρεφθῆσοιθε, τρεφθῆσοιθησονται,

Fut. secundum.

τρεψοίμην, Τρεψήσοιτο, Τρεψήσοιτο,

τρεψοίμεθον, Τρεψήσοιθον, Τρεψήσοιθον,

ητε, ητωσαν.

OPTATIVI præf. & imperf.

οιμην, οιο, οιο,

οιμεθον, οιοθον, οιοθον,

οιμεθα, οιοθε, οιοθησονται,

Perfectum & plusquam perfectum vix ullum est sed utendum participio & verbo ἐμί per circumlocutionem, ut aiunt.

Aorist. primus.

θην, θεις, θεις,

θηντων, θειντων, θειντων,

θειμην, θειτε, θεισονται,

Aorist. secundus.

ειν, εις, εις,

ειντων, ειητων, ειητων,

ειμαν, ειητε, ειησονται,

Fut. primum.

θισοίμην, θισοιτο, θισοιτο,

θισοίμεθον, θισοιθον, θισοιθον,

θισοίμεθα, θισοιθε, θισοιθησονται,

Fut. secundum.

θισοίμην, θισοιτο, θισοιτο,

θισοίμεθον, θισοιθον, θισοιθησονται,

[τετραποσίδην ,
τετραποσίμεθα , τετραπόσιδες ,
[τετραπόσιον .

Paulò post-fut.

τετραπόσιν , τετραπόσιον , τε-
[τετραπόσιον ,
τετραποσίμεθον , τετραποσίον , τε-
[τετραποσίον ,
τετραποσίμεθα , τετραποσίδες ,
[τετραποσίον .

SUBJUNCTIVI
præs. & imperf.

τρέπωμαι , τρέπη , τρέπηται ,
τρέπομένον , τρέποντων , τρε-
[πόντων ,
τρέπομεθα , τρέπετε , τρέπον-
[ται .

Perf. & plusq. perf. non
est , ut in optativo.

Aorist. primus.

τρεπῶ , τρεπῆς , τρεπῆ ,
τρεπῆιον , τρεπῆιον ,
τρεπῶμεν , τρεπῆτε τρεπῆσθε .

Aorist. secundus.

τετραπόω , τετραπόης . τετραπόη ,
τετραπόηον , τετραπόηον ,
τετραπόωμεν , τετραπόητε τετραπόωσθε .

INFINITIVI
præs. & imperf.

τρέπεσθαι .

Perf. & plusq. perf.

τετραπῶσθαι .

Aorist. primus.

τρεπῆναι .

ησιμεθα , ησιδες , ησιν .

Paulò post-fut.

οιμην , οιο , οιο ,
οιμεθον , οιοθον , οιοθην ,
οιμεθα , οιδες , οιο .

SUBJUNCTIVI
præs. & imperf.

ωμαι , η , ηίαι ,
ωμεθον , ηδον . ηδον ,
ωμεθα , ηδες , ονίαι .

Perf. & plusq. perf. non
est , ut in optativo.

Aorist. primus.

δω , δης , δι ,
διον , διον ,
δωμεν , διτε , δωσθε .

Aorist. secundus:

δω . ης , ηί ,
ηίον , ηίον ,
δωμεν , ητε , ωσθε .

INFINITIVI
præsens & imperf.

έσθαι .

Perf. & plusq. perf.

δωι .

Aorist primus.

δῖναι .

Aoristus secundus.

τρεπῆναι .

Fu t. primum.

τρεπῆσθε αι .

Fut. secundum

τετραποσίδε .

Paulò post-fut.

τετραποσίδαι .

PARTICIPII
præs. & imperf.

ὁ τρεπόμενος , τὸ τρεπόμενον ,
ὁ τρεπόμενος , τὸ τρεπόμενον ,
τὸ τρεπόμενον , τὸ τρεπόμε-
[νου .

Perf. & plusq. perf.

ὁ τετραπόμενος , τὸ τετραπόμε-
[νος ,
ὁ τετραπόμενος , τὸ τετραπόμε-
[νος
τὸ τετραπόμενον , τὸ τετραπόμε-
[νος .

Aoristus primus.

ὁ τρεπῆς , τὸ τρεπῆιον ,
ὁ τρεπῆς , τὸ τρεπῆιον ,
τὸ τρεπῆιον , τὸ τρεπῆιον .

Aoristus secundus,

ὁ τετραπῆς , τὸ τετραπῆιον ,
ὁ τετραπῆς , τὸ τετραπῆιον ,
τὸ τετραπῆιον , τὸ τετραπῆιον .

Fut. primum.

ὁ τρεπῆσθῆς , τὸ τρεπῆσθῆς .
[μὲν .
ὁ τρεπῆσθῆς , τὸ τρεπῆσθῆς .
[μὲν .

Aorist. secundus;

ῆναι .

Fut. primum.

διησῆσαι .

Fut. secundum;

ησῆσαι .

Paulò post-fut.

εῖσαι .

PARTICIPII
præs. & imperf.

ὁ μὲνος , ὁ μὲνος , ὁ μὲνος ,
ὁ μὲνος , ὁ μὲνος , ὁ μὲνος ,
ὁ μὲνος , ὁ μὲνος .

Perf. & plusq. perf.

ὁ μὲνος , ὁ μὲνος , ὁ μὲνος ,
[μὲνος ,
ὁ μὲνος , ὁ μὲνος , ὁ μὲνος ,
[μὲνος
ὁ μὲνος , ὁ μὲνος , ὁ μὲνος .

Aorist. primus.

δεις , δειν ,
δεις , δεισῆς , ὁ μούσας ,
δεν , δειν ,
δεις , δειν ,

Aoristus secundus.

εις , εν ,
εῖσας , εῖσας ,
εν , εν .

Fut. primum.

διησῆσθῆς , διησῆσθῆς ,
διησῆσθῆς , διησῆσθῆς ,

τὸ τρεφθῆσομαι, τὸ τρεφθῆσομαι
[μόν.

Fut. secundum.
τρεφθῆσομαι; τοῦ τρεφθεῖν
[μόν,

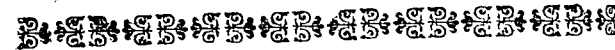
ἢ τρεφθῆσομαι, τῆς τρεφθῆσο-
[μόν,

τοῦ τραπήσομαι, τὸ τραπήσο-
[μόν.

Paulò post fut.
τὸ τραπεύσομαι, τοῦ τραπεύ-
[μόν,

ἢ τραπεύσομαι, τῆς τραπεύ-
[μόν,

τοῦ τραπεύσομαι, τὸ τραπεύ-
[μόν.

MEDII INDICATIVI
præsens & imperfectum
sicut in passiva voce per
omnes modos.

Præt. perfectum.

τήροπα, τήροπας, τήροπα,
τήρόπαλον, τήροπαλον,
τήρόπαμεν, τήροπατε, τή-
[ῥοπασι.

Plusq. perfectum.

ἔτηρόπισ, ἐτήροπισ, ἐτ-
[ῥοπισ,

ἔτηρόπιστον, ἐτήροπιστην,
ἔτηρόπισμεν, ἐτήροπιστε, ἐτ-
[ῥοπισαν.

θισομην, θισομην
[μόν.

Fut. secundum;
θισομην, θισομην.
[μόν,

θισομην, θισομην,
[μόν,

θισομην, θισομην.
[μόν.

Paulò post fut;
ομην, ομην,
[μόν,

ομην, ομην;
[μόν,

ομην, ομην.
[μόν.

MEDII INDICATIVI
præsens & imperfectum
habent eandem termina-
tiones ac in voce pas-
siva per omnes modos.

Præt. perfectum.

α, ας, ε,
αλον, αλον,
αμεν, ατε, ασι.

Plusq. perfectum;

ειν, εις, ει,
ειλον, ειτην,
ειμεν, ειτε, εισαν;

oristus primus.
ἤρραμην, ἤρρα, ἤρρατο,
ἤρραμεν, ἤρραμεν, ἤρ-
[ραμην,
ἤρραμεθα, ἤρραμεθε, ἤρ-
[ραμεθα.

Aoristus secundus.
ἤρραμην, ἤρρα, ἤρρατο,
ἤρραμεν, ἤρραμεν, ἤρ-
[ραμην,
ἤρραμεθα, ἤρραμεθε, ἤρ-
[ραμεθα.

Fut. primum.
τρέψομαι, τρέψη, τρέψεται,
τρέψομεν, τρέψεσθε, τρέ-
[ψεσθε,
τρέψομεθα, τρέψεθε, τρέ-
[ψεσθε.

Fut. secundum.
τραπήσομαι, τραπήσῃ, τραπήσεται,
τραπήσομεν, τραπήσεσθε, τρα-
[πῆσθε,
τραπήσομεθα, τραπήσεθε, τρα-
[πῆσθε.

Fut. primum;
ομαι, η, εται,
ομεν, εσθε, εσθε;
ομεθα, εθε, ονται.

Fut. secundum;
ομαι, η, εται,
ομεν, εσθε, εσθε;
ομεθα, εθε, ονται.

Fut. secundum;
ομαι, η, εται,
ομεν, εσθε, εσθε;
ομεθα, εθε, ονται.

Fut. secundum;
ομαι, η, εται,
ομεν, εσθε, εσθε;
ομεθα, εθε, ονται.

Fut. secundum;
ομαι, η, εται,
ομεν, εσθε, εσθε;
ομεθα, εθε, ονται.

Fut. secundum;
ομαι, η, εται,
ομεν, εσθε, εσθε;
ομεθα, εθε, ονται.

Fut. secundum;
ομαι, η, εται,
ομεν, εσθε, εσθε;
ομεθα, εθε, ονται.

IMPERATIVI
præsens & imperfectum
ut in passivo.

Perf. & plusq. perf.
τήροπε, τήροπιτο,
τήρόπιλον, τήροπιτων,
τήρόπιτε, τήροπιτων.

Aoristus primus.
τρέψαι, τρέψατω,
τρέψασθε, τρέψασθε.

Aoristus primus.
αμην, ω, από,
αμεν, αμην, αμην;
[ραμην,
αμεθα, αθε, αντο.

Aoristus secundus;
ομην, η, ελο,
ομεν, εσθε, εσθε;
ομεθα, εθε, ονται.

Fut. primum;
ομαι, η, εται,
ομεν, εσθε, εσθε;
ομεθα, εθε, ονται.

Fut. secundum;
ομαι, η, εται,
ομεν, εσθε, εσθε;
ομεθα, εθε, ονται.

Fut. secundum;
ομαι, η, εται,
ομεν, εσθε, εσθε;
ομεθα, εθε, ονται.

Fut. secundum;
ομαι, η, εται,
ομεν, εσθε, εσθε;
ομεθα, εθε, ονται.

Fut. secundum;
ομαι, η, εται,
ομεν, εσθε, εσθε;
ομεθα, εθε, ονται.

Fut. secundum;
ομαι, η, εται,
ομεν, εσθε, εσθε;
ομεθα, εθε, ονται.

Fut. secundum;
ομαι, η, εται,
ομεν, εσθε, εσθε;
ομεθα, εθε, ονται.

Fut. secundum;
ομαι, η, εται,
ομεν, εσθε, εσθε;
ομεθα, εθε, ονται.

Fut. secundum;
ομαι, η, εται,
ομεν, εσθε, εσθε;
ομεθα, εθε, ονται.

IMPERATIVI
præsens & imperf.
ut in passivo.

Perf. & plusq. perf.
ε, ετω,
ετον, ετων,
ετε, ετων.

Aoristus primus;
αι, ατω,
ατον, ατων;

τρέψαιδε, τρέψαιδυσαν.

Aorist. secundus.

τρέψω, τρέψωδω,
τρέψωδον, τρέψωδων,
τρέψωδε, τρέψωδυσαν.

OPTATIVI

præsens & imperf.
ut in passivo.

Perf. & plusq. perf.

τρέψομαι, τρέψομαις, τρέψομαις
[ποι,
τρέψομαιον, τρέψομαιων,
τρέψομαιον, τρέψομαιον, τα-
[τρόποιον.

Aoristus primus.

τρέψαιμην, τρέψαιμο, τρέψαιμο,
τρέψαιμεδον, τρέψαιμεδον, τρέ-
[ψαιδην,
τρέψαιμεδα, τρέψαιμεδε, τρέ-
[ψαινο.

Aorist. secundus.

τρέψομεν, τρέψομο, τρέψομο,
τρέψομεδον, τρέψομεδον, τρέ-
[ψοίδην,
τρέψομεδα, τρέψομεδε, τρέ-
[ψοίνο.

Fut. primum.

τρέψοιμην, τρέψοιο, τρέψοιο,
τρέψοιμεδον, τρέψοιμεδον, τρέ-
[ψοίδην,
τρέψοιμεδα, τρέψοιμεδε, τρέ-
[ψοίνο.

Fut. secundum.

τρέψοιμην, τρέψοιό, τρέψοιό,

αΐδε, αΐδυσαν.

Aorist. secundus;

αΐδω, αΐδων,
αΐδον, αΐδων,
αΐδε, αΐδυσαν.

OPTATIVI

præs. & imperf.
ut in passivo.

Perf. & plusq. perf.

αΐμι, οΐς, οΐς,
οΐον, οΐον,
οΐμεν; αΐε, αΐεν.

Aorist. primus.

αΐμην, αΐο, αΐο,
αΐμεδον, αΐμεδον, αΐμεδον,
αΐμεδα, αΐμεδε, αΐμεδο.

Aorist. secundus.

αΐμην? οΐο, οΐο,
οΐμεδον, οΐμεδον, οΐμεδον,
οΐμεδα, οΐμεδε, οΐμεδο.

Fut. primum.

αΐμην, οΐο, οΐο,
οΐμεδον, οΐμεδον, οΐμεδον,
οΐμεδα, οΐμεδε, οΐμεδο.

Futurum secundum.

αΐμην, οΐο, οΐο,

τρέψομεδον, τρέψομεδον, τρέ-
[ψοίδην,
τρέψομεδα, τρέψομεδε, τρέ-
[ψοίνο.

SUBJUNCTIVI

præs. & imp. ut in pas-
sivo, perf. & Plusquam
perfectum non sunt.

Aoristus primus.

τρέψομαι, τρέψη, τρέψηται,
τρέψομεδον, τρέψηδον, τρέ-
[ψηδην,
τρέψομεδα, τρέψημεδε, τρέ-
(ψηται,

Aorist. secundus.

τρέπωμαι, τρέπη, τρέπηται,
τρέπωμεδον, τρέπωμεδον, τρέ-
(πωδον,
τρέπωμεδα, τρέπημεδε, τρέ-
(πωνται.

INFINITIVI

præsens & imperf.
ut in passivo.

Pr. perf. & plusq. perf.

τρέπσθαι.

Aorist. primus.

τρέψασθαι.

Aorist. secundus.

τρέψωσθαι.

Fut. primum.

τρέψέσθαι.

Fut. secundum.

τρέψήσθαι.

οΐμεδον, οΐμεδον, οΐμεδον,

οΐμεδα, οΐμεδε, οΐμεδο.

SUBJUNCTIVI

præs. & imp. ut in pas-
sivo, perf. & plusquam
perfectum non sunt.

Aorist. primus.

οΐμαι, η, ηται,
οΐμεδον, ηδον, ηδον,
οΐμεδα, ηδε, οΐται.

Aorist. secundus:

οΐμαι, η, ηται,
οΐμεδον, ηδον, ηδον,
οΐμεδα, ηδε, οΐται.

INFINITIVI

præs. & imperf.
ut in pass.

Perf. & Plusq. perfect.

οΐναι.

Aorist. primus.

οΐσαι.

Aorist. secundus.

οΐσαι.

Fut. primum.

οΐσαι.

Fut. secundum.

οΐσαι.

PARTICIPII PARTICIPII

præf. & imperf. ut in pass.

Perfect. & plusq. perf.

ὁ τελεσμένος, τὸ τελεσμένον, ἡ τελεσμένη, τῆς τελεσμένης, τὸ τελεσμένον, τοῦ τελεσμένου.

Aorist. primus.

ὁ τελεσάμενος, τὸ τελεσάμενον, ἡ τελεσάμενη, τῆς τελεσάμενης, τὸ τελεσάμενον, τοῦ τελεσάμενου.

Aorist. secundus.

ὁ τελεσόμενος, τὸ τελεσόμενον, ἡ τελεσόμενη, τῆς τελεσόμενης, τὸ τελεσόμενον, τοῦ τελεσόμενου.

Fut. primum.

ὁ τελεσάμενος, τὸ τελεσάμενον, ἡ τελεσάμενη, τῆς τελεσάμενης, τὸ τελεσάμενον, τοῦ τελεσάμενου.

Fut. secundum.

ὁ τραπέμενος, τὸ τραπέμενον, ἡ τραπέμενη, τῆς τραπέμενης, τὸ τραπέμενον, τοῦ τραπέμενου.

¶ Quare sumitur in exemplum hoc verbum?

Ideo verbum τελεπέ lectum est ut magis perfectum sit quomodo mutetur penultima in variis temporibus: etiam hoc verbum mutat suam penultimam modo in a modo in e sæpe satis & hanc mu-

præf. & imperf. ut in pass.

Perf. & plusq. perf.

ως, ὄσ, υια, υιας, ὄς, ὄσ.

Aorist. primus.

αμεν, αμεν, αμενη, αμενης, αμενον, αμενου.

Aorist. secundus.

ομεν, ομεν, ομενη, ομενης, ομενον, ομενου.

Fut. primum.

ομεν, ομεν, ομενη, ομενης, ομενον, ομενου.

Fut. secundum.

εμεν, εμεν, εμενη, εμενης, εμενον, εμενου.

tationem in formatione temporum ignorant plurimum Scholastici, certe advertunt quia verbo τρέπω numquam tatur.

¶ Quid observandum in terminationibus & conjugatione verborum? Observa primè

dam tempora carere primâ personâ duali & quædam ea quæ habent primam plur. in μεν quæ verò habent tertiam plur. in α, vel αι secundam & tertiam dualis habent pates, se-

cundò multa esse tempora quæ fortiuntur eandem terminationem, & tunc vix habent eandem figurativam aut penultimam, & sic alia possunt observari.

¶ Mutantur ne illa terminationes in verbis barytonis?

Tabulam hanc terminationum nunquam mutabis in verbis barytonis; nec quidem in circumflexis, quando soluto modo flectuntur, ut dicitur cum de his erit sermo.

¶ Incipit ne semper terminatio verborum à vocali aut diphthongo sicut in nominibus?

Ut plurimum incipit terminatio verborum aut eorum temporum à vocali vel diphthongo, non tamen semper, sed aliquando ab una ex his quatuor consonis tantum π, θ, τ, ν, sed rarius à duabus ultimis τ, ν.

In perfectis & plusquam perfectis passivis prima persona incipiunt terminatio

nem à μ, tertia singularis à τ, tertia pluralis à υ, quando formantur: secunda verò persona dualis, tertia dualis, & secunda pluralis à θ sicut omnes aoristi, prima & futura prima passivæ vocis tantum. Reliquæ terminationes incipiunt à vocali vel diphthongo ut ipse in tabula statim prospicies in qua ponitur quidquid ultima vocali thematis respondet in omnibus verbis ritè conjugatis, quod verè & propriè terminatio est.

¶ Quomodo utendum est circumlocutione in temporibus & personis quæ desiderantur?

In personis & temporibus quibus carent verba;

ut dictum est in terminati-
 onibus, utendum est partici-
 picio & verbo εἰμί sum,
 ac utrumque ponitur in
 tempore vel persona quæ
 desideratur: ut si velis di-
 cere verfi fuerant, sumes
 præf. participii τετραήμερον
 & nominativum plur. τε-
 τραήμεροι, tum tertiam per-
 sonam plusq. perf. verbi
 εἰμί, hæc autem persona
 est ἦντο, dices ergo τετρα-
 μέροι ἦντο verfi fuerant,
 quare teneas oportet ver-
 bum εἰμί, quod ideo hic
 ponitur.

¶ Conjuga verbum εἰμί,

INDICATIVI
 præfens & imperf.

εἰμί, sum, εἶς, es, ἐσὶ,
 ἐσάν, ἐσάν,
 εσμέν, ἐσέ, ἐσὶ,
 Im e fectum.
 ἦν, ἦς, vel ἦσαν, ἦν,
 ἦσαν, ἦσαν,
 ἦσαν, ἦσαν, ἦσαν.
 Plusquam perf.
 ἦσαν, ἦσαν, ἦσαν,
 ἦσαν, ἦσαν, ἦσαν,
 ἦσαν, ἦσαν ἦσαν.
 Futurum.
 ἔσομαι, εσῆ, εσῆται, sync. εσαι,

ἐσομαι, εἶς, εἶς, εἶς,
 ἐσομαι, εἶς, εἶς, εἶς.

IMPERATIVI
 præf. & imperf.

ἴδι, vel εἰ (unde πάσαι αδες
 (vel ἴα,
 ἔσον, ἔσον, ἔσω, vel ἦτα,
 ἔσε, ἔσωσαν, syncope ἔσων.

OPTATIVI
 præf. & imperf.

εἶην, εἶς, εἶη,
 εἶην, εἶην,
 εἶμεν, εἶητε, εἶησαν, & syn-
 (copeseμεν, εἶητε, εἶη-
 ἔσμεν, ἔστω, εἶηται,
 ἔσμεθα, ἔσοισθε, ἔσοιη-
 ἔσοιμεθα, ἔσοισθε, ἔσοιη-

SUBJUNCTIVI
 præf. & imperf.

ᾤ, ᾤς, ᾤ,
 ᾤον, ᾤον,
 ᾤμεν, ᾤτε, ᾤσι.

INFINITIVI
 præf. & imperf.

εἶναι,
 εἶναι.
 Futurum.

PARTICIPII
 præf. & imperf.

ὄων, τοῦ ὄοντος,
 ἠὲ ὄοντα, τῆς ὄοντος,
 τῶν, τοῦ ὄοντος.
 Futurum.
 ὄσομενος, τῷ ὄσομενῳ.

ἡ ἔσομεν, τῆς ἔσομεν,
 τῷ ἔσομεν, τῷ ἔσομεν.

¶ Quanam sunt figura-
 zivæ?

Communiter figurati-
 væ traduntur istæ quæ ob-
 servantur in verbis desi-
 nentibus in βω, πω, φω, πλω:
 in γω, κω, χω, κλω: in
 δω, τω, θω: in ζω, σσω,
 vel ἦω: in λω, μω, νω, ρω,
 & in ω purum, ubi vides
 decem & octo figurati as
 consonas, quæ proferun-
 tur hic saltem cum ultima
 vocali ω, & sunt β, π, φ,
 π, γ, κ, χ, κλ: δ, θ, τ,
 ζ, σσ, vel π, λ, μ, ν, ρ,
 licet in π, κλ, & μν, quæ
 communiter non ponitur,
 prior consona sit præter-
 itim figurativa, quia ma-
 gis sonat cum vocali: has
 omnes prosequemur ordi-
 ne alphabetico.

¶ Da tabulam figurati-
 varum?

Tabulam figurativarum
 sic trado, ut quælibet con-
 sona simplex aut duplex
 quæ in verbis esse potest
 figurativa, ordine suo col-
 locetur & quidem à β, ini-
 tium erit quod si verbum

desinat in ωαι nec habeat
 activam vocem fingen-
 dum est thema seu præ-
 sens activum & dein in ta-
 bulis illud quæres.

TABULA
FIGURATIVARUM.

¶ β Quomodo mutatur
 in voce activa?

In præfenti & imper-
 fecto cujusque modi non
 mutatur, ut λήβω capio
 imperf. ἔληβον imperativus
 λήβε optativus λέβωμι, &c.

Non opus esset hac tem-
 pora ponere, cum in nullo
 verbo aut voce mutent figu-
 rativam; ponuntur tamen
 ne aliquod tempus hic desi-
 deretur.

In præf. perfecti & plusq.
 cujusque modi mutatur in
 φ, ut λήβω λέληφα, ubi φ est
 figurativa præf. loco β
 præfentis: nam prima syl-
 laba æ est repetitio vel
 augmentū præteriti, quod
 & observes in aliis, a ve-
 rò est terminatio.

In aoristo primo & fu-
 turo primo cujusque mo-
 di mutatur in ψ, ut λέβω
 ἐληψα λήψω.

In aoristo secundo & futuro secundo cujusque modi non mutatur, ut ληβω, ἔλαβον, mutatâ quidem penultimâ, ut suo loco dicitur, non autem figurativâ; quod in similibus observabis.

¶ *Quomodo mutatur in voce passiva?*

In præf. & imperf. non mutatur, ut λήβω λήβομαι.

In perfect. & plusquam perf. ita mutatur ut formatio eorum temporum & personarum quæ difficilior fuit semper facilis sit, mutatâ prius terminatione præsentis in terminationem eorum temporum vel personarum more nostro: nam. pro ut in his tantum temporibus prima littera terminationis cujusque personæ varia est, figurativa quælibet mutatur & quidem β ante μ terminationis mutatur in μ ante α & ο mutatur in ψ ante τ prima littera terminationis mutatur in π & ante θ in φ ut λήβω præf. λήβημαι, λελήβηαι, λελήβηται, λελήβημεθον, λελήβηθον, λελήβηθον,

ληβημεθα, λελήβηθε tertia plurali caret, sic plusq.

Hæc duo tempora tantum mutant figurativam adhuc in aliis personis, cum mutata jam fuerit adhuc in prima persona, quod in aliis non fit.

In aoristo primo futuro primo cujusque modi mutatur in φ ut λήβω ἐλήβην.

In aoristo secundo & futuro secundo cujusque modi non mutatur in λήβω ἐλάβην.

In paulo post futuro cujusque modi mutatur in ψ ut λήβω λελήβημαι.

¶ *Quomodo mutatur in voce media?*

In præfenti & imperfecto cujusque modi non mutatur ut in passiva voce.

In perfect. & plusquam perfect. cujusque modi non mutatur ut λήβω λελήβημαι.

In aoristo primo & futuro primo cujusque modi mutatur in ψ ut λήβω ἐληβην.

In aoristo secundo & futuro secundo cujusque modi non mutatur ut λήβω ἐλάβην.

¶ *γ Quomodo mutatur in voce activa?*

In præfenti & imperfecto cujusque modi non mutatur ut λεγω ἔλεγον dicebam.

In perfect. & plusquam perfect. cujusque modi mutatur in χ ut λεγω λέλεχα.

In aoristo primo & futuro primo cujusque modi mutatur in ξ ut λεγω ἔλεξα.

In aoristo secundo & futuro secundo cujusque modi non mutatur ut λεγω ἔλεγον.

¶ *Quomodo mutatur in voce passiva?*

In præfenti & imperfecto cujusque modi non mutatur ut λεγω λεγομαι.

In perfect. & plusquam perfect. cujusque modi non mutatur in primis personis sive ante μ terminationis, at mutatur in ξ ante α & ο terminationis, in χ ante λ, & in χ ante θ terminationis, ut λελεχμαι, λελεχθαι, λελεχθαι, λελεχμεθον, λελεχθον, λελεχθον, λελεχμεθα, λελεχθε, tertia plur. caret.

In aoristo primo & fu-

turo primo cujusque modi mutatur in χ ut λεγω ἐλεχθην.

In aoristo secundo & futuro secundo cujusque modi non mutatur ut λεγω ἔλεγον.

In paulo post futuro cujusque modi mutatur in ξ ut λεγω ἐλεξομαι.

¶ *Quomodo mutatur in voce media?*

In præfenti & imperfecto non mutatur ut in pass.

In perfect. & plusquam perfect. cujusque modi non mutatur ut λεγω λελεχμαι plusquâ perf. ἐλεχθην, &c.

In aoristo primo & futuro primo cujusque modi mutatur in ξ ut λεγω ἐλεξάμην, &c.

In aoristo secundo & futuro secundo cujusque modi non mutatur ut λεγω ἔλεγον.

¶ *δ Quomodo mutatur in voce activa?*

In præfenti & imperfecto cujusque modi non mutatur, ut λείδω νολεο λέιδω.

In perfect. & plusquam perfect. cujusque modi

mutatur in α ut *δεῖδω δε-
δεῖκα.*

In aoristo primo & futuro primo cujusque modi mutatur in σ ut *δεῖδω εδε-
σα δεῖσω.*

In aoristo secundo & futuro secundo cujusque modi non mutatur ut *δεῖδω εδεδω-
κον.*

¶ *Quomodo mutatur in voce passiva?*

In praesenti & imperfecto cujusque modi non mutatur ut *δεῖδω δεῖδωμαι.*

In perfecto & plusquam perfecto cujusque modi mutatur in σ in qualibet persona & ante quamlibet terminationem ut *δεῖδω, δεδεισμαι, δεδεισται, δεδεισ-
ται.*

In aoristo primo & futuro primo cujusque modi mutatur in σ ut *δεῖδω εδε-
δων.*

¶ *Quomodo mutatur in voce media?*

In praesenti & imperfecto cujusque modi non mutatur ut in pass.

In perfecto & plusquam perfecto cujusque modi non mutatur ut *δεῖδω δε-
δεδικα.*

In aoristo primo & futuro primo cujusque modi mutatur in σ ut *δεῖδω εδεδωκον.*

In aoristo secundo & futuro secundo cujusque modi non mutatur ut *δεῖδω εδεδωκον.*

¶ *Quomodo mutatur in voce activa?*

In praesenti & imperfecto non mutatur ut *δεῖδω δεῖδωμαι.*

In perfecto & plusquam perfecto cujusque modi mutatur in α in pluribus verbis ut *δεῖδω, δεδεικα.*

In paucis mutatur in α inferius, & quae sunt ut *δεῖδω, δεδεικα.*

In aoristo primo & futuro primo cujusque modi mutatur in σ in pluribus verbis ut *δεῖδω εδεδωκα &c.* in paucis mutatur ut *δεῖδω εδεδωκα.*

In aoristo secundo & futuro secundo cujusque modi mutatur in σ in pluribus verbis ut *δεῖδω εδεδωκα, δεδεικα.*

¶ *Quomodo mutatur*

voce passiva?

In praesenti & imperfecto cujusque modi non mutatur ut *δεῖδω δεῖδωμαι.*

In perfecto & plusquam perfecto cujusque modi mutatur in σ in omnibus personis ut *δεῖδω πεπεδικα, δεδεικα, δεδεικαται, &c.* in paucis verbis mutatur in γ

ante μ terminationis in ξ ante α vel σ , in α ante τ , in χ ante θ ut *δεῖδωμαι, δεδεικαται, δεδικαται, δεδικαμεθα, δεδικαθε* tertia plur. caret.

In aoristo primo & futuro primo cujusque modi mutatur in σ ut *δεῖδω εδεδωκον* in paucis mutatur in χ ut *δεῖδω, δεδεικα.*

In aoristo secundo & futuro secundo cujusque modi mutatur in σ in pluribus verbis in paucis in γ ut dictum est in aoristo secundo activo ut *δεῖδω εδεδωκον, δεδεικα δεδεικαται.*

In paulo post futuro cujusque modi mutatur in σ in pluribus verbis in aliis in ξ ut *δεῖδω πεπεδικαται, δεδικαται δεδικαται.*

¶ *Quomodo mutatur in*

voce media?

In praesenti & imperfecto cujusque modi non mutatur ut in pass.

In perfecto & plusquam perfecto cujusque modi mutatur in σ , in pluribus ut *δεῖδω πεπεδικα, vel in γ , δεδικα δεδικαται.*

In aoristo primo & futuro cujusque modi mutatur in σ in pluribus verbis ut *δεῖδω εδεδωκον*, in paucis mutatur in ξ ut *δεδικα δεδικαται.*

In aoristo secundo & futuro secundo cujusque modi mutatur in σ ut *δεῖδω εδεδωκον*, in paucis verbis mutatur in γ ut *δεδικα δεδικαται.*

Quae verò sint illa verba quae mutant, & in γ & ξ nullus est qui dicat, & hæc satis ab aliis discrimines. Urbanus multum in hoc laborat, sed nec discrimen affert. Vel ergo lexica, quae consules dabant illorum praeteritum in $\chi\alpha$ & futur. in $\xi\omega$, vel non dabant; si dent tunc planè scis hoc esse verbum in $\xi\omega$ quod mutat in χ & ξ : si verò non dent

percurre quaedam eorum derivata in quibus si loco ζ inveniat γ aut ξ aut χ ne dubites dicere in hoc verbo ζ mutari in χ vel ξ vel γ. Quedam autem verba in ζ utroque modo mutant & habent in suis derivatis modo ξ, modo σ, si verò solum σ aut κ semper inveniuntur in derivatis verbis in ζ, tunc mutabis ζ ut φράζω.

¶ Ο Quomodo mutatur in voce activa?

In præsentis & imperfecto cuiusque modi non mutatur ut πλήθω impleo ἐπλήθην πλήθε πλήθοιμι &c. in aliis temporibus mutatur penitus ut δ, sed rudiorum causa singula tempora prosequemur.

In perfecto & plusquam perfecto cuiusque modi mutatur in κ ut πληθω πέπληκα.

In aoristo primo & futuro primo cuiusque modi mutatur in σ ut πλήθω ἐπλήσα πλήσω demum per omnia tempora cuiusque vocis mutatur ut δ.

In aoristo secundo &

futuro secundo cuiusque modi non mutatur ut πλάθω ἐπλάθον.

¶ Quomodo mutatur in voce passiva?

In præsentis & imperfecto cuiusque modi non mutatur ut πλήθω πλίσσμαι.

In præf. perf. & plusquam perfecto in σ ante quambet terminationem perfectarum πλήθω πέπλησμαι πλίσσμαι πέπλίσσαι, &c.

In aoristo primo & futuro primo cuiusque modi mutatur in σ ut πλήθω ἐπλήσθην.

In aoristo secundo & futuro secundo cuiusque modi non mutatur ut πλάθω ἐπλάθην.

In paulo post futuro cuiusque modi mutatur in σ πλήθω, πέπλησομαι.

¶ Quomodo mutatur in voce media?

In præsentis & imperfecto cuiusque modi non mutatur ut in passiva voce.

In perfecto & plusquam perfecto cuiusque modi non mutatur ut πλάθω πλάσμαι πλάσθαι.

In aoristo primo & futuro primo cuiusque modi mutatur in σ ut πλήθω πλίσσμαι.

In aoristo secundo & futuro secundo cuiusque modi non mutatur ut πλάθω πλάσθην.

¶ Κ Quomodo mutatur in voce activa?

In præsentis & imperfecto cuiusque modi non mutatur ut πλέκω verro, ἐπέκρον &c. in aliis temporibus mutatur sicut figurativa χ.

In perfecto & plusquam perfecto cuiusque modi mutatur in χ ut πλέκω, πέπλεκω.

In aoristo primo & futuro primo cuiusque modi mutatur in ξ ut πλέκω, ἐπέκρω, πλέξω.

In aoristo secundo & futuro secundo cuiusque modi non mutatur ut πλέκω, ἐπέκρον.

¶ Quomodo mutatur in voce passiva?

In præsentis & imperfecto cuiusque modi non mutatur ut πλέκω πλέκμαι.

In perfect. & Plusquam

perfecto ante μ terminationis mutatur in γ ante αι vel ο in ξ ante τ non mutatur ante θ in χ ut πλέκω ἐπέπεγμαί πεπέξαί.

In aoristo primo & futuro primo cuiusque modi mutatur in χ ut πλέκω ἐπέκχθην.

In aoristo secundo & futuro secundo cuiusque modi non mutatur ut πλέκω ἐπέκκην.

In paulo post futuro cuiusque modi mutatur in ξ ut πλέκω πέπέξωμαι.

¶ Quomodo mutatur in voce media?

In præsentis & imperfecto cuiusque modi non mutatur ut in passiva voce.

In perfecto & plusquam perfecto cuiusque modi non mutatur ut πλέκω πέπλοκα.

In aoristo primo & futuro primo cuiusque modi mutatur in ξ ut πλέκω ἐπέξωμαι.

In aoristo secundo & futuro secundo cuiusque modi non mutatur ut πλέκω ἐπέκκωμαι.

¶ κλ Quomodo mutatur

in omni voce ?

λ ut κ mutatur in temporibus quæ mutant figurativam, sed nullum est verbum legitimum istius figurativæ, sed omnia sunt defectiva nec conjugantur ultra imperfectum in omni voce, an autē λ sit figurativa, lege quæ habet post λ.

¶ Quomodo mutatur in voce activa ?

In præsentis & imperfecti cuiusque modi non mutatur ut φάλλω, εφάλλον, ψάλλω, ψάλλεβαν.

In perfecti & plusquamperfecti cuiusque modi non mutatur ut φάλλω, εφάλλον, ψάλλω, ψάλλεβαν.

In aoristo primo futuro primo cuiusque modi non mutatur, sed deponit unum λ ut φάλλω εφάλλω futur.

In aoristo secundo & futuro secundo cuiusque modi non mutatur, sed deponit unum λ ut φάλλω εφάλλω.

¶ Quomodo mutatur in voce passiva ?

In præsentis & imperfecti cuiusque modi non mu-

tatur ut φάλλω φάλλομαι.

In præter. perf. & plusquamperfecti servat unum λ ante quam libet terminationē, & ante ai vel o assumit σ ut εφάλλομαι εφάλλοσσι εφάλλοσθαι, &c.

In aoristo primo & futuro primo cuiusque modi abijcit unum λ ut φάλλω εφάλλω.

In aoristo secundo & futuro secundo cuiusque modi abijcit etiam unum λ ut φάλλω εφάλλω.

¶ Quomodo mutatur in voce media ?

In præsentis & imperfecti ut in passiva voce mutatur.

In perfecti & plusquamperfecti cuiusque modi non mutatur, sed abijcit unum λ ut φάλλω εφάλλω.

In aoristo primo & futuro primo cuiusque modi non mutatur, sed abijcit unum λ ut φάλλω εφάλλω.

In aoristo secundo & futuro secundo cuiusque modi non mutatur, sed abijcit unum λ, ut φάλλω εφάλλω.

Est autem λ duplex cum figurativa quia sonat

ultima vocali thematicæ ω, sicut muta & liquida sonum faciunt cum sequente vocali in vocabulo patris: nam sicut vocalis brevis precedens mutam & liquidam retinet semper quidem in oratione soluta suam quantitatem, eo quod suum sonum non miscet cum sequenti syllaba; ita ante duplex λ vocalis brevis retinet suam quantitatem & sæpius habetur brevis apud Poetas quod in primo carmine Iliadis comperies. Galli ceriè duplex ll, & duplex β, & duplex ττ, jungunt sequenti vocali & dicunt fide-llē, πα-β-β-β, τ-τ-τ-τ-τ, unde duplex σσ vel duplex ηη sunt etiam figurativa cum etiam loco ipsorum ponatur sapissimè sola consona vel ε vel ζ κτ, η, μν eadem ratione qua duplex λ figurativa sunt: nam vocalis brevis, hac tria precedens retinet suam quantitatem in oratione soluta, licet Boëtii aliquando longa sit: Domum Urbanus lib. 2. dicit σσ vel ηη addiscere τ ut suum edant sonum cum vocali; quæ prop-

ter & cum ipsa sonant.

¶ λ Quomodo mutatur in omni voce ?

Simplex λ se habet ut μ, sed nunquam certè abijcit unum λ cum alterum non habeat, at addiscitur & σ eodem modo quò μ duplex, sed nulla ferè sunt verba quorum figurativa est λ, quæ non sint defectiva, & ab aliis sumuntur tempora.

¶ μ Quomodo mutatur in voce activa ?

In præsentis & imperfecti cuiusque modi non mutatur ut νέμω distribuo.

In perfecti & plusquamperfecti cuiusque modi non mutatur, sed assumit η ante terminationem ut νέμω νέμωνα quasi à νέμω futur, in novæ & aoristis non reperitur.

In aoristo primo & futuro primo cuiusque modi non mutatur ut νέμω νέμω circumflexo accipitur ut alia futur. in novæ.

In aoristo secundo & futuro secundo cuiusque modi non mutatur ut νέμω νέμω.

¶ *Quomodo mutatur in voce passiva?*

In præfenti & imperfecto cujusque modi non mutatur ut *νέμω νεμῶμαι*.

In perf. & plusq. non mutatur, sed assumit *α* ante *μ*, *τ* & *ν* terminationis, & ante *α*, *ο* & *θ* assumit *η* & *σ* ut *νέμω*, *νενέμημαι*, *νενέμησαι*, *νενέμηθαι*, &c.

In aoristo primo & futuro primo cujusque modi assumit *η*, ut *νέμω ἐνεμήθη*.

In aoristo secundo & futuro secundo cujusque modi non mutatur, nec assumit aliquid ut *νέμω ἐνέμην*.

In paulo post futuro cujusque modi assumit *η* & *σ* ante terminationem, ut *νέμω νενεμήσομαι*.

¶ *Quomodo mutatur in voce media?*

In præfenti & imperfecto non mutatur ut in pass.

In perfecto & plusquam perfecto non mutatur ut *νέμω νένομα*.

In aoristo primo; fut. primo & fut. secundo, non mutatur ut *νέμω*, *ἐνέμα*

μένω, &c. ubi observatur. non mutari in tota media voce, quod fit in verbis in *λω*, *μα*, *νω*, &c. in aliis aoristus primus futurum primum habet aliam figurat.

¶ *μν Quomodo mutatur in omni voce?*

μν in præf. & imp. quolibet non mutatur, ut *τνω* scindo, *επεμῶν*, reliqua tempora formantur quæ à verbo in *αω*, vel in *ου*.

Quod dixisse sufficiat verum ne desit exempla verbi in *μνω*, tempora regula percurram, sed breviori modo convolvam unde liquebit adhuc tempora eandem habere figurativam, & in quibus verbis.

In perf. & plusq. perf. activo quolibet *μ* servatur deposito *ν*, & assumit *η* & *κ* ante terminationem ut *τίμω*, *τίμηκα*, quæ verbo *τίμω*, vel *τίμω*, syncop. *τίμω*, unde *τίμηκα* usitatus.

In aoristo primo, primo, aoristo secundo & fut. secundo cujusque

vocis & modi servatur *μ* & abjicitur *ν*, ut *τίμω*, *επιμα*, aorist. secundus *επιμω*, vel *επεμω*, &c.

¶ *Quomodo mutatur in passiva voce?*

In perf. & plusq. perf. quolibet pass. ante *μ*, *τ* & *ν* terminationis assumit *η* & deponit *ν* ante *α* & *θ* assumit *η* & *σ* deponendo *ν* semper, ut *τίμω*, *τίμημαι*, *τίμησαι*, &c.

In aoristo primo & fut. primo passivo quolibet assumit *η* & deponit *ν*, ut *τίμω*, *επεμήθην*, &c.

¶ *Quomodo in media?*

In tota media voce servatur *μ* & abjicitur *ν*, ut *τίμω*, *τίμα*.

¶ *ν Quomodo mutatur in activa voce?*

ν In quolibet præfenti & imperf. non mutatur, ut *κρίνω* judico, *έκρινον*, &c.

In præf. perf. & plusq. perf. activi cujusque modi sæpius mutatur in *κ*, ut *κρίνω*, *κέρκη*, in verbis quæ habent penultimam *ν* mutatur in *γ* & *κ*, vel hæc duæ litteræ in ejus loco ponuntur, ut *κρίνω* appa-

reo, *κράνω*, &c.

In aoristo primo, fut. primo, aorist. secundo & fut. secundo cujusque modi non mutatur, ut *κρίνω*, *εκρινα*, &c.

¶ *In voce passiva quomodo mutatur?*

In perf. & plusq. perf. quolibet pass. deperditur sæpius ante *μ*, *τ* & *ν* terminationis, & mutatur in *σ* ante *α*, *ο* & *θ*, ut *κρίνω*, *κέρημαι*, *κέρησαι*, &c. Sed in verbis quorum penultima est *α* ante *μ* terminationis mutatur in *μ* ante *α* & *ο* assumit *σ*, & remanet ante alias terminationes personarum, ut *κρίνω*, *κρίσομαι*, *κρίσομαι*, *κρίσομαι*, *κρίσομαι*, &c.

In aoristo primo & fut. primo passivo quolibet sæpius deperditur, ut *εκρίθην*, sed in verbis quæ habent *α* penult. remanet, ut *εκρίθην*, &c.

In paulo post fut. quolibet mutatur sæpius in *σ*, ut *κρίνω*, *κέρησομαι*, sed in verbis quæ habent penultimam *α* remanet & assumit *σ*, ut *κρίνω*, *κέρησομαι*

DE VERBO.

¶ Quomodo in media?

In tota media voce non mutatur, κρινω, κερεινω, nec in ullis verbis.

¶ Mutatur ne?

ζ nunquam mutatur, nec est proprie figurativa, sed in quibusdam verbis invenitur, quæ potius futura sunt, & omnia defectiva, sumuntque tempora à verbis in εω, vel εω, &c.

¶ π Quomodo mutatur?

Satis jam patet in verbo τρέπω penitus conjugato, quomodo π mutetur in omnibus temporibus; & quidem clarius cum terminationes quæ juxta ponuntur manifestè perhibeant, quomodo in quolibet tempore ante suas terminationes penultima π mutetur vel non mutetur; cum tamen penultima vel initium mutatum sit, vel non, hæc enim sunt semper separanda, vel etiam π mutetur vel non mutetur, sicut β, & cum petitur ejus mutatio debent scholastici sic respondere ac si β peteretur, nisi certè cum β mutatur in ipsum

π, ut in tertia persona præf. tum enim remanet nec aliud de hac figurativa dicitur, ut melius ejus mutationem observent discipuli in verbo τρέπω, accipit reliquas figurativas.

¶ η Quomodo mutatur in voce activa?

In præfenti & imperfecto cujusque modi mutatur, ut πτώ verbum ετώπων.

In perfecto & plusquam cujusque modi mutatur, ut πλώ, τίνω, τίνω, &c.

In aoristo primo & futuro primo cujusque modi mutatur in ψ ut πλώψα.

In aoristo secundo futuro secundo cujusque modi mutatur in π ut πλώπω, ετώπων.

Et deponit γ quod certè probat π sonare cum α in præf. & assumere γ ut plinius sonet, sed cum penultima aoristi secundi brevissit non tam sonare debet ultima syllaba & ne penultima videatur longa idem cense de κλ & μν, λλ, εε, vel η.

DE VERBO.

VOX PASSIVA.

mutatur in ψ ut πλώψα, ετώψα.

In præfenti & imperfecto cujusque modi non mutatur ut πλώ, τίνωμαι.

In perfecto & plusquam perfecto mutatur in μ ante terminationis in ψ ante α & ο, in π solum ante γ & in φ ante θ ut τίνωμαι, τίνωσαι, τίνωσαι, τίνωμεθ, ν, τίνωθον, τίνωθον, &c.

In aoristo primo & futuro primo cujusque modi mutatur in φ ut πλώψα, ετώψων.

In aoristo secundo & futuro secundo cujusque modi mutatur in π ut πλώπω, ετώπων, vel deponit τ.

In paulo post futuro cujusque modi mutatur in ψ ut πλώψω, τίνωψομαι.

VOX MEDIA.

In præfenti & imperfecto cujusque modi non mutatur ut in passivo.

In perfecto & plusquam perfecto cujusque modi mutatur in π ut πλώπω, τίνωπαι.

In aoristo primo & futuro primo cujusque modi

In aoristo secundo & futuro secundo cujusque modi mutatur in π ut πλώπω, ετώπων sicut in act. & pass. nam aoristus secundus & futur. secundum ubique servant eandem figurativam communiter.

¶ ρ Quomodo mutatur in omni voce?

ρ semper remanet in omni voce & modo ante terminationes, ut σπέρω semino εσπέρω, &c. sed assumit κ in perf. & plusq. perf. activis, ut σπέρω εσπαρκα, & assumit σ in secunda persona cujusque perf. & plusq. passivi & in paulo post futuro quolibet ut σπέρω, εσπαρκαί, εσπαρσαι in paulo post futur. εσπάσομαι in reliquis nil mutat.

¶ σ vel η quomodo mutatur in voce activa?

σ vel η apud Atticos mutatur ut de ζ dictum est.

In præf. perf. & plusq. cujusque modi mutatur in χ in pluribus verbis ut εψω, εψω vel εψωώ, εψωώ, εψωώ.

χα. Sed in aliis verbis quæ pauciora sunt, & quæ in derivatis habent vel σ vel ς numquam γ, δ vel χ mutatur in κ, ut πλάσσω vel πλάθω formio πέπλανα, sunt autem verba quæ mutant utroque modo quæ scilicet utrumque habent in derivat.

In aoristo primo & futur. primo cujusque vocis in pluribus verbis mutatur in ξ, ut ορύσσω, ἀρύξα, ορύξω, in aliis paucioribus mutatur in σ, ut πλάσσω ἐπλάσα πλάσω.

In aoristo secundo & futur. secundo in pluribus verbis mutatur in γ in aliis in δ secundum regulas à Grammaticis traditas, sed nullum invenitur exemplum in verbis in σω vel θω.

¶ Quomodo mutatur in passiva?

In præter. perf. & plusq. ante μ terminationis mutatur in γ, ante αι & ο mutatur in ξ: ante τ mutatur in κ: & ante δ mutatur in χ, ut ορύσσω, ἀρύξμαι, ἀρύξαι, ἐπέλασαι, &c. Sed in

aliis verbis jam dictis mutatur in σ ante omnem terminationem temporum πλάσσω, πηπλάσμαι, πηπλάσαι, &c.

In aoristo primo & futur. primo mutatur in χ, ut ορύσσω, ἀρύχθην in aliis in π, ut πλάσσω ἐπλάθην.

In aoristo secundo futur. secundo mutatur γ, in pluribus verbis dictis, ut ορύσσω, ἀρύξω, in aliis mutaretur in θ, nulla sunt exempla.

¶ Quomodo mutatur in voce media?

In præter. perf. & plusq. mutatur in γ sicut in aoristis & futur. secundis, ορύσσω, ἀρύξω in aliis verba nulla sunt hujusmodi tempora, regulæ mutant in

In aoristo primo & futur. primo cujusque mutatur in ξ in pluribus verbis jam dictis quæ habent γ, κ aut χ aut ξ in derivatis, ut ορύσσω, ἀρύξην, in aliis mutatur in π, ut πλάσσω, ἐπλάσθην.

In aoristo secundo futur. secundo mutatur in α.

¶ Quomodo mutatur in orationi vocis?

Mutatur, ut ἀρύνθαι & eodem modo respondentant vel quærant discipuli ac si δ vel θ mutandum petere, ut ἀρύνθω perficio ἡρύνθω, ἡρύνθαι, &c. fut. ἀρύνθω, nihil prorsus difficile.

¶ Quomodo mutatur in activa voce?

Mutatur ut β aut π, ubi β aut π mutantur in φ, ipsum φ remanet: ubi ubi vero β aut π non mutantur, nec certe ipsum φ quod in aliis intellige.

Huc dixisse satis esse: verum quia φ rarius mutatur, hinc forte difficultas emerget.

In præter. perf. & plusq. non mutatur ut σέσω εὐόσω no σέσω.

In aorist. & futuro primo mutatur in φ, ut σέσω σέσω.

In aoristo secundo & futur. secundo non mutatur in omni voce, ut σέσω σέσω.

¶ Quomodo mutatur in voce passiva?

In præter. perf. & plusq.

ante μ terminationis mutatur in μ: ante αι & ο in φ: ante τ in π: ante θ non mutatur, ut σέσω, ἐπέμηναι, ἐπέμηναι, &c.

In aorist. & futur. utroque non mutatur, ut σέσω, ἐπέμηναι, aorist. secundus ἐπέμηναι.

In paulo post futur. mutatur in φ, ut σέσω ἐπέμηναι.

¶ Quomodo mutatur in voce media?

In tota media voce non mutatur, exceptis aoristis primis & futur. primis in quibus mutatur in φ.

¶ Quomodo mutatur in omni voce?

Mutatur prorsus ut κ & ηe ubi sic querendum & respondendum sed in præter. & plusq. passivis ante μ terminationis mutatur in κ ante φ remanet, & ubi κ mutatur in χ ipsam κ restat sic.

¶ In voce activa?

In præter. perf. & plusq. activis non mutatur, ut βρέχω irrigo βεβρέχα.

In aoristis primis & futuris primis activis & me-

diis & paulò post futuris : hæc enim tempora in multis verbis habent eandem figurat.) mutatur in ξ, ut βρέχω, βρέξω, εβρέξα.

¶ In voce passiva ?

In præter. perf. & plusq. passivis ante μ termin. mutatur in γ, ante αi & ο in ξ, ante τ in κ, ante θ non mutatur nec in aorist. aut futur. secundo, in post futur. mutatur in ξ.

In media voce non mutatur exceptis aorist. & futur. primis in quibus mutatur in ξ, ut βρέχω, præter. βέβροχα, aoristus primus εβρέξάμην.

¶ Mutatur-ne ?

¶ Non mutatur nec est figurativa præsentis : nam verba in ψ sunt potius futura & omnia defectiva.

σ Pariter nec mutatur nec est figurativa præsentis, ut de ψ & ξ dictum est.

PARAGRAPHUM
de verbis in ω purum
sive baritonis sive circumflexis.

Verba quæ nullam habent figurativam consonam, sed desinunt in purum.

¶ Quomodo formantur tempora in activa voce ?

In præsentis & imperfectionis cujusque modi, verba quæ nullam habent figurativam consonam, sed desinunt in ω purum, nullam assunt, sed mutant in ω purum, nullam terminant, ut τρώω honoro, ερωτώ, τρώεις, τρώεις, &c.

In perf. & plusq. assunt in ω purum, nullam mutant in ω purum, nullam terminant, ut τρώω, τρώεις, &c.

In aoristo primo & futuro primo cujusque modi, verba quæ nullam habent figurativam consonam, sed desinunt in ω purum, nullam assunt, sed mutant in ω purum, nullam terminant, ut τρώω, τρώεις, &c.

In aoristo secundo & futuro secundo nullam assunt, sed mutant in ω purum, nullam terminant, ut τρώω, τρώεις, &c.

¶ In voce passiva quomodo formantur tempora ?

In præsentis & imperfectionis nihil assunt post penultimam, ut τρώω, τρώεις.

In perf. & plusq. nihil assunt ante μ terminationis nec ante τ nec ante ν, sed assunt σ ante αi, & θ, ut τρώω, τρώεις, τρώωσαι, τρώεις, τρώωσαν, τρώεις, τρώωσθε, τρώεις, τρώωσθε. Pauca verba præsertim ea quæ habent penultimam σ, assunt σ ante quamlibet terminationem personarum, ut ἀκούω audio, ἠκούσμαι, ἠκούσασαι, ἠκούσασθε, &c.

In aoristo primo & futuro primo nihil assunt, nec sunt multum usitata hæc tempora, sed ne desit exemplum hic formabuntur quod & alibi factum est, ut solent Grammatici, ut τρώω, ερωτώ, περὶ τρώω, &c.

In paulo post futuro assunt σ, ut τρώω, τρώωμαι, cuius terminatio est ομα tantum, futuri vero θίσσεται & ante θ non est σ.

¶ In voce media quomodo formantur tempora ?

In præsentis & imperfectionis nihil assunt, ut

in passiva voce.

In perf. & plusq. nihil assunt, ut τρώω, τρώεις.

In aoristo primo & futuro primo cujusque modi assunt σ ut in aor. ut τρώω, ερωτώ.

In aoristo secundo & futuro secundo nihil assunt inter penult. & termin. ut τρώω, ερωτώ, &c.

Verba in ω, εω & οω quæ circumflexa sunt insuper formant aoristos secundos, futura & præterita media abjiciendo penultimam, sed pauca sunt quæ gaudent his temporibus, ut τρώωω honoro, aoristus secundus ἐρωτώω, præter. med. τρώωω, &c.

¶ Quanam sunt penultima ?

In verbis penultima dicuntur omnes vocales & diphtongi quæ sunt in penultima syllaba, quas & singularim prosequemur.

TABULA

PENULTIMARUM.

¶ a Quomodo mutatur in omni voce ?

α In quolibet tempore

& modo cuiusque vocis, communiter non mutatur, ut *ερωω* loquor, *ερωωμαι*, *ερωωσθε*, &c. Sed in verbis quinta conjugationis, siue quae habent pro figurativa quamdam ex liquidis *λ, μ, ν, ρ*, mutatur in *η* in aoristo primo quolibet tempore & mediae vocis tantum ut *ελλαω*, *ελλαμαι*.

In verbis in *ω*, quae scilicet desinunt in *ω* purum, & habent penultimam *φ* quae & circumflexa sunt, penultima mutatur ut plurimum in *η* in quolibet tempore quod mutat figurativam, ut *τιμαω* nonoro, *τιμασθε*, *τιμησθε*, &c.

Alia verba in *ω*, sed pauca non mutant, & haec sua derivata produunt, ut alibi diximus de verbis hoc modo dubis.

Carent autem verba circumflexa aoristis secundis, & futuris secundis omnibus & praeter. mediis, vel pauca sunt quae formantur haec tempora, & in aoristo non mutantur, sed abiciendo penultimam, ut *τιμαω*, *επιμαω*, *επιμασθε*, &c.

Quomodo mutatur in voce activa?

In praesenti & imperii cuiusque modi & vocis in quolibet verbo, quam mutatur, nec quae ubi penultima si de figurat. dictum est quod hic jam dixisse fuerit.

In perfecto & plusquamperfecto activa vocis in quolibet modo in pluribus verbis non mutatur, ut *ερεπω*, *ερεπει*, &c. Sed in verbis quibus quinta conjugationis quae habent figurativam, in pluribus mutatur in *η*, ut *εμιμνησκω* *εμιμνησκει*.

In aoristo primo cuiusque modi activi non mutatur in pluribus verbis, ut *ερεπω*, *ερεπετε*; sed verba quae habent figurativam, *λ, μ, ν, ρ*, mutantur in *η*, ut *ελλαω*, *ελλατε*.

In aoristo secundo futur. secundo sepius mutatur, ut *αρεπω* *αρεπετε*; sed in verbis dissyllabis quae habent aliquam partem ante vel post

mutatur in aoristo primo *εδαρον*, *εδαρω*, *εδαρωτε*, *εδαρωσθε*, *εδαρωσθη*, *εδαρωσθητε*, &c. alia quae habent figurativam, ut *εραω*, *εραωτε*, &c.

*Qua non servant regulas praeteritae praesentis & plusquamperfecti quae in aoristo primo non mutantur, ut *ερεπω*, *ερεπει*, nec in aliis verbis, aut *ερεπαι*, *ερεπεσθε*, *ερεπεσθη*, *ερεπεσθητε*, ubi obliqua sunt primitivae formae, non habentur; eademque penultimae adhaerent, primum licet habeat consonantem figurativam.*

Quomodo mutatur in voce passiva?

In perfect. & plusq. perf. in pluribus verbis non mutatur, ut *ερεπην*, *ερεπεσθη*, sed in verbis quae habent figurativam, *λ, μ, ν, ρ*, aut *φ*, & sunt dissyllaba: mutatur in *η*, ut *ερεπην*, *ερεπεσθη*, & in verbis omnibus quae habent figurativam cum aliqua consonante mutatur etiam in *η*, ut *ερεπην*, *ερεπεσθη*.

In aoristo primo & futuro secundo mutatur, ut in praeter. pass. sed verba quae habent figurativam non mutantur illud in his temporibus, si-

est praeteritae praesentis, ut *ερεπαι*, *ερεπεσθε*, *ερεπεσθη*, &c. alia quae habent figurativam, ut *εραω*, *εραωτε*, &c.

In aoristo secundo, & futuro secundo, mutatur in *η* in pluribus verbis non mutantibus, ut *ερεπην*, *ερεπεσθη*, in his quae habent ante se aliquam partem, quaedam mutatur in *η*, ut *ερεπην*, *ερεπεσθη*.

In paulo post futuris mutatur, vel non mutatur, ut in praeter. pass. mox dictum est.

Quomodo mutatur in voce media?

In perfect. & plusq. perf. cuiusque modi, in verbis dissyllabis tantum, quamcumque habeant figurativam, mutatur in *η*, ut *ερεπην*, *ερεπεσθη*, sed in verbis trissyllabis aut polysyllabis non mutatur, ut *ερεπην*, *ερεπεσθη*.

In reliquis temporibus a penult. se habet, ut in activa voce, & sic de media tunc respondendum quasi activa peteretur.

Verba circumflexa in ω mutant ϵ in η ubique, pauca ϵ retinent, ut $\omega\lambda\epsilon\alpha$ amo, $\omega\lambda\eta\sigma\omega$, $\omega\pi\eta\lambda\eta\kappa\alpha$.

¶ *Quomodo mutatur in omni voce?*

η Non mutatur ferè unquam, ut $\lambda\eta\beta\omega$, $\epsilon\lambda\eta\beta\omega$, $\lambda\epsilon\lambda\eta\sigma\alpha$, &c. Sed in aoristis secundis & futur. secundis tantum cujusque modi in vocis mutatur in α , ut $\lambda\eta\beta\omega$, $\epsilon\lambda\acute{\alpha}\beta\omega$, &c. In futur. primis activ. & med. verborum quæ habent figurat. λ , μ , ν , aut ρ debet mutari secundum regulas communes in ϵ brevem sibi respondentem: sed vix ulla occurrunt exempla.

¶ *Quomodo mutatur in omni voce?*

ω Numquam mutatur: Verba quæ habent figurat. λ , μ , ν , aut ρ habent ϵ breve in aoristo secundo, futuro secundo & futuro primo quolibet, quod & circumflexi faciunt, ut $\kappa\eta\eta\omega$ aorist. $\epsilon\kappa\eta\eta\omega$ futurum primum & secundum $\kappa\eta\eta\omega$: sed hæc pertinent ad quantitatem vel accentus, non ad mutationes, verbum $\tau\eta\eta\omega$

pario & similia deflexiva sunt.

¶ *Quomodo mutatur in omni voce?*

\circ Nunquam mutatur in verbis Baritonis, ut $\kappa\acute{\alpha}\pi\tau\omega$ scindo, $\epsilon\kappa\omicron\pi\tau\omega$, $\kappa\omicron\pi\alpha$, &c.

Sed verba in ω circumflexa mutant penultimam \circ in α in quolibet tempore ubi mutari potest, quod jam satis notum est, ut $\lambda\acute{\omega}$ ostendo $\delta\lambda\acute{\omega}\sigma\omega$, $\delta\epsilon\lambda\lambda\omega\kappa\alpha$.

¶ *Quomodo mutatur in omni voce?*

ω Numquam profertur mutatur, ut $\pi\acute{\iota}\pi\omega$, $\epsilon\pi\acute{\iota}\pi\omega$ tempora, $\pi\acute{\iota}\pi\omega$.

¶ *Quomodo mutatur in omni voce?*

ω Numquam ferè mutatur, ut $\tau\acute{\rho}\omicron\gamma\omega$, comedo, $\tau\acute{\rho}\omicron\chi\alpha$, $\tau\acute{\rho}\omicron\zeta\omega$, &c. Sed in aoristo secundo, & futuro secundo cujusque modi & vocis mutatur in ϵ ut $\tau\acute{\rho}\omicron\gamma\omega$, $\epsilon\tau\acute{\rho}\omicron\gamma\omega$, $\tau\acute{\rho}\omicron\zeta\omega$.

¶ *Quomodo mutatur in voce activa?*

In præter. perf. & pluscu-
cujusque modi commun-

ter non mutatur, ut $\delta\acute{\alpha}\omega$ disco $\delta\epsilon\delta\alpha\kappa\alpha$: Sed in verbis quæ habent figurat. λ , μ , ν , aut ρ mutatur in α , $\delta\acute{\alpha}\omega$ appareo, $\pi\epsilon\tau\alpha\gamma\kappa\alpha$, &c.

In aoristo primo sæpius non mutatur, ut $\delta\acute{\alpha}\omega$, $\epsilon\delta\acute{\alpha}\kappa\alpha$, sed in verbis quæ habent figurat. λ , μ , ν , aut ρ , mutatur in α longum communiter, atque in η , ut $\delta\acute{\alpha}\omega$ texo, $\delta\acute{\eta}\alpha\omega$ vel $\delta\acute{\eta}\nu\alpha$.

In futuro primo sæpius non mutatur, ut $\delta\acute{\alpha}\omega$, $\delta\acute{\alpha}\kappa\omega$: sed in verbis quæ habent λ , μ , ν , aut ρ , figurat. mutatur in α breve $\delta\acute{\alpha}\omega$, $\delta\acute{\alpha}\kappa\omega$.

In aoristo secundo, & futur. secundo mutatur in α , ut $\delta\acute{\alpha}\omega$, $\epsilon\delta\acute{\alpha}\omega$, &c.

¶ *Quomodo mutatur in passiva voce?*

Mutatur in pass. sicut in activa, sed aoristi primi, & futura prima & paulò post futur. mutant α sicut mutatur in præterito, non ut in aorist. vel futur. activo.

¶ *Quomodo mutatur in voce media?*

In perf. & plusq. cujus-

que modi mutatur in diphthongum impropriam ut $\mu\acute{\alpha}\lambda\omega$ insanio $\mu\acute{\epsilon}\mu\eta\eta\alpha$.

In reliquis temporibus, ut in activa voce.

¶ *Quomodo mutatur in voce?*

$\alpha\omega$ Nunquam mutatur nisi in aoristo secundo, & futuro secundo cujusque modi & vocis ubi mutatur in α vel deponit θ , ut $\pi\acute{\alpha}\omega$ sedo $\epsilon\pi\acute{\alpha}\omega$. Similiter in futuro primo quolibet ante λ , μ , ν , ρ , si tamen sint hujusmodi verba, & in præteritis paulò post futuris ac aorist. prim. pass.

¶ *Quomodo mutatur in voce activa?*

ϵ In perf. & plusq. sæpius non mutatur, & est in pluribus verbis, ut $\lambda\acute{\epsilon}\pi\omega$ relinquo $\lambda\epsilon\lambda\epsilon\eta\alpha$, &c. Sed verba dissyllaba quinta conjug. vel quæ habent figurat. λ , μ , ν , aut ρ , mutant ϵ in α , ut $\sigma\pi\acute{\epsilon}\rho\omega$, $\epsilon\sigma\pi\alpha\tau\kappa\alpha$; & polysyllaba quæ habent figurat. λ , μ , ν , aut ρ , mutant ϵ in ϵ , ut $\delta\epsilon\phi\alpha\lambda\omega$ debeo $\delta\epsilon\phi\alpha\lambda\alpha$.

In aoristo primo non mutatur, ut $\lambda\acute{\epsilon}\pi\omega$, $\epsilon\lambda\epsilon\eta\alpha$,

In aoristo secundo & futur. secundo mutatur in communiter deponendo præpositivam ε, ut λεῖπω, ελεῖπον. Sed verba dissyllaba quæ habent figurat. λ, μ, ν, aut ς mutant ε in α, ut σπείρω, εσπείρων. polysyllaba verò quæ habent eadem figurat. λ, μ, ν, aut ς, mutant ε in ε, ut αἰνέω, αἰνέων.

In futuro primo sæpius non mut. ut λεῖπω, λέλω. Sed in verbis in λ, μ, ν, ς, toties dictis mutatur in ε, ut σπείρω fut. σπείρω.

Quomodo mutatur in voce passiva?

Mutatur in pass. sicut in activa, sed aoristi primæ & futura prima, & paulò post futur. mutant ε sicut mutatur in præterito, non sicut in aorist. vel fut. activo.

Quomodo mutatur in voce media?

In perf. & plusq. cuiusque modi sæpius mutatur in οι, ut λέιπω, λέλοιπα. Sed dissyllaba verba in λ, μ, ν, ς, toties nota-

tata mutant ε in ο, α, ω, & ου, ut ἕλω, ἕλομαι, ἕλομαι, ἕλωμαι, ἕλωμαι. Sed in verbis in λ, μ, ν, ς, mutant ε in ο, α, ω, & ου, ut ἕλω, ἕλομαι, ἕλομαι, ἕλωμαι, ἕλωμαι.

In reliquis temporibus moderum mutatur, ut activa voce.

Quomodo mutatur in aoristo secundo & futuro secundo eiusdem conjugationis, nisi possessione sit longa: sed vix occurrunt nisi verba in λ, μ, ν, ς, que habeant has ultimas diphthongos in figurat.

Quomodo mutatur in voce passiva?

οι & ου & ceteræ diphthongi nunquam mutantur nisi in aoristo secundo & futuro secundo eiusdem conjugationis, nisi possessione sit longa: sed vix occurrunt nisi verba in λ, μ, ν, ς, que habeant has ultimas diphthongos in figurat.

ρα, si sint quæ habeant has figurat.

Siquidem aorist. secundi & futur. secunda habent penultimam brevem quatenus penultima est in omnibus verbis, futura verò prima quinta conjugationis in λ, μ, ν, ς, habent etiam semper penultimam brevem imò & præterita act. & pass. eiusdem conjugationis, nisi possessione sit longa: sed vix occurrunt nisi verba in λ, μ, ν, ς, que habeant has ultimas diphthongos in figurat.

Quomodo habenda sunt disputationes ex his tabulis?

Præter interrogaciones & responsiones quæ hic habentur, aliæ quoque sicut utilissimæ, nempe in quibus temporibus non mutetur hæc figurativa, aut penultima, vel initium? Et in quibus mutetur? Vel an in omnibus? Et assignanda sunt hæc tempora: sic enim ipsi Scholastici observabunt,

accuratius has mutationes circa quamlibet figurat penult. & initium, nec non circa tempus quodcumque omnia scilicet tempora distribuendo in ea, quæ mutant & quæ non mutant talem figurat. talem penultimam, nec non initium observando & petendo similiter quænam tempora retineant eandem, vel semper, vel in activa, pass. aut media voce.

Da tabulam initiorum?

Tabulam initiorum sic trado ut singulas vocales & diphthongos quæ mutantur initio verborum, ordine ponam; reliquas verò quæ non mutantur simul congeram. Consonantes quæ assumunt ε, & quæ repetuntur & non repetuntur, separatim collocabo, ac tandem adjiciam præpositiones vel alias particulas, à quibus insuper verba composita incipiunt.

Quid observandum est in hac tabula?

Omnia tempora non

aorist. indicativi, in præter. omnibus & paulò post fut. ut *αἰθυσσάω* splendo, *ἠδυσσον*, *ἠδυσκά*, &c.

¶ *αυ* Quomodo mutatur in omni voce?

αυ Mutatur in *υ* in omnibus temporibus quæ mutant initium ut supra dictum est, ut *αὐληζάω*, *ἠνληζον*, *ἠνληκα*, &c.

¶ *ει*, *ευ*, *ου*, Quomodo mutantur?

ει, *ευ*, *ου*, nunquam mutantur communiter.

¶ *οι* Quomodo mutatur in omni voce?

οι Mutatur in *φ*, cum i subscritto in omni tempore mutante initium, ut *οἰκίζω* habito, *οἰκίζον*, *οἰκίκα*, *οἰκίκαεν*, &c.

Diphthongi inappropriè quomodo mutantur initio?

α Mutatur in *η* in omni tempore mutante initium, ut *ἀδῶ* cano, *ἠδον*, *ἠκα*, *ἠκαεν* &c. Reliquæ diphthongi inappropriè non mutantur.

Quomodo mutatur consona qualibet initio temporum?

Qualibet consona quæ

facit initium thematis, scilicet præsentis verbi, in imperfecto, & aoristis indicativis tantum, ut dictum est, assumit *ε*, ut *σοφίζω* sapietiam doceo, imperf. *σοφίζον*, aorist. primus *εσοφίζα*, secundus *εσοφισον* & consona illa prima fuerit simplex, vel duplici vel aspirata, vel muta & liquida.

In præter. perf. quolibet & in paulo post futuro non solum assumit *ε*, sed repetitur cum illo prima consona, ut *σοφίστω* in præter. perf. *σοφίστικα* in paulo post futuro. *σοφίσσομαι*.

Quod si verbum incipiat ab aspirata tenuis illius pondens propria repetitur pro *φ*, *κ* pro *χ*, *τ* pro *φρ*ζάω, *πέφρακα*, *θραύμι* minor, *πθάνυμαι*.

Quod si verbum incipiat à consonis vel duplicibus *β*, *ψ*, aut *ξ*, tunc nulla repetitio primæ consonæ, ut *εβῶ* *εβρα*, *εψάλλω*, *εψάλλομαι*, paulò post fut.

At si verbum incipiat muta & liquida repetitur

muta solum in his temporibus, ut *γράφω*, *γέγραφα*, *γεγράφομαι*, aut etiam si incipiat à *μν*, *κλ*, vel *πλ*, prima consona sæpius repetitur, quia se habent muta cum liquida.

In præteritis plusquam perf. non solum assumitur *ε*, & repetitur prima consona, ut mox dictum est in præteritis perf. sed in super additur *ε*, ut *σοφίζω*, *σοφίστικα* plusq. *εσοφισίκεν*.

¶ *ρ* Quomodo mutatur?

In omnibus temporibus quæ mutant initium, *ρ* geminatur & assumitur *ε*, ut *ῥάπτω*, confuo, *ῥήραπτον*, *ῥήραρα*, &c.

¶ Quomodo mutatur initium in verbis compositis?

Verba composita ex præpositionibus mutant initium, ut sequitur †.

Tollenda est præpositio, dein mutandum initium verbi, ut supra, & cum resumenda est præpositio, si tempus formatum incipiat à vocali aut diphthongo non deperditur ultima vocalis præpositionum *αει*, *πρὸ* & *ἀμφι*; Sed

aliarum præpositionum in vocalem desinentium, eo quidem modo quo fit in apostrophe: † Si tempus formatum incipiat à consonante, illæ præpositiones nil deperdunt, sed quæ desinunt in consonam mutant illam habitâ ratione consonæ sequentis: Communiter verò eodem modo scribuntur in temporibus quo in themate, si tempus formatum non incipiat à vocali aut diphthongo, quod si incipiat à vocali præpositiones nil mutant; hæc fusius habentur in compositione & derivatione dictionum nec verbis istis uti debent pueri, sed simplicibus & primariis ut dixi.

Si verbum componatur ex particula *δυσ*, ut plurimum habetur quasi non compositum. Sicut quæ componuntur ex particulis *ευ*, *α*, vel aliis, hæc noscuntur, donec accuratè caput de compositione dictionum doctus fueris, hoc habemus in secunda parte vel in radicibus.

UNIVERSITY

Hæ regulæ sicut & omnes apud Græcos multam varietatem admittunt: nam verba incœpta à γ & $\gamma\pi$, ubi est muta cum liquida & alia non reperiunt primam consonam, & verba incœpta à $\mu\nu$ & $\pi\lambda$ vel etiam $\nu\lambda$, hanc reperiunt, licet non sit muta & liquida; verum, ut sæpè diximus, sonant cum sua vocali eodem modo ac muta & liquida, ut hinc quoque probatur.

Sic autem omnes ferè regulas spectata, quasi variandas in authoribus Græcis, sive Oratores sint sive Poëtæ; omnes certè liberi licet Poëtæ liberiores.

¶ *Da exemplum quod aperius ostendat quæ in tabulis dicta sunt?*

Exemplum affero difficultius, ut plus simul difficultates evolvam ꝑ.

Vis Græcum facere verbum, & tempus istud nempe sustulisti à verbo tollo quod quæris ac invenis *ἀπο* sine accentu circumflexo supra ω , est ex-

go verbum barytonum. Mutas terminationem ω in termin. præter. temporis, aut, si vis, personæ optatæ nempe secundæ: hæc autem terminatio est *αι*, ut vides in tabula termin. & dicis *ἀπας*, dein summi figurativam ρ quam in tabula figurat. quæris, si jam non didiceris, & cerni figurativam ρ in præter. allomere α post se: dicis ergo *ἀπας*: Jam venis ad penultimam *αι* quam requæris à tabula penult. vel tua memoria, & nosti ante λ , μ , ν , aut ρ in præter. mutari in α , ergo dicis *ἀπας*. Demum ad initium devenies, quod est eadem diphthongus *αι*; hoc initium quæres in tabula interiorum, & hæc te docet *αι* mutari in ν , mutabis in *αι* que ac fiet *ἀπας* sustulisti & sic ultimæ tabulæ interiorum standum est, ideo ultima collocatur aut si malis, primam personam temporis statim quæres eodem modo quam flectes sic *ἀπας*, *ἀπαι*, *ἀπαις*, &c.

PARAGRAPHUS

seu annotatio disputantibus discipulis utilissima.

¶ *Quomodo instituendæ sunt disputationes?*

Ut facilius assuescant formationibus istis quas tabulæ docent inter dissendendum & disputandum multa debent agitare verba, hæc servatâ methodo quærent vel à socio vel à se privatim quæ pars sit orationis hæc dictio verbum scilicet? dein petent quæ sit hujus desinentia? quæ figurativa? quæ penultima? quoddam initium? postea quærent quam terminationem habeat hoc verbum in tali tempore, quomodo mutet in eodem tempore figurativam, quomodo penultimam, quomodo initium; tandem ejus flexum inire socium jubebunt.

¶ *Da exemplum disputationis habenda pro hæc methodo?*

Exempli causa verbum hoc agitas nempe *ἐπιπέτω* affimilo, tum petis, quæ

¶ *Non opus fuisset querere mutationem hujusce penultimæ, si voluisses uti observatione que docet inutile esse in verbis dissyllabis à vocali aut diphthonga incipientibus mutare penultimam præteriti & plusq. perf. cujusque modi, nec non aoristorum indicativi cujusque, quia in his temporibus non penultima, sed initium habetur.*

At verò malui planissimam dare praxim, ut nova formandi methodus clarius pateat, & cum illud agent discipuli non operam perdent, licet penultima sit iterum mutanda: quia melius addiscunt horum aliorumque temporum formationem, de anomalis que quidem inter componendum occurrunt mox agatur, quam quam dictionaria malè agerant hujusmodi verba pueris, nec non composita aut de composita, cum sint alia. Imo quidem solis primariis verbis & radicibus utendum est, atque sic apte traduntur.

pars orationis? Respondetur, verbum. Rursum petis; quænam est hujus terminatio? Respondetur ω . Quæ figurativa? Quæ penultima? α Quod initium? ϵ . Deinde quæris, quomodo mutat terminationem in aoristo secundo, verbi gratia? Respondetur in ν . Quid inde fit? Respondetur, $\epsilon\kappa\alpha\zeta\omicron\nu$. Quomodo mutatur figurativa? Respondetur; mutatur in δ . Quid inde fit $\epsilon\kappa\alpha\delta\omicron\nu$ dein petis, quomodo mutatur penultima α ? Respondetur, non mutatur. Demum petis, quomodo mutatur ϵ initium in eodem tempore? Respondetur, non mutatur. Quid ergo fit? $\epsilon\kappa\alpha\delta\omicron\nu$. Flecte, inquis; per reliquas terminationes hujus temporis? Respondetur, $\epsilon\kappa\alpha\delta\omicron\nu$, $\epsilon\kappa\alpha\delta\epsilon\iota\varsigma$, $\epsilon\kappa\alpha\delta\epsilon$, &c.

¶ *Da quadam exempla in reliquis modis?*

Vis formare futurum primum optativi verbi $\sigma\epsilon\mu\beta\omega$ irrideo, quæris terminationem hujus futuri, vel apud te, vel in tabula

term. hæc est $\omicron\mu\iota$: mutat igitur ω terminationem thematicam in $\omicron\mu\iota$, & fit $\sigma\epsilon\mu\beta\omicron\mu\iota$, quæris an mutetur figurativa β , ac invenit mutari in ψ in futuro quolibet activo ac medio, dicitis ergo $\sigma\epsilon\mu\beta\omicron\mu\iota$ tempore optatum; reliqua verò non mutantur in hoc tempore, ut ipse statim cognosces.

Similiter vis formare aoristum secundum imperativi passivi in verbo $\sigma\tau\epsilon\omega$, quæris hujus temporis terminationem, hæc est $\mu\iota$ mutas ergo ω in $\nu\mu\iota$; & fit $\sigma\tau\epsilon\psi\mu\iota$, quæris an mutetur figurativa ϕ in hoc tempore, ac comperis non mutari; dein quæris an mutetur penultima σ ; & invenit mutandam esse in α : dicitis ergo $\sigma\tau\alpha\psi\mu\iota$, $\sigma\tau\alpha\psi\mu\iota\tau\alpha$, &c. Initium enim extra indicativum aoristi non mutatur & sic plenissimè per universa & singula tempora discurrendum; potes etiam mutare cuncta simul tempora ejusdem verbi & consequenter. Primum quod terminationem. Secundum quoad figurativam. Ter-

tiò, quoad penultimam. Quarto, quoad initium, sic dicitur ν g. $\lambda\epsilon\iota\pi\omega$, quoad terminationem sic conjugatur, $\lambda\epsilon\iota\pi\omega$, imperf. $\lambda\epsilon\iota\pi\omicron\nu$ præter. $\lambda\epsilon\iota\pi\alpha$, plusq. $\lambda\epsilon\iota\pi\omicron\nu$, &c. conjungendo totam terminationis tabulam, ut in ejus principio notatur, dein conjugabis quoad figurativam, dicendo $\lambda\epsilon\iota\pi\omega$, $\lambda\epsilon\iota\pi\omicron\nu$, $\lambda\epsilon\iota\pi\alpha$, $\lambda\epsilon\iota\pi\omicron\nu$, &c. Sic quoad penultimam, & initium quod totum erit perfacile: etenim quidquid de qualibet figurativa aut penultima dicitur, vis semipagellam occupat & consequenter ponitur: quod verò de initio dicitur, contractius est, & sic habebitur totum verbum prorsus conjugatum, quod profectò ægè admodum præstabant Scholastici. Nec certe duo aut tria verba sic fuerint agitata, quin pueri omnes istas formationes apprime calleant: nam enim semper recurrit, cuius verò & citius itur cætera tenentur sapientius viâ.

Tandem cum addiscita

fuerint præcepta instituentur more solito, disputationes alia sic interrogando, exempli gratia, $\kappa\lambda\epsilon\psi\omega$, furor, in præterito? Respondetur, $\kappa\epsilon\kappa\lambda\epsilon\psi\alpha$. Tum petes, quare dicitis $\kappa\epsilon\kappa\lambda\epsilon\psi\alpha$, & non $\kappa\epsilon\lambda\epsilon\psi\alpha$? Respondetur, quia figurativa ψ mutatur in ϕ in præteritis. Tum, repetes regulam? Respondetur in præteritis & plusquam perfectis cujusque modi in activa voce ψ figurativa mutatur in ϕ , ac si π solum esset figurativa, ut est in tabulis quæ vicem regularum subeunt. Sic de penultima & initio sentiendum, ut satis jam est in propatulo.

In nominibus autem, cum de his interrogantur Scholastici, & ratio aut regula petitur, respondendum est, quia nomina sic desinentia flectuntur hoc modo in hoc casu, & hanc habent terminationem, exempli causa, $\tau\iota\tau\omega\nu$ in dativo plurali? Respondetur, $\pi\tau\tau\alpha$; quare dicitis $\pi\tau\tau\alpha$ & non $\pi\tau\tau\omega$, da regu-

iam? Respondetur, quia nomina in *ω* crescentia & simplicia habent dat. plur. in *ω*, nec opus est dicere, *σ* invenitur semper in dat. plur. actu vel potestate, & litteræ *δ, θ, υ, τ* sunt rejiciendæ, hoc enim totum involvit desinentia.

PARAGRAPHUS
de verbis barytonis
anomalis.

¶ *Quid est verbum anomalum?*

Verbum anomalum generatiim sumptum est illud quod aliorum conjugationem non tenet.

¶ *Quomodo dividuntur verba anomalia?*

Dividuntur hæc verba in anomalia propria, in defectiva, & in figurativa.

¶ *Quæ vocas anomalia propria?*

Anomalia propria sunt ea quæ præceptiones jam traditas, & communes non servant, communes autem præceptiones aut regulæ sunt illæ quæ plura verba cõplectuntur, & ra-

tionem quamdam his verbis communem spectant.

¶ *Da exemplum verbi anomali?*

ὄλλω floreo v. g. anomalum dici debet, nec cum regula dicat penultima non mutari in præteritis mediæ vocis, hoc verbum huic regulæ exceptione adversatur, etenim mutat *α* in *η* in his temporibus, & habet *πῖθα* non *πῖθαλα*: κλάζω, ulamur &c.

¶ *Quæ verò vocas verba defectiva?*

Defectiva sunt quæ aliquibus temporibus, licet in temporibus usitatis communes regulas sequantur.

¶ *Da exemplum?*

φέρω sero, exempli causa gaudet tantum præteritis imperfectis. *ῥέτε* terminatis, & reliquis temporibus; idè propriè defectivum est, *αἰσθάνομαι* sentio, caret terminatis, *ἀγώ* ardeo habent tantum secundum activum, hæc Latini vocant deponentia.

¶ *Quæ vocas figurata?*

Figurata verba sunt, quæ in suis temporibus jam ritè formatis figuram patiuntur magis deinde usitatam, ut Euphoniā, metathesim. De quibus non sunt regulæ contrariæ.

¶ *Da exemplum?*

ἄλλω placeo habet præteritum medium *ἦδα* more solito, & facta solutione sine diceresi *η* in *α* fit *εἶδα* usitatius præteritum, quod si verbum idem adversetur regulis careat temporibus aliquibus & in aliis patitur figurā, pro hac tripliciter ratione ad hæc tria verborum genera pertinebit.

¶ *Da anomalia propria?*

Ex anomalis propriè dictis baritona tantum hinc recenset, nec quidem omnia, sed alius index reliqua sufficit, ut mox dictum est. At certè pauca sunt verba anomala.

ὄλλω video, λέγω dico, ἀγώ ardeo habent aoristum secundum activum. *βλέπω*, *ἐλεγον*. *ἐφλεγον* cum dicendum esset *ἐβλαπον*, *ἐλαπον* mutando *ε* penultimam

in verbis dissyllabis ante vel post liquidam, in *α*.

τέμνω scindo habet *ἔτεμον* & *ἐτεμον*.

βρέχω rigo præteritum passivum habet *βέβρεχμαι*, cum dicendum esset *βέβραχμαι*, quia verba quæ h b ut se in penultima mutant *ε* in *α* in hoc tempore.

ὄλλω floreo, κλάζω clang. habent præteritum medium *πῖθα*, *κικληγα*, pro *πῖθαλα*, *κικλαγα*.

πίσσω frango habet *ἔρρωγα*, *εῖθα*, *εἶοθα*, consuevi & fortè alia de quibus in tabulis.

¶ *Da figurata verba?*

δέδοικα timeo præter. med. *δέδοικα* quod legitimum esset, sed propter Euphoniā dicitur *δέδοικα* & *δέδικα*, Ac fortè sic alia.

κόμω laboro, perfectum *κίκομαι*, *κοκμηται* per sincopen. Sic *τέμνω* & alia, nisi sumant à verbis *κίμω* & *τιμω*.

πέθω patior antiquatum verbum pro quo dicitur *πάσσω* præter. med. *πέπονθα* pro *πέπιθα*, in hoc enim

tempore penultima ei mutatur in *oi* in verbis dissyllabis. Sed euphoniae causa dicitur *τερονδα*. Ex his plura collige *τερονδα* nutritio habet futur. *θρονδα* per *θ* per metathesim aspirationis, ut diff. rat. à futur. *τρελονδα* vertam: ni melius veniat à verb. *θρελονδα* nutritio: ponitur enim *θ* pro *τ* atticè, unde *θρελονδα* dicitur: & sic multa verba videntur anomala aut figurata, quæ tamen sunt alicujus dial. cti. Quapropter tempora sæpius sunt revocanda ad thema ex quo legitime fluunt; si verò illud fuerit atticum, aut doricum, aut antiquatum, hoc nos in indice vel radicibus ponemus.

¶ *Da verba defectiva?*

Verba defectiva sunt innumera: omnia enim verba quæ desinunt in *avis*, *ovis*, *ovis*, *κλω*, *κλω*, *κλω*, *εδα*, *υδα*, &c. vix conjugantur ultra præteritum & imperfectum. Nec verba in *μω* & *μω* ultra ipsa tempora, exceptis aoristo secundo & futuro primo, sed reliqua propriè sumunt à verbis in *ω* vel

έω, quod patet in verbis *πέω* pasco, cujus aoristus primus reperitur *επέωνα*, quod profectò ab alio verbo duci non potest quam à *πέω*, quod si tempore hoc manifestè ducatur verbo in *ω*, quidam & præteritum *επέωνα*, & præterita aliorum verborum his similia, ut *κίω*, *κίω*, &c.

¶ *Sunt ne separanda verba d. f. et. v. ab aliis quæ sufficiuntur?*

Sunt hæc separanda a aliis, ita ut cum occurrit verbum cujus præteritum futurum, alienum est penitens ab ipso, tunc dicendum sit, verbum istud esse defectivum, & hæc tempora sufficere ab alio verbo formari.

¶ *Da exemplum?*

Cum occurrit, verbigentia, verbum *πέω* fero, futur. *οίω*, præter. medio *ήρωα*, atticè *ήρώνα*, ita tim arguendum est tria verba, *πέω* def. *οίω* & *ήρωα*, unde futur. *οίω*, *ήρωα* fero, unde *ήρωα* quia penultima e mutatur

in *o* in præterito medio, & initium e mutatur in *n*, ut in tabulis dictum est: quod si addatur adhuc aoristus secundus *ήρωα* aliud erit verbum nempe *ήρωα* fero quod habet aoristum primum *ήρωα* pro *ήρωα*.

Sic separanda sunt omnia verba & quodlibet temporis ad proprium thema seu verbum revocandum est, nec cerè Latini permiscerunt hoc modo verba: non enim dicunt *medeor* habere præteritum *sanavi*, vel *remissor* habere præteritum *memini*, sed quodlibet separatim conjugatur in temporibus quæ retinet, inde expediuntur discipuli ab innumeri difficultatibus, observationibus, annotationibus & hujusmodi, nec cerè possunt tempora adeò dista simul jungere. Quod si verba quæ sufficiuntur tam separata non inveniuntur in lexicis sive dictionariis non indicem, aut radices paramus, ubi cuncta reperientur, & quo verbo utendum sit loco defectivi. Demùm hæc separatio multum cerè con-

ducit ad explicationem grammaticam, ad quam hic libellus rectè pergit.

¶ *Quanam sunt verba impersonalia?*

Verba impersonalia tertiam personam tantum habent, & revocantur ad verba barytona aut circumflexa, ut sæ oportet, & sæ oportebat quasi à *θεω*.

PARAGRAPHUS
de verbis circumflexis.

¶ *Quæ sunt verba circumflexa?*

Verba circumflexa sunt verba quædam barytona desinentia in *ω* purum, quæ contracta habent accentum circumflexum in ultima vocali, nempe *ω*: ut *μωω* honoro contract. *μωω*, atque inde circumflexa vocantur, non autem quod circumflexantur in omni persona contracta cujusque temporis.

¶ *Quot sunt genera verborum hujusmodi?*

Horum verborum tria

fun genera, five tres conjugationes, alia sunt verba in *αω*, alia in *εω*, alia in *οω*, ut *τιμάω* honoro, *φίλω* amo, *διδάσκω* ostendo.

¶ *Quomodo conjugantur hæc verba?*

Prorsus conjugantur, ut verba barytona, additis terminationibus more solito pro *ω*. Et his temporibus solutis debent prius uti rudiores; sed cum duæ vocales aut diphtongi concurrunt, hoc est, penultima & prima vocalis aut diphtongus terminationis: tunc fit contractio præsentis & imperfecti cujusque modi tantum hoc modo.

In verbis in αω.

Ex concurrentibus *αω*, vel *αω*, vel *αε*, fiet *α*.

Ex *αοι*, fit *ο*.

Ex *αε*, vel *αο*, vel *αη* fit *α*.

Ex *αει*, vel *αη*, fit *α*.

ut *τιμάω*, *τιμῶ*, *τιμάεις*, *τιμάς*, &c.

τιμάσπν, *τιμῶσπν*, &c.

τιμάομεν, *τιμῶμεν*, &c. *τιμάοσι*, *τιμῶσι*, & sic per alia

tempora præsentia & im-

perfecta.

In verbis in εω.

Ex concurrentibus in fit *ω*.

Ex *εε*, vel *εει*, fit *ει*; ex *ηη* fit *η*; ex *ην* fit *η*.

Ex *εω*, fit *ω*; ex *εοι* fit *οι*.

Ut *φίλω*, *φιλῶ*, *φιλῆεις*, *φιλῆς*, &c.

In verbis in οω.

Ex concurrentibus *οο*, vel *οο*, vel *οε*, fit *ο*.

Ex *οη*, vel *οω*, fit *ο*.

Ex *οοι*, vel *οει*, vel *οη*, fit *οι*.

Sed ex *οην*, fit *ην* in infinitivo acti.

¶ *Quomodo formantur tempora que contrahuntur?*

Conjugandum prorsus est verbum in his temporibus quasi effect barytonum, ac dein prout in eo concurrunt vocales aut diphtongi supradictæ, contractio facienda est.

Da exemplum.

Vis formare præteriti optativi verbi *τιμάω*, pro *ο* thematis ponis *οιμ* terminationem optat. & fit *τιμάοιμι*, ubi concurrunt *αοι*, ex quo fit *ω*: dicis ergo *τιμῶμι*, & simul si vis *τι-*

τιμάοιμι, *τιμῶμι*, *τιμάοις*, *τιμῶς*, *τιμάοι*, *τιμῶ*, &c.

¶ *Quomodo notandus est accentus circumflexus?*

Quando contractio fit in ultima syllaba in ea ponitur accentus circumflexus: quod si contractio fiat in penultima in ea etiam ponitur, modo ultima non sit longa; quia tunc acutus ponitur, sed *αι* & *οι* in accentibus non habentur longæ; quod si contractio fiat in penultima, nullus est accentus circumflexus, sed acutus; nunquam enim accentus circumflexus notatur in ante penultima, nec in penultima: quando ultima est longa saltem naturâ non positione. Imperfectum verò indicativi activi habet accentum in singulari: licet contractio fiat in ultima syllaba. Sic in secunda pers. sing. imperativi.

Si flectantur hoc modo verba circumflexa, melius accipient discipuli totam contractionis rationem, & accentus circumflexi, petentque inter disputandum post

tempus solutum, quomodo contrahatur: & nos de his alibi fusius: contractio verò fit, vel servando easdem vocales, vel non, si serventur in una syllaba sineresis est, si non serventur amba, crasis erit, ut in his verbis semper.

¶ *Quomodo conjugantur & formantur reliqua tempora?*

Reliqua tempora post præteritum & imperfectum conjugantur & formantur, ut in barytonis, mutando hæc quatuor de quibus in in tabulis, ut *τιμάω*, fut. *τιμήσω*, præter. *τέτιμηκα* *φίλω*, fut. *φιλήσω*, præter. *πεφίληκα*, *διδάσκω*, fut. *διδάσω*, præter. *δεδήληκα*.

¶ *Sunt-ne verba circumflexa anomala defectiva & figurata?*

Sunt in his verbis anomala defectiva & figurata, sicut in barytonis: anomala sunt *θω* pono, præter. *τίθεικα* per *αι* pro *η*, quia penultima *ε* mutatur in *η* in his verbis & in hoc

tempore, in quo anomalum est: aoristum primum habet etiam anomalum, *ἔδνα* per *κ* cum debeat esse *σ*.

ἔδω habet aoristum primum *ἔδωκα* pro *ἔδωσα*, *ἔδω*, habet præteritum participii *ἔδωκα* pro *ἔδωκα* vel *ἔδωκα*, ablato *η* & *κ* per synopen, & sic alia figuram patiuntur. Omnia demum verba circumflexa defectiva sunt: carent enim ferè cuncta aoristis secundis, futur. secundis, præter. mediis, vel quibusdam aliis temporibus, imò quidem nullum est verbum quod omnia sua tempora in usû habeat: quæ verò habent aorist. secundos & fut. &c. hæc formant abjiciendo penultimam, ut diximus in barytonis verbis deficientibus in *ω* pur. m. quædam verò formant retinendo penultimam, ut *ἔδω*, fundo, præter. med. *ἔξω*. Sed rarè.

Pauca de verbis cum flexis hîc tradimus quia hæc prima pars inservit compositioni, & Scholasti-

ci debent in hac uti terminibus solutis, quæ formantur & conjugantur, ut barytona, nec possunt statim rudiores, & accentus & contractiones edicere, per pauciora ibunt securi & alacriores.

PARAGRAPHUS de verbis in *μ*.

¶ *Quæ sunt verba in *μ*.*

Verba quæ desinunt in *μ* à sua desinentia nominibus habent, ut *τίθημι* pono.

¶ *Quot sunt eorum verborum genera?*

Quatuor sunt genera sive conjugationes verborum in *μ*, prout sunt quatuor genera verborum unde formantur in *ω*, *ω*, & in *ω*.

¶ *Quomodo formantur à verbis in *ω*?*

Formantur à verbis in *ω*, mutando terminationem *ω* in *μ*, & penultimam *ω* in *η* addenda in initio, quod si verbū ex quo formantur incipiat à consonante, vel à muta & liquida

da, tum repetitur prima consona cum *ι*; si verò fuerit aspirata, repetitur tenuis illi respondens, ut in verbis barytonis dictum est, quod si verbū incipiat à duplici consonante, solum *ι* præfigitur, ut ab *ἔδω*, statuo, fit *ἔδωμι*, ubi mutatur *ω* in *μ* à penultima in *η* & additur in initio, ut patet.

¶ *Quomodo formantur à verbis in *ω*.*

Eodem modo formantur à verbis in *ω*, sed è penultima mutatur in *η*, ut ex *ἔδω* fit *ἔδωμι* pono, ubi repetitur *τ* cum *ι*, pro *τ* aspirat.

¶ *Quomodo formantur à verbis in *ω*?*

Eodem etiam modo formantur à verbis in *ω*, sed penultima *ω* mutatur in *ω*, ut *ἔδω*, *ἔδωμι*, do.

¶ *Quomodo formantur à verbis in *ω*?*

Formantur demum à verbis in *ω* mutato solum *ω* in *μ*, ut *ἔδωμι*, *ἔδωμι*, nec additur *ι*, nec fit reduplicatio aut repetitio; quæ & carent alia plura verba

primæ, secundæ & tertiæ conjugationis, ut *ἔδωμι* dico. *ἔδωμι* agnosco & alia.

¶ *Quomodo conjugas hæc verba?*

Per tria tantum conjugantur tempora, præteritum, imperf. & aoristum secundum in quolibet modo, ni quidam careant his etiam temporibus: reliqua sumunt à verbis barytonis unde formantur, & more barytonorum conjugantur?

¶ *Quomodo conjugas hæc tria tempora?*

In his tribus temporibus quæ propria sunt verbis in *μ* habeatur tantum ratio terminationi, & initii, ut sic expeditius flectantur hæc verba alioquin difficilia: terminatio verò penultimam hîc secum trahit, & quidquid sequitur post consonam præcedentem ipsam penultimam, ut in verbo *τίθημι* terminatio erit *θημι*, & quod idquid post *θ* sequitur, initium verò mutatur in imperf. & in aoristo secundum, in imperf. adjicitur & reduplicatio,

ut τῖθημι imperf. ἔτιθην aor. ἔθην, & in verbis in quibus est solum initio, nihil mutatur in imperf. ut ἰσημι, ἔσθην terminationes singularis hic non ponam, sed alibi, quia nequeunt discipuli uti verbis in μι in compositione.

¶ *Quare non possunt uti discipuli verbis in μι in compositione?*

Hoc certe liquet, nam cum dictionaria sufficiunt verbum in μι, verbi gratia, πέμπωμι, impleo; non possunt Scholastici discernere an flectatur sicut τῖθημι? an sicut ἰσημι? An fiat à verbo in εω, vel in αω? Quapropter his superfluum est, donec explicacionem sint docti, interim utentur aliis verbis; vel in radicibus quas paramus hoc tradetur discipulis.

¶ *Sunt ne defectiva verba in μι?*

Sunt permulta defectiva, imo & omnia: sunt quæ passiva terminatione & conjugatione tantum gaudent & desinunt in αται,

ut δύναμαι possum, vel ἔμαυμαι aut εμαυ, ut κέμαυμαι, ἠέμαυμαι jaceo, &c.

¶ *Sunt-ne anomala figurata?*

Sunt præsertim sexdecim anomala, quæ nullam certam rationem tenent in sua conjugatione peculiari, aut saltem figuram patiuntur aliquam, & hoc modo figurata sunt usitatiora.

Quapropter cum permutata involvant à solius regalis aliena, non debent uti discipuli in suis compositionibus, sed aliis verbis ejusdem significacionis, quasi non fuerint, mutantur aut verbum latinum aliud significacioni addens; nec præceptores hæc verba immiscebunt compositionibus donec discipuli que in explicatione traduntur, & certissimi consilii est difficultera prius removere, & absteruantur, & quædam meruero, vel studiosissimum lingua græca, ne etiam verborum animi penitus confusamur tot congestis difficultatibus.

CAPUT V.

de Participio quintâ orationis parte.

¶ *Quid est Participium?*

De Participio fat superque dictum est in verbo aut in nomine, de utroque totum quod est vel habet, participat, ut notum est.

CAPUT VI.

de adverbio sextâ orationis parte.

¶ *Quid est Adverbium?*

Adverbium est pars orationis, quæ nominis & verbi præsertim significacionem modo quodam afficit.

¶ *Quomodo dividitur Adverbium?*

Dividitur ut apud Latinos, sunt enim adverbia loci, temporis, quantitatis, &c. & nomina neutra sæpissime ponuntur pro adverbis: ac sic apud Latinos. Demum nil facessunt negotii in compositione, nullatenus enim mutantur, sed pro ut hæc sufficiunt dictionaria scribenda sunt: horum verò

regimen ad quantitatem spectat.

CAPUT VII.

de Prepositione septimâ orationis parte.

¶ *Quid est Prepositio?*

Præpositio est pars orationis, quæ præponitur nomini, cuius casus variat pro suo regimine.

¶ *Quot sunt Prepositiones?*

Decem & octo sunt, quarum sex monosyllabæ, & duodecim dissyllabæ. Quos casus regant, & quas habeant significaciones sic dicam, ut quod sæpius venit in usu solum attingam.

Manosyllaba.

Εν in fine regit dativum.

Εἰς, vel ἐν in, cum motu regit acc.

Εν, ante consonam, & ante vocalem, ἐν regit genitivum sæpius, rarius accusativum dativum. ἔμπροσθεν ante, pro, regit genit. ἔμπροσθεν ad, versus, apud, regit acc. genit. &c. ὅθεν, ἄθεν, ἄθεν cum, regit dat.

Dissyllaba.

Ἄνω supra, acc. κάτω infra.

cu- dum, juxta, acc. genit.
διὰ per, propter, acc. genit.
ἄρως rans, post, acc. genit.
 &c. *παρὰ* inter, circum,
 apud, acc. dat. genit. *ἀντί*
 contra, propter, acc. dat.
 &c. *ἐν* in, sub, genit. acc.
 dat. *περὶ* circum, de, acc.
 genit. dat. *περί* circa, de,
 acc. genit. dat. *ἀπό* ab, abf-
 que, genit, *ὑπὲρ* super, genit. acc.

CAPUT VIII.

de Conjunctione octavâ
 orationis parte.

¶ Quid est Conjunctio?

Quælibet particula, vel
 dictionicula, sive conjun-
 gat, sive tantum expleat
 nomine conjunctionis sig-
 nificatur apud Græcos;
 ideoque interjectiones huc
 revocant, *οὐ*, *heu*, *hei*,
ὦ μοι, *ὦ μοι*, *heu o!*

¶ Quomplex est Con-
 junctio?

Multiplex est, alia sig-
 nificativa, ut *καὶ* &, *καὶ* enim,
ἀλλ' verò, *καὶ* quidem, *καὶ* que,
 alia expletiva, quæ nihil
 significat, ut *ὅτι* *πῶς*, *ποῖ*,
πῶς, *ὅ*, &c. *ὅ* significat

aliquando jam.

Alia sunt simplices, ut
 jam dicta & *ἢ* vel.

Alia composita ex plu-
 ribus, ut *ἢ τοὶ* sive.

Ἐπεὶ siquidem, *ἐπειδή*
 quandoquidem, quod
 componitur ex præposi-
 tione *ἐπὶ*, & conjunctio-
 nibus *εἰ* si, *ἐν* & *πῶς*; quod
 etiam fit apud Latinos qui
 dicunt verum-enim vero
 uno vocabulo: melius ta-
 men distinguerentur, sal-
 tem notulâ quâdam, præ-
 fertim apud Græcos.

Demum alia sunt sepe
 rabiles, ut jam dicta, alia
 inseparabiles, quarum alia
 præponuntur vocabulis, ut
ὅ difficultatem signifi-
 cans, *εὐ* felicitatem, *κα*
 rentiam, raro augmentum.
 Alia ponuntur in fine vo-
 cabuli, ut *τε*, vel *τεν* desig-
 nans quæstionem unde
ἐπαύθεις è cælo, *αὐ*, *ὅ*, *καὶ*
 quæstionem quo vel qua
οὐ, *ὅ*, *καὶ* & *καὶ* quæstio-
 nibus: alia in fine nihil signi-
 ficant, ut *οὐ* vel *εἰ*, &c.

¶ Quid observandum
 in conjunctione?

Observa quasdam nunt

quamponi initio dictionis,
 ut *καὶ* enim, sed sicut ip-
 sum enim locatur, *καὶ*, *καὶ*,
 &c. Nec certè uti potes e-
 leganter conjunctionibus
 sine lectione græca ad quâ
 festinamus: exactis verò
 partibus orationis octo,
 earum prius constructione
 solutam aut metricam bre-
 viter trado, tum quibus
 accentibus & spiritibus af-
 ficiantur in ipsa oratione.

TRACTATUS
 secundus.

De Syntaxi, Quantitate,
 Accentibus & Spi-
 ritibus.

CAPUT I.

De Syntaxi.

¶ Quam tradis Syntaxim?

Hanc trado constructio-
 nem græcam sive Synta-
 xim, quæ sufficiat ad com-
 positionem græcam illam
 vulgarem, sive in scholis

solitam, quæ certè mul-
 tum conducit ad vocabula
 la græca ediscenda, ac pa-
 riter ad explicatione græci
 sermonis: aliam verò ele-
 gantem compositione ob-
 tineri non posse satis li-
 quet, nisi prius authori-
 bus græcis multum stu-
 dium fuerit adhibitum.

¶ Quas tradis regulas
 potiores?

Eas trado regulas in
 quas peccare solent disci-
 puli, quando græcè com-
 ponuntur, nec multas ac-
 cumulo, ut cum melius
 pauca tenentur, melius
 quoque observentur.

Hinc certè perveritas
 illa confusissima in themati-
 bus græcis, ut vocant, vel
 quod statim non sint regula
 quibus standum sit, vel
 quod nimia statim tradan-
 tur rudioribus: quapropter
 res contrahenda est: ac or-
 dine ponenda. Non est quod
 omnia statim observentur dis-
 cipuli, sed quæ faciliores
 sunt atque ad latinitatem
 propius accedunt: sic enim
 ab his quæ jam nota sunt
 ad alia nondum nota faci-

le devenient. Quod si regulas omnes constructionis græca non observent nibil inde damni est, cum ad lectionem, græcam accedent rudiatem illam cito exuent. Equidem satius est quasdam observare quam omnes pervertere; cumque de servandis regulis quibusdam constabit his adhaerebunt accuratius & sedulius respicientur à Præceptoribus, qui certè nequeunt vel modicum thema græcum emendare, cum multum temporis vel unum vocabulo, ejus formationi, constructioni, accentui, spiritui & hujusmodi impendendum sit.

¶ *Da regulas illas?*

Prima est, quæ ponuntur apud Latinos in nominativo genit. dat. acc. & vocativo poni similiter possunt apud Græcos, servatis sequentibus.

¶ *Da secundam?*

Secunda, quando ponitur latine accusativus cum præpositione in; poni etiam potest accusativus

græcè, non verò cum præpositione græca ἐν, sed ἐν, vel ἐξ rarius: nam ἐν regit semper dativum, nec motum significat.

¶ *Da tertiam?*

Tertia, quando ponitur latinus ablativus cum præpositione in, debes græcè dativum ponere cum præpositione ἐν. Præpositio cum & suus ablativus effertur per dativum cum præpositione græca σὺν, non per genitivum.

¶ *Da quartam?*

Quarta, aliæ propositiones latinæ cum suis ablativis effertur convenienter per genitivum græcum cum præpositionibus ejusdem significationis.

¶ *Da quintam?*

Quinta, præpositiones aliæ quæ apud Latinos regunt accusativum, effertur græcè cum eodem casu.

¶ *Da sextam?*

Sexta, nominativus pluralis neuter vult jungi verbo singularis numeri, ut πᾶν τὰ, ἑστὶν omni est, pro omnia sunt.

¶ *Da septimam?*

Septima, pronomina possessiva effertur per genitivum pronominis primitivi, ut πατὴρ, ἡμῶν pater nostrum, nostri pro noster.

¶ *Da octavam?*

Octava, nomen instrumenti, mensuræ, speciei & spatii, loci vel temporis, modi & excessus, quando latine ponitur in ablativo; græcè ponitur in dativo; si in accusativo latine sit cum præpos. vel sine præpos. sic & græcè, & in genit. cum verbo εἶπαι.

¶ *Da nonam?*

Nona, quæstio ubi non effertur per genitivum, sed ubique per dativum cum præpos. ἐν, vel addendo illas particulas σι, θι, χου & χη, ut ἐπάροθι in cælo, &c. quæstio quo effertur per acc. cum præpos. vel additis particulis δε, σι, aut ζε, ut ἐπάροθι inserto γ ante δ ἐπάροθι, &c. ad cælum. Quæstio unde effertur per genit. cum præpos. ἐν vel ἐξ, vel addito in fine alicujus casus sublati consonâ ul-

timâ θε aut θεῶν, quæstio qua effertur per genit. cum præpos. διὰ aut acc.

¶ *Da decimam?*

Decima, gerundia effertur per infinitum græcum addito articulo, sic πρὸς τὸ φιλεῖν, ad amandum τὸ φιλεῖν amandi, τῷ φιλεῖν amando.

¶ *Da undecimam?*

Undecima, duo infinitivi consequenter positi sic effertur per participium, possum dicere te venire, δύναιμι σε λαχῆν, ἐλθόντᾶ, hoc est possum te dicere venientem; vel per ὅτι quod, possum dicere quod venis, sed elegantius per participium.

¶ *Da duodecimam?*

Duodecima, nomina & verba quæ apud Latinos regunt genit. & ablat. ut nomina & verba pretii; copiæ, egestatis, proprietatis, &c. græcè ponuntur in genitivo cum præpos. vel sine præpos.

Reliqua construi possunt velut Latina nec excipienda sunt verba sensus, quia reperiuntur etiam cum acc.

¶ *Quomodo componendum ex his qua tradita sunt in hac prima parte?*

Revocanda sunt breviter in mentem ea quæ ad nomen & ad verbum spectant, necnon ad constructionem eorum jam traditam: reliquæ verò partes orationis parum difficultatis facessunt, atque ut repetuntur vel in dictionario, vel in grammatica, sic scribuntur. Cum autem reperis nomen desumes ex ipso dictionario genus si e articulum & genitivum, qui si desinat in *os* purum, vel in *os* communiter arguet nomen contractum. Postea recurre ad nomina ejusdem terminationis, ut sunt in hoc libello & pariter flectes. Quod si casum quemdam invenias dubium ut vocativum in *ov*, vel *ov*, usurpa utrumque: non enim traditur unquam de his certa regula, quidquid conentur grammatici. De verbis stat dictum est.

CAPUT II.

De Quantitate græca.

¶ *Quâ ratione tracta quantitates?*

Eandem in eo rationem in quantitate quam in syntaxi, pauca scilicet prælibare juvat, præsertim cum difficilior sit carmina condere.

¶ *Da potiores regulas?*

Prima, carmina græca eodem modo construuntur ac latina, nam latini auctores & Poëtæ totam dicendi, & fingendi rationem à græcis accepere. Hexametra constant sex pedibus. Pentametra quinque, & sic de aliis.

¶ *Da secundam?*

Secunda, positio fit apud Græcos, ut apud Latinos, ac insuper cum dictio desinat in vocalem brevem & subsequens incipit à duplici consona brevis præcedens longatur.

¶ *Da tertiam?*

Tertia ante mutam & liquidam vocalis est quæque anceps, ac insuper ante *η*, *μν*, *π* & *ρ* etiam si fuerint

fuerint tantum initio sequentis dictionis.

¶ *Da quartam?*

Quarta, vocalis ante aliam in eadem dictione non brevatur, neque diphthongus ante vocalem, nec in fine dictionis eliditur vocalis, aut *μ*, cum dictio subsequens incipit ab alia vocali: hæ regulæ non valent apud Græcos; sed quælibet vocalis servat suam quantitatem communiter, nam licenter multa certè mutantur, nec eliditur vocalis: sed aufertur per apostrophen, quando sic Poëtæ visum est.

¶ *Da quintam?*

Quinta, derivata retinent quantitatem primitivi, ut plurimum, ut apud Latinos, & in verbis compositis si prima pars compositionis desinat in *ι*, vel *ε*, brevatur.

¶ *Da sextam?*

Sexta, longæ semper sunt *η* & *ω*, & omnes diphthongi. Breves semper sunt *ε* & *ο*: *α* & *ι* in pluribus sunt breves, in pauciori-

bus longæ, *α* præsertim, vè contra in pluribus longatur, & in paucioribus corripitur. Nec affero singula vocabula in quibus ancipites, aut producuntur, aut corripuntur, licet Scholastici quandam illarum malè collocent non in multum damnum incurrant, hanc enim poënt scientes & exercitationis causa: quod si lepida carmina construere vellent ante assiduam lectionem, amens certè consilium esset.

¶ *Sconde carmen aliud quod græcum?*

Ex emenso vel uno disticho D. Gregorii Nazianzeni plura colligere dabitur.

Θυμὲ βρέξαν ἄνω, χθονίον
ἀπειλήθεο πάντων
Μὴ δὲ σὲ νικήσῃ πρὸς κακότητι δέμας.

Anime aspice sursum, terrenorum obliviscere omnium.

Ne verò te vincat in malitiam corpus.

Sic autem metitur hoc distichon.

CAPUT IV.
De Spiritibus.

¶ *Quomodo notantur spiritus?*

Spiritus lenis sic notatur, asper sic, nullus notatur nisi in principio dictionis à vocali aut diphthongo inceptæ, vel à consona *p*, & tunc asper est; quod si *p* geminetur in media dictione, habet utrum-

que spiritum, priore loco lenem, secundo, asperum dictiones verò quæ incipiunt ab *v* habent spiritum asperum, sicut quæ incipiunt ab *æ*: articulus uterque habet spiritum asperum: lenis tamen plures sibi vindicat dictiones, demum in compositione notantur, ut inveniuntur lexicis, augmentum verborum habet spiritum lenem communiter.

BREVIS

GRAMMATICÆ
PARS SECUNDA

DE EXPLICATIONE GRÆCÆ.

TRACTATUS PRIMUS

De Explicatione Græcæ Linguae, sive communis sit, sive dialectus.

CAPUT I.
De Explicatione Græcæ
linguæ, quæ communis dicitur.

¶ *Quomodo possum facile explicare linguam communem græcam?*

Facile explicabis si hæc observes. Primò, & semper revolve tecum octo orationis partes, articulū, pronomē, præpositionem,

adverbium, conjunctionem, nomen, participium, & verbum, & dic tecum, quidquid occurrit in lectione græca unum erit ex his octo, his enim tantum necessario constat omnis oratio vel locutio: dein expende singula vocabula vel dictiunculas omnes, nec ullam negligas, & quære vel à te vel à socio, an hæc dictio sit articu-

lus? An pronomen? An adverbium, &c.

Atque ideo totâ primâ parte hujus Grammaticæ de octo his partibus orationis sic actum est, ut quodlibet caput cuiuslibet parti respondeat, ac omnia sint accommodata explicationi de qua nunc agitur. Quapropter brevissimus hic erit tractatus.

¶ *Quomodo possum partes illas orationis alias ab aliis dignoscere?*

Perfacile tibi erit hoc discrimen, cum statim sex orationis partes absque difficultate dignoscere possis, nempe articulos, præpositiones, pronomina; adverbia & conjunctiones; participium inseritur verbo, & declinatur ut nomē, & sic tota difficultas sita est, & quasi contracta in nomine & verbo, nec certè nomen difficulter dignoscitur; unum restat difficilium, nempe verbum.

¶ *Quomodo dignoscitur facile articulus?*

Nullus certè labor est in dignoscendis articulis: sunt enim duo tantum, ὁ, ὅ, τὸ, &c. hic, hæc, hoc, &c. ὁ, ἡ, ὃ, qui, quæ, quod, iste aliquando componitur ex nomine infinito τῆς, τῶν, & fit ὅσις, sic ut in compositione utraque pars separatim quasi flectatur, sic ὅσις, ὅτινος, &c. ut superius, antiqui etiam solebant distinguere virgulis hæc duo, sic ὁς, τῆς, & τῶν, &c. alter articulus assumit sæpè particulas δὲ, &c. ut ὁ δὲ, ὁ γὰρ, &c. ὅς etiam particulam πρὸς, ut πρὸς qui, & sic alia.

¶ *Quomodo dignoscitur præpositio?*

Præpositiones quoque singulas ultrò patere vides cum perpaucae sint, nempe decem & octo, quarum indicem construe statim potes, & quas in prima parte invenies.

¶ *Quomodo dignoscitur pronomen?*

Hoc quoque paucum est, sunt enim tantum viginti circiter pronomina, quæ tu facile repetes et

primâ parte Grammaticæ; assumunt sæpe particulas ista γὰρ, &c. ut ἐγγύς.

¶ *Quomodo dignoscuntur conjunctiones vel particula expletiva?*

Conjunctiones quoque & particula expletivæ perpaucae sunt si primariæ spectentur, sed aliæ multæ ex his fiunt: ut ergo tibi sit promptum earum discrimen, confice indicem earum quæ primariæ sunt: deinde quasdam & cōmuniores ex eis quæ sunt cōpositæ observabis, ex quibus reliquas ultro colliges.

¶ *Quomodo dignoscuntur adverbia?*

Adverbia cognosces, si observes alia esse quæ certam terminationē non habent, sed quædam in α desinunt, quædam in ι, quædam in εν, quædam in ν, &c. alia verò quæ certam terminationē habent, nempe in ον, vel ὄς. Prima igitur adverbia quæ pauca sunt ordine ponas, ac edificas, vel apud te habeas: quæ verò certam habent

terminationem generatim tene, ut ex desinentia prodantur: incœptū indicem adverbiorum accipe, tu suffice reliqua propriamarte, ut aiunt, πολλὰς sæpe, ἀγὰρ nimis, γὰρ heri, &c.

¶ *Quomodo dignoscitur participium?*

Participium prodit terminatio, & ad verbum pertinet, exempli gratiâ, τὸ πρῶτον participium passivum est præsentis verbi πῶ: nam habet terminationem αμενος, cujus flexum in ipso verbo statim habes.

¶ *Quid ex his colligendum est?*

Collige ex supradictis nullum fore laborem in dignoscendis partibus illis sive dictionibus, quas singulatim, vel in mente, vel in parato indice tenebis, nec te certè gravabit parâdi labor: cum totum hoc habueris in nostro indice vel radicibus, his autem cognitis, multum habes ex græca lectione, ac nomini tantum & verbo præsertim restat incumbendum.

¶ Quâ methodo dignoscant nomina?

Primo, articulus præcedit nomen sæpissimè, & tunc scias non solû nomen sed ejus casum articulo similem genere & numero subsequi : articulus ergo prodit nomen, quod si teparentur : scias tamen non longè abesse nomen illud vel certè subintelligi in eodem genere, casu, ac numero, quo cernitur articulus. Secundo, præpositio quoque ostendit & prodit nomen ac ejus casum : non enim præmittitur præpositio quin nomen subsequatur, nisi ponatur adverbialiter, aut regat verbum quasi nomen, aut ipsi nomini subjiciatur, quod rarò fit. Quapropter cum jam tibi sit notus articulus & nota præpositio, hæc duo te ducent in cognitionem nominis. Tertio, verbum etiam cum ante nomen, in explicatione cognoscetur, & vice versa. Quarto, idem dicas de nomine adjectivo, quod innuit certè suum substan-

tivum & è converso.

¶ Quid aliud prodit nomina?

Terminatio præsertim cujusque casus, vel gradus comparationis designabit nomen, aut ejus nominativum, vel positivum.

¶ Da exemplum?

Occurrit v.g. vocabulum *καμαδος* sine articulo, tûc si teneas terminationes omnes, aut eas saltem quæ sæpius incidunt, deprehende in hoc vocabulo *ακος* esse terminationē alicujus nominis : quod si velles pro terminatione assumere *ακος* nullam invenies hujusmodi in ulla declinatione vel conjugatione, si assumes *κος* aut *μακος* nulla adhuc hujusmodi in nominibus, in quibus terminationes omnes incipiunt vocali aut diphthongo, se nec in verbis ulla est, patet ex tabula terminativum. At si *ος* tantum legetur terminatio quidem erit nominis in *ος* substantivi aut adjectivi, ac nominativi singularis vel accusativi, aut vocativi in neutro nominis

nomine. Ergo si terminatio *ακος* sumatur, genitivus erit nominativi in *αξ*, inde fit enim genitivus *ακος*, ut docuimus in prima parte, ac fiet *καμαξ*, vel si sumatur terminatio *ος*, fiet nomen *καμακος*, quod nullum lexicon, nec ulla memoria tibi sufficiet, vel si sufficeret quæreres etiam *καμαξ*, quod fœmininum est, sonatque idem ac peritica, & tunc expenderes quid aptius sensui videretur quod retinebis, reliqua missa facies : quod si utrumque conveniat, duples dari sensus poterit, quod sæpissimè contingit explicâibus quælibet idiomata. Hoc diligenter etiam in verbis observandû est, nec non in dictionibus aliis difficultioribus de quibus dubitatur?

¶ Quomodonam casus omnes revocantur ad nominativum?

Sic omnes casus revocantur ad nominativum, convertendo scilicet ordinem seu methodum, quâ inter declinandum usi su-

mus in prima parte: sic autem declinatur nomen quodlibet, nominativus definit in *αξ* v.g. & habet genit. in *ακος*, dat. in *ακι*, acc. in *ακα*, voc. in *αξ*. Dual. *ακς*, *ακιν*. plur. *ακς*, *ακον*, *αξς*, *ακας*, *ακες*. Nunc verò convertendus est tantum ordo & dicendum genitivus *ακος*, dativus *ακι*, &c. innuit nominativum in *αξ* & sic de reliquis : *ς*, *φ*, *ορ*, &c. innuit nom. in *ος*, contractæ terminationes sunt etiam sic obser- vandæ.

¶ Observantur-ne pariter ista in omnibus nominibus?

Observantur hæc omnia in omni nomine, & nihil umquâ immutatur in hac perquisitione aut investigatione nominativi : nisi sint heroclitica nomina, quæ singulatim addiscas quod citra laborem facies : sunt enim perpauca.

De cætero assuesce diligenter terminationibus agnoscendis & annota quæ similes sint, te multum ad hoc juvabit, si terminatio;

omnes quas primâ parte vel ω semper. satis tradidimus in peculiarî ordine ponas: ut tibi notiores fiant, & quos aut quot innuant varios casus aut tempora, quod si nobis quedam exciderint tu resarcias velim.

¶ *Qua methodo dignoscantur verba?*

Verba dignoscuntur observando quatuor illa de quibus tota prima parte actum est, nempe terminationem, figurativam, penultimam, & initium: nam ubi vides terminationes verbi & figurativas præsertim σ , ψ , aut ξ quæ sunt fut. & aorist. vel κ , χ , aut ϕ , quæ sunt præteriti, arguis facillè partem hanc orationis esse verbum, præsertim si perspicias terminationem & figurativâ convenire simul verbo, nec non initium, si fuerit opus: penultima verò difficilîus percipitur in quibusdam verbis, minimè verò in circumflexis in ω , $\epsilon\omega$, $\omega\omega$, ut patebit; est enim

¶ *Da exemplum?*

Exempli gratiâ occurrunt hæc dictio $\lambda\alpha\lambda\acute{\iota}\sigma\alpha\iota$, statim expendis terminationem quam vides esse non posse vel $\sigma\alpha\iota$ vel $\nu\sigma\alpha\iota$: nulla enim est hujusmodi, erit ergo $\alpha\iota$; tum dices, vel est nominis, vel est verbi, sed perspicis σ esse figurativam quæ sanè multis verbis convenit, ac iis omnibus quæ habent fut. in ω & penultimam esse verbi circumflexi, ut supra, cum statuis esse verbum, quæ terminatio, aorist. 1. quæ dem infinitivi, vel præteriti indicativi passivi; sed quæ non est initio cum repetitione primæ litteræ, adferis hunc esse aoristum primum infinitivi, quæ facillè deducis à verbo $\lambda\acute{\iota}\omega$ loquor: modo quomodo est an sit verbum aut nomen, quod adhuc clarè ostendimus, cum monstro thematis, investigationem tradimus.

CAPUT II. De Investigatione thematis.

¶ *Quid est investigatio thematis?*

Hæc est inquisitio præsentis indicativi alicujus verbi: hoc enim præsens activum præsertim vocatur thema: & quia potior difficultas sita est in hac perquisitione: idèò per necessariū est hæc addicere.

¶ *Da methodum aliquam quâ possint investigari & dignosci facillè verba?*

Hanc accipe methodum, quæ facillior visa est, Primò attende diligenter an dictio de qua laboras sit verbum? & hoc citra difficultatē assequeris, si jam tibi paraveris agnitionem reliquarū partium orationis, ut supra fuit explicatum: quod si dubiū adhuc supersit, statue potius tecum dictionem hanc esse verbum & perspice an ibi sit terminatio verbi, cum figurativâ aliquâ, ex ipsis præsertim σ , ψ , ξ , quæ sunt futuri, & aoristi primi in pluribus verbis, vel κ , χ , ϕ ,

quæ sunt præteriti. An sit penultima η vel ω ante σ figurativam? Etenim tunc erit verbum in ω , $\epsilon\omega$, vel $\omega\omega$, quæ sæpius occurrunt. Deum perspice an sit in initio verbis adscriptum, an sit initio vel repetitio primæ litteræ cum ϵ , & ex his facillè colliges an sit verbum, vel ex aliquo ipsorum. Modicus usus totum hunc auferet laborem, præsertim si observes quod sequitur.

Secundò, revoca in mentē quomodo formavimus tempora in prima parte, v. g. formatum fuit præteritum plusq. verbi $\alpha\mu\epsilon\lambda\theta\omega$ hoc modo. Mutavimus ω terminationem præsentis in $\epsilon\upsilon$, terminationem plusquam perfecti, unde fuit $\alpha\mu\epsilon\lambda\theta\epsilon\upsilon$. Dein β figurativa muta: a est in ϕ , unde $\alpha\mu\epsilon\lambda\theta\phi\epsilon\upsilon$. Penultima non fuit mutata: initium verò α mutavimus in η , ubi vides $\epsilon\upsilon$ positum fuisse pro ω thematis sive præsentis, & alia similiter. Nunc ergo convertendus est tantum ordo cum velis ad thema redire, & dic $\epsilon\upsilon$ positum fuit pro

ω , dicendum est ergo $\eta\mu\iota\theta\omega$, & positum fuit pro β , ergo dicendum $\eta\mu\iota\theta\omega$. n positum fuit pro α , quod si reponatur in themate fiet $\alpha\mu\iota\theta\omega$, & sic in omnibus verborum temporibus ad thema sive præsens devenies, quod cum in duplici aut triplici lectione actum fuerit, quia semper idem recurrit, nulla supererit difficultas. Hæc etiam disputando petantur, v. g. pro qua termin. ponitur $\epsilon\upsilon$, &c.

¶ *Quomodo possum ex tempore nunc ordinem convertere expendendo verba?*

Hunc quidem ordinem ultrò convertes, ac extemplo dices. Primò, pro qua terminatione fuit alia posita, cum semper sit dicendum quamcumque terminationem positam fuisse pro ω , nam $\sigma\mu\alpha\iota$ & $\alpha\mu\alpha\iota$, $\epsilon\mu\alpha\iota$ & $\eta\mu\iota$ aliaque revocari possunt ac debent ad ω .

Secundò, figurativam, penultimam & initium facile convertes. si tabulas jam traditas accuratè perlegas, aut scribas ordine converso: ita ut cum sic re-

peris, β mutatur in ψ in futuro primo & aoristo primo, v. g. tu è converso dicas aut scribas ψ in temporibus illis positum fuit pro β , idem perage in tabulis penultimarum & initiorum, nihil te certè fugiet, quod ut commodius ineas inceptum accipe e lenchum brevissimum, qui & disputationibus Scholasticorum inserviet.

In temporibus verborum pro qua figurativa ponuntur ψ , ϕ , &c.

¶ Positum fuit pro β , vel ϕ , vel π , vel η in futuro primo, aoristo primo, &c.

¶ Positum fuit in præterito pro β , π , η , vel remansit non mutatum.

X Positum fuit pro figurat. γ , κ , $\kappa\lambda$ in præterito remansit, & sic percurrere omnes figurativas.

Pro qua penultima ponuntur η , α , &c.

H positum fuit pro α , vel ϵ in præterito futuro primo aoristis primis verborum in $\alpha\omega$, $\epsilon\omega$, vel in aoristis primis quorundam verborum ba-

ryt. quod fufius tu describas.

A Positum fuit pro $\alpha\iota$ in futuris & præteritis quibusdam, vel pro ϵ in aoristis secundis quibusdam, &c. & sic alias pete initium η , ϵ , &c. quod aliud innuit, vel ϵ .

H Positum fuit pro α , in verbis sic inceptis.

Ei Positum fuit sæpè pro ϵ .

E Cum repetitione additum fuit initio præteriti sine repetitione, ac solum in imperf. & aorist. indic. &c.

Reliqua sic perficiantur, quod certè præstabimus ipsi, si methodus ista visa fuit utilis, aliaque plura commodissima trademus in radicibus.

¶ *Contrahere brevius hanc methodum?*

Hem tibi rem totam in promptu. Postquam statueris dictionem esse verbum licet quod sit tempus non videas, statim pro terminatione illius pone ω si ve contracta sit termina-

tionem, vel non, nec dubites proferre quidquid barbarum tibi videatur; etenim mutatâ terminatione promptum est reliqua mutare ac observare.

¶ *Da exemplum?*

Detur hoc tempus $\mu\epsilon\phi\iota\kappa\alpha\iota\mu\epsilon\upsilon$, tolle terminationem $\alpha\iota\mu\epsilon\upsilon$, & pone ω , fiet $\mu\epsilon\phi\iota\kappa\alpha\omega$. Tum advertis repetitionem $\mu\epsilon$, quia tenuis μ repetitur pro ϕ in præterito. ac extemplo arguit esse præteritum, atque ita κ figurativam esse præteriti in verbis in $\delta\omega$, $\mu\omega$, $\theta\omega$, $\zeta\omega$, vel σ purum, quæ sumunt σ in futuro & aoristis primis, & κ in præterito. dices ergo tempus istud fluere à verbo $\phi\delta\omega$ $\phi\zeta\omega$, &c. vel $\phi\sigma\omega$, quod statim dignoscas, si radices græcas prælibes, interim quæris & ultimum reperis ac significat gigno vel etiam nascor, sum, &c. jam cum teneas terminationem esse optativi, & primæ personæ plur. agnoscis hoc tempus significare genuissemus vel nati essemus. prout in contextu sermonis sensus feret; sunt tempora multo faciliora

terminatione sublata, sed malui difficilius in exemplum afferre.

¶ *Da exemplum in verbis circumflexis & contraitis?*

Detur hoc tempus *ἐπιτάμεδα*, expendis terminationem, quam vides esse *ομεδα* vel *μεδα* solum, ut liquet ex tabula terminationum utrarumque, quidquid sit pro *ομεδα* vel *μεδα* pro *ο* restat *επι* & initio denotat imperfectum vel aoristum, &c. ut sit, tolli potest & superest *πι*, quod certe vel barytonum erit vel circumflexum: non enim hic dignosci potest cum nullum adhuc habeat accentum: queris ergo vel *πι*, vel *πει*, vel *παι*, vel *παι*, hæc enim sunt omnia verba circumflexa, & reperis *παι*, *πει*, vel *παι*, *παι* acquirō: nam in pluribus verbis terminatio activa non est in usu, ideo in lexicis non ponitur: at nos apponemus. Quod si quis tandem teneat cujus temporis sit terminatio & cujus verbi hujus scilicet

vel illius, nam eadem terminatio in pluribus cernitur, is certè minimè laborabit in perquirendo themate, ut liquido constat.

¶ *Quomoda cognoscantur cujus temporis, & verbi sit terminatio qualibet?*

Si construas tabulam terminationum in verbis circumflexis, & in verbis in *μι*, sicut constructa fuit à nobis in verbis barytonis, ultrò liquebit cui temporis & cui verbo respondeat quælibet terminatio, vel an pluribus.

Si hæc methodus accepta sit, utramque dabimus, necnon anomala in *μι* pariter distributa, quod & quisque potest.

¶ *Quid agendum quando devenitur ad verbum, quæ lexica non ponuntur?*

Addiscenda sunt verba quæ ponuntur cōmuniter à Grammaticis in investigatione thematis. quam ideo sic vocant, ibi enim habes verba antiquata, si tem ea quorum temporis usitata sæpius occurrunt nobis consilium fuit hæ-

omnia verba inserere radicibus, aut copiosum indicem texere, ubi reperiantur, & defectiva quibus sufficiuntur, apponantur, ut cum occurrerit componendum verbum defectivum, aliud hic inveniatur idem

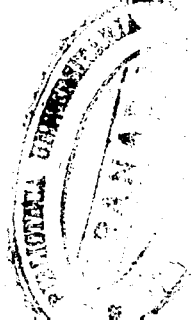
significans; cumque inter explicandū occurreret verbum, servatâ methodo & conversione jam traditâ, quod lexica non dabūt, hic reperiat. Hujus indicis specimē tantū præmitto, reliqua daturus, ut jâ monui.

Verba minus usitata.

ἀράζομαι, vel *ἀράζω* miror.
ἀρω frango, præc. *εακα* per dixer. pro *ηκα*.
έλω tollo.
αισθεω sentio.
αλώ capio.
αμαρτία pecco.
απυλλέω, vel *απύλλω* pereō.
βαίω vado.
βλέω jacio, vel *βλάω*.
γινάω, vel *γίναω* fio.
γνώω cognosco.
δείκω ostendo.
διδράω, vel *δράω* fugio, curro
εθέλω volo.
έλαω impello.
έλευθα, vel *έλθα* venio.
θνάω & *θνέω* morior.
λήβω capio.
λήθω obliviscor.
πίθω, vel *πέθω* cado.
τίκω pario.
είω, *ένεχω*, &c. fero.

Verba defectiva.

άδαμαι idem.
άγνυμι idem.
αιρέω idem.
αισθάνομαι idem.
αίλσκομαι idem.
αίμαρτία idem.
απολλύω idem.
βαίνω, *βήμι* idem.
βάλλω idem.
γίνομαι idem
γινάσκω, *γνᾶμι*.
δεικνύω, *δεικνύμι*.
διδράσκω idem.
εθέλω idem.
ελαίνω idem.
έρχομαι idem.
θνήσκω idem.
καμβάνω idem.
λανθάνω idem.
πίθω cado.
τίκω idem.
φέρω idem.

Et alia innumera, qua nosse opere pretium est, atque minus usitata præmittenda sunt: ut quæ lexica non sufficiunt, hic reperiantur, & citius occurrant, quam si tota investigatio thematis pervolvenda foret.

PARAGRAPHUS.

Exercitatio Grammatica sive Paradigma explicationis?

Idèò græci sermonis explicatio videtur difficillima, primò quia cum accedit aliquis explicaturus, nullum habet discrimen dictionum, sed omnes simul vult percipere.

Secundò, quia non advertit ubi desinat constructio, & plura infumit, vel pauciora quam par sit ad concludendum sensum.

Tertiò, quia nanciscitur locutiones alienas, vel à Latinis, vel à Gallis, in quibus nec sensum statim percipit.

Quartò, quia radices sive primitiva vocabula græca non prælibavit, & nullum introspicit vocabulum, quod lucis aliquid intermittat.

Quintò, quia in vocabulis compositis ex aliis nihil deprehendit, quæ talia prodantur: nam licet teneat præpositiones, mutantur quidem illæ per seipè, ac insuper ex aliis vocabulis fit compositio.

Ex Divo Chrysostomo de Oratione.

Πάντα τὸν χρόνον ταῖς φωναῖς εὐχαῖς, καὶ τῇ τῷ θεῷ εὐχαίᾳ, καὶ τῇ τῷ ζῳίῳ, καὶ τῷ ὑγείᾳ, καὶ τῷ πνεύματι, καὶ τῷ πνεύματι ἀγαθῶν εἶναι μίζοντες τὸ προσεύχεσθαι, καὶ μετὰ κατὰ τὰς, καὶ ἀπὸ φέρου ψυχῆς. * ὁσπερ

τῷ σώματι φῶς ἡλίου: * οὐ τῷ ψυχῇ φως-ευχῆ. * εἰ οὐκ πολλὰ ζημία τὸ μὴ ὄραν τὸν ἥλιον, * πόση ζημία χριστιανῶ τὸ μὴ προσεύχεσθαι οὐκ εὐχῶς; * καὶ διὰ τῆς εὐχῆς τὸ τῷ χριστῷ φῶς εἰς τὴν ψυχὴν εἰσάγειν:

Nos verò, ut explicantem discipulum hoc multiplici labore levaremus. Primò tradidimus terminationes nominum & verborum aliaque singularem partes orationis annotavimus, & in hoc Paradigmatè notulam hæc (nempe virgulam inversâ sub terminatione nominum posuimus, & notulam istâ) nempe virgulam terminationi verborum adjecimus, ut liquebit, quid sit nomen, quid sit verbum pariter ac eorū terminatio. Tum certè arguentur ex facili aliaque partes orationis.

Ut etiam percipiat lector

ubi desinat constructio hæc notulam * collocavimus quâ fiet, ut melius possit attendere locutioni ac inde sensum eruere.

Quodlibet vocabulum expendimus pro methodo jam tradita, & quælibet notamus quasi radices sive primitiva aut derivata, ut lectio conducatur ad ediscendas radices græcas, quæ rectè non possunt aliter planè edificari.

Demum vocabulis compositis inseruimus hæc notam, ut discat lector partes compositionis earumque mutationes, ut sæpè fiunt, præsertim in præpositionibus componentibus, & hæc omnia adminicula inerunt libris græcis, quos ad explicationem accelerandâ typis mandabimus, si opus fuerit.

Explicatio ad verbum.

Omne tēpus orationibus & Dei cultui conuivimus; hoc vitam, hoc sanitatem, & divitias, hoc finem bonorum esse iudicantes preces habere Deo cum pura & incontaminata animi, Quæ admodum enim corpori lux

est Sol; sic animæ oratio. Si igitur cæco pœna est non videre solem; quanta pœna Christiano non orare assidue? Et per orationem Christi lumen in animam inducere?

Πάντα habet terminat. *αἷα*, quæ est nunc accus. sing. nom in *αι*, est ergo nomen, radix est *πᾶς*, *πᾶσα*, *πᾶν*, omnis, omne, ut in adject.

Τὸν articulus est præpositivus in acc. sing hunc habes in cap. de primâ parte orationis designat nomen ejusdem casus.

Χρονον terminatio est *ον* acc. sing. modò à nom. in *ος*: *χρονον* tempus, ut *λογον*, radix est.

Ταῖς est articulus præp. in dat. plur. scem.

Προς - *ευχαις* terminatio

(
est *αις* dat. plur. nunc arguit nom. in *η*: est ergo *προς-ευχην* oratio: nam pro terminatione casus ponenda est terminatio nominativi quem innuit, & *την*. ut *πυλὴν*, comp. ex præp. *πρός* & *εὐχην*, derivatur à ver-

bo *ευχαις* oro, quod est radix.

Καὶ est conjunctio. conjunctiones autem, adverbia, præpositiones, articuli, pronomina etiam facile dignoscuntur, ut diximus, nec his immorandum.

Τῷ articulus dat. sing. scem. & denotat sublequens nomen ejusdem casus; quod in articulo semper observes.

Τῷ articulus est genitivus sing. masc. aut neut. sed in hoc loco masc. ut nomen prodet.

Θεος terminatio est *ος*, quæ ponitur pro *ος* nom. est ergo *θεος* ut *λογος*, radix est.

Δαδρεια terminatio est dat. sing. scem. pro *α* nomen *δαδρεια*, ut *φιλια*, à radice *δαδρεις* servus, genit. *εως*.

Συζωμεν, ωμεν est terminatio

(
quæ cum circumflexa statur innuit verbum circumflexum; licet omnis terminatio non circumflexa tatur in his verbis, sed terminatio est communis verbis in *εω*, *αω* & *οω*, nec subjunctivo & indicativo

ut patebit extemplo in tabula harum terminationū. Utrumque sit, breviori via ponatur *ω* pro *ωμαι* & tollatur *ων*, quod hæc denotat esse partem compositionis, ut supra diximus, nempe præpositionem *ωνν*, erit ergo *ζω*, quod si nescias an sit barytonum aut circumflexum, revolve tecum *ζω*, *ζάω*, *ζίω*, *ζωω*, si prælibaveris radices, recurret menti *ζάω* vivo, quod radix est, sin verò illud reperies, nec non *ζέω* ferveo, sed delectū facies pro ut sensus feret, tum terminatione in facilius expendes, cujus sit numeri, personæ, temporis & modi, &c. & quæ magis sensui convenient feliges quod si utrimque sensus valeat: non erit abs re utroque modo interpretari authorem, sic in reliquis verbis te geres ac in nominibus.

Τῷ pronomem est neutrius generis. Sequentia vocabula terminatio sola, ut notatur in textu manifestat.

Νομιζομεν, ορτες terminatio participii *ων*, *ωντος*, *ορτες* in

plur.

Τὸ *προς εὐχεται*, τὸ articulus neuter præponitur infinitivis, quando loco nominativi aut accusativi ponitur: ea quidem constructio latinorum est etiam, sed articulum non præponunt. Si verò infinitivus ponatur loco dativi, præponitur articulus *τῷ*, si genitivi *τῷ*.

Ὁρτες terminatio est *ων* infinitivi, quæ statim innuit aut certè exhibet terminationem præsentis *αω*. Reliqua ipse expendes, tenendo methodum traditam, & notulas subditas terminationibus observando.

A P P E N D I X de Dialectis.

Dialectos sic statuo distribuere, ut quisque possit separatim cognoscere quomodo loquebantur artici, quomodo Iones, quomodo Æoles, &c. quapropter resumam omnes partes orationis, & dicam quomodo quælibet usurpetur aut fleatur apud Atticos, quæ

modoa pud Iones, Dores, &c. quas mutationes in terminationibus figurativis, penultimis, & incitis faciât, unde fiet, ut eadem in omnibus servata methodus multum juvet in re non parum difficili; mihi nunc fat erit specimen quoddam hujus instituti mei præmittere, quod & alius possit feliciori executioni mandare.

Attici eodem ferè modo usurpant vocabula, ac illi qui communi lingua utuntur, usurpant aliquando in vocabulis in quibus lingua communis habet *ei*. At verbo semper *η* ubi communis habet *σσ*, ut *γλώηα* pro *γλώσσα* lingua, &c.

In articulis dicunt *δδ*, *ττ* pro *δ τδ* vel pro *δδ τδδ*.

In nominibus simplicibus, ex vocativis in *α*, faciunt nominativos, &c. ut *θαμᾶ* pro *θαμᾶς*, & alia mutant, sed non institui cuncta prosequi.

In pronomibus addunt particulam *η*, ut *εηω*, *ηη*, &c.

In verbis pro penultima, in dissyllabis primæ & se-

cundæ conjug. ponunt *σ* in præter. act. ut pro *βέβρεκα*, *βέβροκα*, in verbis in *ισα*, quorum futurum in *ισω* tollunt *σ* in futuro, ut *κατηξω* mundo fut *καθαρω*, *ειρ*, *ει* circumflexum &c.

In participiis mutant terminationes ut in nominibus, quorum instar fluctuantur, & sicut in participiis vocativi sunt similes nominativo communiter, sic atticè in omnibus nominibus, upde varietas hujus casus.

In adverbis pauca mutant, nisi fortè quando componuntur, quod & fit in aliis dictionibus compositis.

In præpositionibus pro *συν* dicunt *ζυν*, & pro *πρὸς* ad, ponunt *εὐς*.

In conjunctionibus gaudent maxime expletivis, quas geminant sæpè, & componunt ex aliis.

In constructione; peculiariter elegantiam construunt dictiones, quam ut deprehendas, explices prius adverbium accuratissimè, nec te moveat, quod statim

nullus videatur lepor vel sensus: nam cum loquendi modum deprehenderis alienum quidem à Latinis, tibi certè sapiet.

Alias dialectos eodem ordine juvabit prosequi? Quomodo scilicet Iones usurpent sua vocabula quoad syllabas & litteras, mox in articulo, nomine, &c. quomodo Dores, quomodo Æoles, vel etiam Corinthii, &c. quomodo præfertim Poëtæ qui Dialectos omnes velut in unam convolvunt.

Hæc præcipuè in dialectis Poëtæ usurpant.

A pro *η* quod doricum est, ut *πάγα* pro *πήγη* fons.

H pro *α* quod Ionicum est, ut *δρη* pro *δρα* vide.

Eυ pro *ε*, quod doricum, ut *φιλευσι* pro *φιλεσι* amant.

X pro *σ*, quod Atticum Doricum, ut *χυν* pro *συν* cum.

Σδ ponitur pro *ζ*, quia continentur in hac duplici littera, ut satis patet. &c.

Pro terminatione *ων* genit. plur. nominum simplicium ponunt *ων*.

Pro terminatione *αις* dat. plur. nom. simpl. ponunt *ος*, & quia addunt *ε* dativis plur. horum nom. Sic *αισι*, sic dicunt *ησι* quoque similiter pro termin. *αις* dicunt *οισι*.

Pro terminatione *ε* genitivi nominum simplicium ponunt *οιο*, quod *απε* fit.

Augmentum verborum five mutationem initii sæpè rejiciunt, quod Ionicum est.

Pro terminationi infinitivi act. ponunt *εμεναι* vel *εμεναι*, vel *εμεν* Apoc. quod Atticum etiam est, ac Doricum.

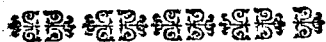
Verbum desinens in *εω* efferunt per *ειω*, non tamen semper, nam utrisque utuntur Poëtæ ut diximus, quod in reliquis intellige.

Pro terminatione aoristi primi optativi, quæ est *αι*, *μ*, *αις*, *αι*, &c. ponunt *εια*, *ειας*, *εις*, &c. *ειασεν*, *ειασεν* *ειαμεν*, *ειασε*, *ειαν*, quod Æolicum est.

Observatio de verbis in *μ*.

Cum inter explicandum occurrent verba in *μ*, aut

eorum tempora ex terminatione dignoscantur: habent enim quandam ex sequentibus, reliquæ sunt minus usitatæ, vel conveniunt cum barytonis, & eodem modo sunt revocandæ ad thema in *aw*, *ew*, *ow*, vel *uw*, vel demum *ew* subtilitâ reduplicacione, usitationes autem terminationes in verbis in *mi* sunt istæ, *ημι*, *ης*, *ησι*, *ειον*, &c. *εισι*, *ειθι*, *τω*, &c. *εμαι*, vel *εμαι*, *εισθησσαι*, &c. *ημι*, *ης*, *ησι*, *αιον*, &c. *αθι*, *ατω*, &c. *αμαι*, *ασαι*, *αμα*, *ως*, *ωσι*, *οιον*, &c. *οθι*, *οτω*, &c. *ομαι*, *οσαι*, &c. *ην*, *ης*, *η*, &c. *ων*, *ως*, *ω*, &c.

ANNOTATIO in pronuntiationem litterarum.

Quia multiplex sententia distracta nunc est circa genuinam litterarum græcarum pronuntiationem, & multum satis versatur hæc controversia inter recentio-

res græcæ linguæ studiosos, ideo requiritur ab eo qui nunc de græca lingua scribit, quid de hac pronuntiatione censeat. Quapropter hoc mihi negotium incumbere sensi, licet non tam necessarium sit visum ad discendum idioma græcum, & quidem à nobis exoticis tam longo intervallo, vel loci, vel temporis.

Pronuntiationem ergo litterarum quæ sunt usi primores Græci corruptam nunc esse nullus inficiatur: hoc planè asserit Greterus capite primo, vir non solum controversias Grammaticas, verùm & Theologicas apprimè doctus. Ac verò dubium est an sit consultius antiquam revocare, quàm uti corruptâ; ego rationes quasdam partem in utramque proponam. Quod ergo corrupta pronuntiatione destitueda sit hinc certè liquet quod nec sibi constet & pugnantibus loquatur: pronuntiat enim *v* velut *r* in omnibus syllabis; ergo cum venit in cõ-

positionem diphthongi, sonare quoque debet ut *r*, atque adeo eodem modo sonabit ac *ar*: quod tamen non admittitur, cum ipsa corrupta pronuntiatione proferat *av*, quasi ultimum *v* esset u latinum consonum aut *φ*: & in pronomine *αυτος* dicatur *αφτος*: quod verò notatū volunt *v* in diphthongis pronuntiarum velut u consonans, nec id omnes asserunt, nec ullâ ratione probant, nec itidem in diphthongo *ov*, efferunt ultimum *v* quasi esset *v* consonans: non enim dicunt *λορρ* pro *λορv*; quod si tunc sonaret ut *r* dicendum esset *λόροι* pro *λορv*. Sic alia sunt nullâ ratione sibi cohærentia, ut si *β* proferatur velut *v* consonum, syllaba græca *ab* eadē erit ac diphthongus *av* cum in utroque *v* sonet velut *v* latinum cõsonum. Rursus hæc pronuntiatione effert *γ* ante aliud *γ* velut *v*, quod tamen liquet esse absonum: nam si Græci proferunt *γ* ut *v* ante aliud *γ*, profectò cum cõponendum erit verbū quod inci-

piat à *γ*, & addenda sit præpositio *ev*, ultimam illud *v* præpositionis non esset mutatum in *γ*, cum sonum ipsius *v* retineri debeat. At tamen fit passim contrarium: legitur enim, *εγγινομαι*, *εγγυμασ*, &c. componitur ex præp. *ev*; nos ideo de his in tractatu de litteris nihil præmisimus. Idem de aliis consonantibus quæ proferri dicuntur alio modo ac scribuntur, esto iudicium; quod & latinis servatur: dicunt enim *compono*, *commoneo*, *combuo*; quod si non mutent *n*, nec aliter scribunt, ut *conduco*, *confero*, alias consonantes minimè variare sonum, nisi figuram quoque mutent asserit Petrus Antesignanus, cum ait viros apprimè doctos, & græcæ linguæ peritissimos nullam harum consonantium mutationem habere, quapropter & isti deficiunt à corruptâ pronuntiatione, quæ præterea multum confundit litterarum sonos cum diversæ vocales diphthongi sic proferantur,

ut nihil intersit discrimi-
nis, profert enim simili-
ter η, ι, οι, ει, υ, aut
etiam υι & ιυ.

Cur autem retineatur
hæc pronuntiatio rationes
non defunt, nam si quis
Græcos qui nunc Græciam
incolunt velit alloqui is
certè pronuntiationem istam
usurpare debet, & hæc
mente fertur Clenardus,
suas scripsisse institutiones
græcas. Durus videtur in-
super aliquibus eujusdam
diphthongi sonus nempe ε
ante υ, ut ευ, &c. verum
frequens usus hoc emolliet
nec statim ore rotundo pro-
ferri potest, quod vix tum
usurparum est.

Antiqua pronuntiatio
validioribus nititur ratio-
nibus, quas sic breviter ex-
pendo. Multum vocalibus
delectantur græci Oratores,
nec non Poetæ adhuc cul-
tiores; quod certè liquet
ex ipso principio Principis
græcorum Poëtarum, sic
enim incipit Iliada μῆνιν
ἄεισε θεὰ Πηνελόπειαν Ἀχιλλεύου.
Sic autem delectantur vo-
calibus, ut neutiquam mi-

nuant suavitatem idioma-
tis, imò vero ut augeant.
Igitur vocalium accurata
distinctio maximum erit
græcæ linguæ ornâmentum;
& numquid in antiqua pro-
nuntiatione quælibet diph-
thongus sic effertur, ut so-
nus utriusque vocalis retineatur?
Præterea quis est
tantisper etiam versatus in
lectione græca, & quidem
Poëtica, qui non adverte-
rit Poëtæ græcos sæpissime
diphthongos resolvere in
suas vocales? quod si pro-
latio diphthongorum nihil
aut parum retineret de so-
no vocalium, numquid illa
diphthongorum solutio dur-
rior esset quam ut suavissi-
mæ linguæ, tam frequen-
ter adhiberetur etiam ad
ornamentum. Sanè si quis
vellet diphthongorum hanc
Latinam nempe, aut, re-
solvere & dicere aut, quis
ferret tam absurdam prola-
tionem: cum tamen apud
Græcos suaviter audiantur
diphthongus eadem soluta
ut in vocabulo ἄστυς tri-
syllabo pro ἄστυος dissyl-
labo usitato apud omnes
Grammaticos

Grammaticos, quod pro-
bat υ plus retinere sui so-
ni in diphthongis apud
Græcos, quàm υ apud La-
tinos.

Unde verò hæc absurdif-
sima novitas in solutione
diphthongorum hujusmodi
apud Latinos, hinc certè
quod hujusmodi diphthon-
gi Latinæ non satis retineant
sonum vocalium quibus
constant, revera nunquam
Latini Poëtæ eas resolvunt,
& cum Lucretius aut Vir-
gilius noluerunt disjungere
diphthongum æ, minimè
hanc solvunt more Latino,
sed more Græco: & dicunt
aquai, terrai, pictai pro
aquæ, terræ, pictæ sicut
Græci dicunt ποταί pro πο-
ταί. Sed quid est, quod
Virgilius non dixerit pro
pictæ, pictæ solvendo æ
more Latino, quia certè
apud Latinos diphthongus
æ nihil aut parum retinet

de sono vocalis; atque ita
hæc solutio sive diæresis
esset durissima, nihilque ha-
beret congruum nativo di-
phthongi sono, quod apud
Græcos non evenit, cerè
quia sic diphthongos su s
Græci proferunt, ut sonus
utriusque vocalis retineatur,
quod certè fit eodem
perfacili modo quo Latini
suave & suadet proferunt
dissyllaba, & Galli mille,
tienne, &c. alioquin linguæ
suavissima innumeris aspe-
ritatibus esset referta, cum
præsertim apud Poëtæ ad-
huc suaviores passim occur-
rant solutæ diphthongi; &
ubinam esset rotunda illa
loquela Græcorum, hoc
est amenissima Horatiano
carmine celebrata
Græcis ingenium, Græcis de-
(dit ore rotundo
Musa loqui.
Hanc qui velit, antiquæ
pronuntiationi assuescat.

F I N I S.

Accuratior hic libellus mox pro libit, si
fuerit acceptus & utilis,